

**РИШЕЛ МИЙД
ТРИУМФЪТ НА СУКУБАТА
ПОРЕДИЦАТА ЗА
ДЖОРДЖИНА КИНКЕЙД**

Част 2 от „Джорджина Кинкейд“

Превод от английски: Мария Бенчева, 2011

chitanka.info

*На Хайди и Джон — за неизменното им
приятелство, щедрост и възможността да
ползвам интернет. Вие навярно сте най-добрите
хора, които познавам.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, нито една книга не може да бъде написана без вярната любов на семейството и приятелите ми. Много благодарности и на невероятните ми бета читатели: Майкъл, Дейвид и Кристина. Търпението и ентузиазмът ви ми помогнаха да прекося Долината на сянката на творческата дупка и няма думи, които да изразят какво означаваше за мен вашата подкрепа.

Благодаря и на издателския екип, на агента ми Джим Маккарти и на редактора ми Джон Сконамилио, който (в добрия смисъл) не ми позволи да загубя връзка с реалността и лавираше със сроковете. Вие, момчета, не ми дадохте да кривна от правия път, въпреки че и аз много се постарях.

И накрая, винаги ще бъда благодарна на милите ми осмокласници, които бяха толкова добри да ми позволят да се оттегля от преподаването, за да завърша тази книга. Желая ви всичко най-хубаво и нямам търпение да пораснете достатъчно, за да започнете да четете нещата, които пиша.

ГЛАВА 1

Демоните са страшни.

Каквато и да е религията ти, с каквото и да се занимаваш, това винаги е така. Да, разбира се, и те имат своите абсурдни моменти — най-вече в кръговете, в които се движа — но като цяло хората съвсем основателно се страхуват от тях и ги избягват. Те са жестоки и безмилостни, изпитват наслада от болката и страданието, и измъчват души в свободното си време. Те лъжат. Крадат. Не си плащат данъците.

Все пак, въпреки всичко, не можех да спра да мисля, че щях да стана свидетел на възможно най-ужасяващото демонично събитие.

Церемония по награждаване. Моето награждаване. Хорейшио, вицедемон на еди-кой си отдел на Пъклените работи, стоеше пред мен и се опитваше да придаде тържественост на момента, проваляйки се безславно. Подозирам, че небесносиният му полиестерен костюм и шарената папионка в тон с него, до голяма степен бяха виновни за това. И бакенбардите не помагаха особено. Вероятно не беше напуснал вътрешните кръгове на ада от около шест века, горе-долу тогава небесносиният полиестер беше на мода.

След като дълго си прочиства гърлото, той обходи няколко пъти с поглед събралите се, проверявайки дали всички внимаваме. Наставникът ми Джером стоеше наблизко напълно отегчен и поглеждаше от време на време часовника си. До него беше застанал асистентът на Хорейшио, импът Каспър, ухилен до уши. На пода до него имаше куфарче, а той стискаше някакви листове. Нетърпеливото му, подмазваческо изражение, говореше за изгарящо желание да получи повишение.

Колкото до мен... Е, опитвах се със зъби и нокти да изглеждам въодушевена, но безуспешно. Което беше неприемливо, разбира се. Аз съм сукуба. Цялото ми съществуване се основаваше на това да карам хората (и по-специално мъжете) да мечтаят и да виждат у мен всичко, което искат. Мога да се превръщам от стеснителна девица до знойна господарка за един удар на сърцето. Трябва само да променя формата

си и да вляза в образ. Първото умение получих, когато продадох човешката си душа; второто придобих с времето. Все пак не можеш векове наред да казваш на мъжете: „Да, скъпи, не съм имала по-добър“ и да не се научиш как да се преструваш. Митовете ни обрисуват като безплътни, демонични създания на удоволствието, но честно казано, за да си сукуба трябва само да имаш убедително лице на покер играч и търговски нюх.

Така че всъщност награждаването не би трябвало да е проблем за мен. Хорейшио обаче изобщо не ми помагаше да запазя сериозно изражение.

— Наистина, за мен е голяма чест да бъда тук днес — пропя той с носов, баритонов глас.

Наистина?

— Упоритата работа е това, което ни прави толкова добри. Събрали сме се тук, за да признаем заслугите на една от нас, която показва усърдие и даде всичко от себе си за Великото зло. Такива личности заслужават нашето признание и ние правим всичко възможно да наградим тяхната отдаденост, така че всички да разберат колко е важно да упорстваш, въпреки трудностите, и да се бориш за целите ни в тези тежки времена.

И после добави:

— От друга страна онези, които мързелуват, биват хвърлени в огнените бездни на отчаянието, за да горят там цяла вечност и да бъдат разкъсвани от хрътките на ада.

Отворих уста и за малко да попитам дали това не излиза по-скъпо, отколкото ако се плати обезщетение за прекратяване на трудовия договор на мързеливеца, но Джером улови погледа ми и поклати глава.

Междувременно Хорейшио сръчка Каспър и импът бързо му подаде грамота, изписана с позлатени релефни букви.

— За мен е истинско удоволствие да ти връча тази грамота за отлични постижения и преизпълнение на задължителната за сукубите норма през последното четиримесечие. Честито.

Хорейшио разтърси ръката ми и ми връчи грамотата, която беше подписана от петдесет различни души.

Настоящата грамота се издава в уверение на това, че Лета (наричана още Джорджина Кинкейд), сукуба в епархия Сиатъл, Вашингтон, Съединени американски щати, Северна Америка, Земя, отлично е изпълнила и преизпълнила задължителната за сукубите норма през последното четиримесечие, демонстрирайки изумителни умения в съблазняването, обричането на вечни мъки и корумпирането на човешки души.

Всички ме гледаха, когато свърших да чета и предположих, че очакват да произнеса реч или нещо такова. Аз всъщност се чудех дали ще загазя, ако изрежа грамотата, за да я вкарам в рамка дващест на дващест и пет.

— Ами, благодаря. Много е... готина.

Това явно удовлетвори Хорейшио. Той кимна умно и насочи поглед към Джером.

— Сигурно много се гордееш.

— Изключително — промърмори архидемона, потискайки една прозявка.

Хорейшио се обърна към мен.

— Продължавай все така. Може би ще успееш да се издигнеш до мениджърските нива.

Сякаш фактът, че бях продала душата си, не беше достатъчно ужасен. Насилих се да се усмихна.

— Ами... тук има още много работа.

— Отлично отношение. Повече от отлично. Добре си я обучил.

Потупа приятелски Джером по гърба, от което шефът ми не остана особено щастлив. Не обичаше да го потупват приятелски. Или изобщо да го докосват, точка.

— Е, ако няма друго, може би трябва... О, щях да забравя.

Хорейшио се обърна към Каспър. Импът подаде още нещо на шефа си.

— Това е за теб. В знак на нашата благодарност.

И ми връчи талон за безплатна консумация в ресторант „Епълбийс“, както и няколко талона за безплатно вземане на филми под наем. И Джером, и аз се втрещихме за момент безмълвни.

— Леле — казах аз най-накрая. Вторият след мен сигурно щеше да получи талон за намаление за веригата за бързо хранене „Сизлър“. Без съмнение второто място всъщност е първо място за най-голям загубеняк.

Хорейшио и Каспър изчезнаха. С Джером запазихме мълчание няколко секунди.

— Обичаш ли ребърца, Джером?

— Забавно, много забавно, Джорджи. — Той обиколи дневната, като се правеше, че изучава книгите и картините ми. — Добра работа свърши с нормата. Разбира се, лесно можеш да блеснеш като започнеш от нулата, нали?

Свих рамене и хвърлих грамотата на кухненския плот.

— Има ли значение? Все пак обра лаврите. Реших, че ще ти хареса.

— Разбира се, че ми хареса. Всъщност останах приятно изненадан, че успя да удържиш на обещанието си.

— Винаги удържам обещанията си.

— Не всичките си обещания.

Мълчанието ми го накара да се усмихне.

— И сега какво? Излизаш да празнуваш?

— Знаеш къде ще отида. На гости у Питър. А ти?

Не отговори на въпроса, демоните са страшно добри в това.

— Мислех, че може да е изскочило нещо друго. Нещо с един определен смъртен. Напоследък май често ти се случват такива неща.

— Не е твоя работа какво правя.

— Всичко, което правиш, е моя работа.

Отново си замълчах. Демонът се приближи, тъмните му очи се впиха в мен. По незнайна причина бе избрал да изглежда като Джон Кюсак, когато беше в света на хората. Това би трябвало да намали страховитото му излъчване, но, кълна се, само още повече влошаваше нещата.

— Колко време ще продължи този фарс, Джорджи? — думите му бяха предизвикателство, опит да ме накара да говоря. — Не може наистина да вярваш, че имаш бъдеще с него. Или че можете да пазите целомъдрие завинаги. За бога, дори и ти да се държиш на разстояние, няма мъж, който да се въздържа от секс дълго време. Особено при толкова много фенове.

— Не ме ли чу като казах, че това не е твоя работа?

Руменина заля бузите ми. Знаех, че е глупаво, но наскоро се бях обвързала с човек. Дори не съм сигурна как се случи — винаги внимателно съм избягвала подобни неща. Може да се каже, че дойде сляпата неделя. В един момент беше просто топло успокояващо присъствие, а в следващия осъзнах колко дълбоко ме обича. Тази любов ме заслепи. Не успях да ѝ устоя и реших да видя докъде мога да стигна.

Сега Джером никога не пропускаше да ми напомни за потенциалното бедствие, в което можех да превърна този романс. Мнението му не беше съвсем необосновано. Отчасти поради лошия опит, който имах със сериозните връзки. Но най-вече защото, ако се впусна в нещо повече от държане за ръце с човек, неминуемо ще трябва да изсмуча част от живота у него. Обаче всички двойки имат проблеми, нали така?

Демонът приглади сакото на безупречно скроения си черен костюм.

— Само един приятелски съвет — за мен няма значение. Нямам нищо против да си играеш с него, отнемайки му и бъдеще, и семейство, и здравословен секс. Все едно. Стига да работиш все така добре, на мен ми е безразлично.

— Приключи ли да ме обработваш? Закъснявам.

— Още нещо. Трябва да те предупредя, че съм ти подготвил една изненада. Ще ти хареса.

— Каква изненада? — Джером никога не правеше изненади. Поне не приятни.

— Няма да е изненада, ако ти кажа, нали?

Типично. Подсмихнах се и се обърнах.

— Нямам време за игричките ти. Или ми кажи какво става или си тръгвай.

— Тръгвам си. Но преди това, запомни едно — той сложи ръка на рамото ми и ме завъртя с лице към него. Потръпнах при докосването и близостта му. С демона не бяхме толкова близки, колкото едно време. — Има само един мъж, който винаги ще присъства в живота ти, само един мъж, на когото винаги ще се отзоваваш. След сто години, *той* ще бъде пепел, а *аз* ще бъда онзи, при когото ще продължаваш да се връщаш.

Прозвуча романтично и сексуално, но не беше така. Ни най-малко. Връзката ми с Джером беше много по-дълбока. Бях обвързвана с него и той имаше моята лоялност буквално до дъното на душата ми. Тази връзка щеше да съществува цяла вечност или поне докато силите на ада не решаха да ме прехвърлят към друг архидемон.

— Сводническото ти поведение започва да се изтъква.

Той отстъпи назад, необезпокоен от злобната ми реакция.

— Ако аз съм сводник, Джорджина, то тогава ти какво си?

Появи се ефектен облак пушек и Джером изчезна, преди да мога да отговоря.

Шибани демони.

Стоях сама в апартамента си, прехвърляйки думите му в съзнанието си. Накрая си спомних кое време е и тръгнах към спалнята да се преоблека. Междувременно минах покрай грамотата на Хорейшио. Златният ѝ печат сякаш ми намигна. Обърнах я с лицето надолу и изведнъж се почувствах ужасно. Може и да бях добра в работата си, но това не значеше, че съм горда от себе си.

Оказа се, че съм закъсняла само с петнайсет минути за купона на приятеля ми Питър. Той отвори, преди да успея да почукам. Видях високата му бяла шапка и престилката с надпис: „Целувка за готвача“ и казах:

— Съжалявам. Не знаех, че днес ще снимаме „Железният готвач“^[1].

— Закъсня — смъмри ме той, размахвайки дървена лъжица във въздуха. — Какво сега, наградиха те и мислиш, че можеш да забравиш правилата за добро държание?

Не обърнах внимание на недоволството му и се вмъкнах вътре. Какво друго да направиш, когато си имаш работа с вампир с обесивно-компулсивно разстройство?

В дневната видях другите ни приятели, Коди и Хю, да сортират пари на пачки.

— Да не сте обрели банка?

— Не — каза Хю. — Питър поиска да ни стотви цивилизована вечеря и затова решихме да си запълним времето с нещо също толкова цивилизовано.

— Като пране на пари?

— Като покер.

От кухнята чух Питър да мърмори нещо за суфле. Това малко промени представата ми за съмнителни типове, наредени около маса за игра на карти.

— Според мен по-подходящо ще е да играем бридж.

Хю не изглеждаше съгласен.

— Това е игра за старци, скъпа.

Нямаше как да не се усмихна. „Стар“ беше относително понятие, тъй като повечето от нас бяха столетници. Отдавна подозирах, че сред кръга ми от по-нисши безсмъртни (онези, които не са истински ангели или демони) аз бях на най-много години; шофьорската ми книжка обаче оптимистично твърдеше, че съм на двайсет и осем.

— Откога изобщо играем игри? — зачудих се на глас. Последния път с Джером се опитахме да играем на „Монополи“. Да водиш борба с демон за имоти е някак безсмислено.

— А откога не играем игри? Игрите на живота, игрите на смъртта. Игрите на любовта, надеждата, шансът, отчаянието и всички безбройни чудеса, свързани с тях.

Завъртях очи към новодошлия.

— Здравей, Картър.

Знаех, че ангелът се спотайва в кухнята, също както Питър усети, че съм пред вратата.

— Къде е по-добрата ти половинка тази вечер? Преди малко го видях. Мислех, че и той ще дойде.

Картър влезе в стаята и ми отправи една от подигравателните си усмивки, сивите му очи проблеснаха тайнствено и весело. Беше облечен както обикновено — със скъсани дънки и избеляла тениска. По отношение на възрастта никой от нас не можеше да му стъпи на малкия пръст. Всички някога сме били смъртни, измервахме живота си с векове или хилядолетия. Ангелите и демоните... Е, те измерваха живота си с вечността.

— Да не съм му бавачка?

Типичен за Картър отговор. Погледнах Хю, който беше, така да се каже, пазител на шефа ни. Или поне нещо като административен асистент.

— Трябваше да отиде на една среща — каза импът, докато подреждаше двайсетачки. — На някакъв тиймбилдинг в Ел Ей.

Опитах се да си представя как Джером се катери по въжета.

— Какъв по-точно тиймбилдинг имат демоните?

Никой не можа да ми каже. Което всъщност нямаше значение.

Докато сортираха парите, Питър ми направи водка гимлет. Забелязах бутилка „Абсолют“ на плота.

— Какво е това, по дяволите?

— „Грей гус“ свърши. Така или иначе няма разлика.

— Кълна се, ако вече не беше низвергнат от Господ, щях да те обвиня в ерес.

Щом сортираха всички пари, включително и моя дял, седнахме около кухненската маса на вампирите. Като всички хора на планетата, започнахме да играем Тексас холдъм покер. Играех прилично, но се справях по-добре със смъртни противници, отколкото с безсмъртни. Чарът и обаянието ми имаха по-малък ефект върху тази компания, следователно трябваше да обмислям по-сериозно залозите и стратегията си.

Питър се суетеше наоколо по време на играта, опитвайки се едновременно да играе и да наглежда яденето. Не беше лесно, тъй като настояваше да е със слънчеви очила, докато играем, но трябваше да ги маха, когато проверяваше храната. Когато казах, че това ще е втората ми фантастична вечеря за последните две нощи, едва не припадна.

— Щом казваш. Нищо, което си яла снощи, не може дори да се сравни с патицата, която правя. *Нищо*.

— Не съм сигурна. Ходих в „Метрополитън Грил“.

Хю подсвирна.

— Леле! Чудех се откъде идва това искрящо сияние. Когато мъж те заведе в „Метрополитън“, няма как да не му се отплатиш, нали?

— Сиянието е от друг мъж — казах сконфузено. Не исках да ми напомнят за срещата ми от сутринта, макар да бе доста гореща. — Бях в „Метрополитън“ със Сет. — Споменът за вечерята снощи ме накара да се усмихна и изведнъж се разприказвах. — Трябваше да го видите. Този път не беше с тениска, макар да нямаше голяма разлика. Ризата му беше страшно намачкана и не беше успял да си върже вратовръзката. Когато пристигнах, беше с лаптопа на масата. Беше избутал всичко настрани — салфетките, чашите за вино. Цареше пълен хаос. Сервитьорките бяха ужасени.

Четири чифта очи се впериха в мен.

— Какво? — попитах аз. — Какъв е проблемът?

— Ти си проблемът — каза Хю. — Истинска мазохистка си.

Коди се усмихна.

— Да не говорим, че си влюбена до уши. Само се чуй!

— Не е влюбена в него — каза Питър. — Влюбена е в книгите му.

— Не, аз съм... — думите замряха на устните ми, главно защото не бях сигурна какво точно искам да кажа. Не исках да мислят, че харесвам само книгите му, но и не бях напълно сигурна, че обичам Сет. Връзката ни се разви с главозамайваща скорост и понякога се притеснявах, че всъщност обичам факта, че той ме обича.

— Не мога да повярвам, че продължавате да се срещате, без да правите секс — продължи Хю.

Направо избухнах. Вече бях изслушала мрънкането на Джером, нямах нужда да слушам същата песен отново.

— Вижте, не искам да говорим за това, ако само ще се заяждате с мен. Омръзна ми да ми натякват колко е шантаво това.

Питър сви рамене:

— Не знам. Не е чак толкова шантаво. Постоянно се говори за женени двойки, които спират да правят секс. Те оцеляват. Това е почти същото.

— Не и с нашето момиче — Хю поклати глава. — Погледни я. Кой не би искал да прави секс с нея?

Всички ме погледнаха отново и ме накараха да потръпна от неудобство.

— Хей — възпротивих се, желяйки да си изясним нещо. — Не това е проблемът. Той *иска*, разбрахте ли? Но просто няма да го направи. Има разлика между двете.

— Съжалявам — каза Хю. — Не мога да ти повярвам. Не може да е с теб, ти да се обличаш така и той да не клекне. Дори и да издържи, никой мъж не бил приел жена му винаги да е в разгара на купона.

Това беше наболелият проблем — същият, който Джером изтъкна, и същият, който ме притесняваше повече от способността ни да се държим на разстояние един от друг. Един от най-големите ми кошмари беше, че ще трябва да му кажа: „Съжалявам, Сет, не мога тази вечер. Трябва да обработя един женен мъж, да го накарам да спи с

мен и да го поведе по пътя към ада, за да изсмуча част от душата му. Когато приключи, може с теб да отидем на късна прожекция.“

— Не искам да говоря за това — повторих аз. — Разбираме се добре. Точка по въпроса.

Настъпи тишина, с изключение на звукът от падането на карти и пари на масата. Хвърлих поглед наоколо и видях Картър да ме гледа спокойно. Само той не се включи в нападите за мен и Сет. Това не ме изненада. Обикновено ангелът само слушаше, докато изведнъж не вмъкнеше някоя саркастична или трудноразбираема забележка. Преди това ме вбесяваше, но последните събития бяха променили отношението ми към него. Все още не го разбирах напълно и не знаех дали мога да му имам доверие, но го уважавах.

Притеснена от изпитателния поглед, погледнах надолу и открих, че най-накрая имам прилична ръка след няколко раздавания калпави карти. Три еднакви. Не беше най-доброто, но не беше и зле. Заложих високо — исках другите да се откажат още преди в игра да влязат още карти и ръката ми да стане безполезна.

Стратегията ми проработи при вампирите. Получих следващата карта. Седмица пика. Хю се намръщи и се отказа, когато вдигнах отново. Очаквах, че и Картър ще се откаже, но вместо това той вдигна още повече.

Поколебах се, преди да платя. Докато чаках последната карта, се зачудих какво ли има ангелът и дали мога да го победя. Чифт? Два чифта? Хм. Получих последната карта. Още една пика. Имаше голяма вероятност той да е събрал флаш. Така щеше да ме победи. С надеждата, че още мога да го подлъжа, отново вдигнах. Той също вдигна, увеличавайки първия ми залог повече от два пъти.

Бяха много пари, особено имайки предвид сумата, която вече бях заложила. Инвестициите през вековете ми бяха донесли доста средства, но това не означаваше, че сега трябва да постъпвам глупаво. Каква ли беше ръката му? Сигурно имаше флаш. Уплаших се и се отказах.

С доволна усмивка, той прибра внушителните залози. Когато хвърли картите при другите, ръбовете им се удариха и те се обърнаха. Двойка каро. Осмица спатия.

— Ти... Блъфирал си! — изпищях аз. — Нямах нищо!

Картър безмълвно запали цигара.

Погледнах другите за подкрепа:

— Не може да прави така.

— По дяволите, аз самият правих така половината игра — каза Хю, взимайки запалката от Картър. — Не че имаше някаква полза.

— Да... но... той... Знаете. Ангел е. Те не лъжат.

— Той не излъга. Той блъфира.

Коди се замисли, увивайки част от русата си коса около пръста си:

— Да, но и блъфирането е измама.

— Това е косвена лъжа — каза Питър.

Хю го зяпна:

— Косвена лъжа? Какво значи това, по дяволите?

Гледах как Картър подрежда парите си и се намръщих. Човек би помислил, че ангел, който се движи със служителите на злото, би имал добро влияние върху тях, но понякога той беше по-лош и от нас.

— Радвай се на трийсетте си сребърника, Юда.

Той направи жест, сякаш ми отдаваше чест, докато другите спореха.

Изведнъж разговорът замлъкна. Разбира се, Картър го усети пръв, но той едва повдигна вежда, безразличен както винаги. След него го усетиха вампирите с изострените си рефлексии и сетива. Те се спогледаха и се обърнаха към вратата. Накрая, секунда по-късно, двамата с Хю също го почувствахме.

— Какво е това? — Коди се намръщи, поглеждайки към другия край на стаята. — Усещането е като за Джорджина, но не съвсем.

Със замислено изражение Хю проследи погледна на младия вампир:

— Инкуб.

Разбира се, аз вече знаех това. Аурата на всички създания е различна. Вампирите имаха различно от имповете излъчване. Също както имповете имаха различно от сукубите излъчване. Ако някой познаваше безсмъртен достатъчно добре, то той би могъл да долови уникалните особености на съответния индивид. Аз бях единствената сукуба, която излъчваше усещане за коприна и парфюм от тубероза. В помещението, пълно с вампири, много бързо можех да определя дали Коди или Питър присъстват.

По същия начин незабавно разбрах, че инкуб приближаваше вратата на Питър и знаех точно кой е той. Бих разпознала аурата му навсякъде, дори и след толкова време. Ефирно усещане за кадифе върху кожа. Деликатен аромат на ром, бадеми и канела.

Без дори да осъзная, че съм станала, отворих вратата и впих със задоволство очи в лисичите черти и палавите очи, които не бях виждала повече от век.

— Здравей, *ma fleur*^[2] — каза той.

[1] Телевизионно кулинарно шоу. — Бел.ред. ↑

[2] Цвете мое (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

— Бастиен — изрекох задъхано, все още не вярвайки. — Бастиен!

Хвърлих се и обвих ръце около врата му, той ме вдигна сякаш бях перце и ме завъртя. Внимателно ме постави отново на крака, погледна ме нежно и красивото му лице разцъфна в усмивка. Едва когато видях усмивката му, осъзнах колко много ми е липсвал.

— Изобщо не си се променил — отбелязах, докосвайки чупливата му черна коса, която стигаше до раменете му. Очите му бяха толкова тъмно шоколадовокафяви, че изглеждаха черни. За разлика от мен, той предпочиташе формата, с която беше роден — тялото от дните му на смъртен. Кожата му беше с цвят на мокачино (любимата ми напитка), гладка и прекрасна. Носът му е бил чупен още като смъртен, но той така и не го беше трансформирал, за да заличи белезите. Това изобщо не го загрозяваше, дори му придаваше пленителен разбойнически вид.

— А ти, както винаги, изглеждаш различно. Как се казваш в момента? — имаше лек британски акцент, останал от времето, когато се преместил в Лондон след робските плантации на Хаити. Беше запазил акцента и френските изрази от детството си само за ефект — ако решеше, можеше да говори американски английски не по-зле от мен.

— Джорджина.

— Джорджина? Не Жозефин или Хироко?

— Джорджина — повторих аз.

— Добре тогава, *Джорджина*. Дай да те погледна. Завърти се.

Завъртях се като модел и му позволих да получи пълна представа за това мое тяло. Когато отново застанах с лице към него, той кимна одобрително.

— Прелестно! Не съм очаквал друго от теб. Ниска си, както винаги, но извивките са на правилните места и цветът ти е много приятен. — Той се наведе по-близо до мен, изучавайки лицето ми с

професионално око. — Особено ми харесват очите. Котешки. Откога си с това тяло?

— От петнайсет години.

— Почти неизползвано.

— Е — отбеляза Хю сухо, — зависи какво разбираш под „неизползвано“.

Двамата с Бастиен се обърнахме, спомняйки си, че не сме сами. Другите безсмъртни ни наблюдаваха слисано, покерът беше забравен на мига. Бастиен се усмихна лъчезарно и прекоси стаята с няколко бързи стъпки.

— Бастиен Моро — учтиво протегна ръка към Хю той. Всеки жест беше добре премерен, истински джентълмен. Все пак инкубите са също толкова добри в работата с клиенти и връзките с обществеността, колкото сукубите. — За мен е удоволствие да се запознаем.

Представи се също толкова учтиво и на другите от компанията, спирайки за момент, когато стигна до Картър. Тъмните очи на Бастиен проблеснаха изненадано и това беше единственият знак, че е разпознал ангел сред странната ни компания. Иначе привидният му чар остана непроменен и той се усмихна и ръкува с Картър.

Въпреки че очевидно беше изненадан от появата на Бастиен, Питър се изправи учтиво.

— Заповядай, седни. Нещо за пиене?

— Благодаря, много си любезен. Бърбън с лед, моля. Благодаря и че ми позволи да дойда без предизвестие. Имаш изумителен дом.

Вампирът кимна, доволен, че най-накрая някой е оценил гостоприемството му.

Аз обаче имах други тревоги и се чудех какво е накарало инкубът да „дойде без предизвестие“. Изведнъж се сетих за изненадата на Джером.

— Джером знае, че си тук, нали?

— Разбира се. Всичко отдавна е уредено. — Ние, от нашия вид, не можехме да навлизаме в чужда територия, без това предварително да бъде уговорено с местния наставник. За общност, известна с протеста си срещу системата, имахме зашеметяващо количество правила и наредби — абсолютна бюрокрация. В сравнение с нас данъчната служба изглеждаше като детска градина. — Той ми каза къде да те намеря тази вечер.

— А ти си тук, защото...?

Той закачливо ме прегърна с ръка.

— Много бързаш. Няма ли: „Здравей. Как си?“ Не може ли да дойда да видя стар приятел?

— Не и в този бизнес.

— Откога познаваш Джорджина? — попита Хю, нагласяйки добре сложеното си тяло в по-удобна позиция.

Бастиен се замисли:

— Не знам. Колко време мина? Векове?

— Трябва да си малко по-конкретен — отбелязах аз. Мислите ми се зареяха назад във времето към Лондон, припомних си калдъръмените улици, миризмата на коне и некъпани хора. — От началото на седемнайсети век? — той кимна и аз си позволих да се пошегувам.

— Най-силният ми спомен е колко зелен беше.

— Нямам представа за какво говориш.

— Сериозно? Научих те на всичко, което знаех.

— Ах, по-възрастните жени! — Бастиен обходи другите с поглед и сви нещастно рамене. — Винаги са толкова самоуверени.

— Та, обясни ни каква е работата — настоя Коди нетърпеливо, младите му очи бяха вперени в Бастиен. — Ти си нещо като мъжки еквивалент на Джорджина, нали? Можеш да променяш формата си и прочее? — тъй като беше безсмъртен по-малко от десет години, Коди постоянно научаваше по нещо ново за нас. Осъзнах, че вероятно никога досега не беше срещал инкуб.

— Всъщност Фльор не може да има еквивалент, но да, нещо такова съм. — Според мен предпочиташе да ме нарича Фльор, защото му беше по-лесно, отколкото да се опитва да помни всичките ми имена през годините.

— И съблазняваш жени? — настоя Коди.

— Точно така.

— Леле! Сигурно е трудна работа.

— Не точно... Чакай малко — казах аз. — Какво се опитваш да намекнеш? Какво значи „сигурно“?

— Е, той има право — настоя Питър, подавайки чаша на Бастиен. — Твоята работа не е чак толкова трудна, Джорджина. В сравнение с неговата, искам да кажа.

— Работата ми е много трудна!

— Кое? Да накараш мъжете да правят секс с красива жена? — Хю поклати глава. — Това не е трудно. Не е никакво предизвикателство.

Погледнах ги невярващо:

— Не е като да скачам в леглото с всеки срещнат. Трябват ми качествени мъже.

— Да, като онзи от миналия месец може би.

Бастиен ми хвърли остър поглед при тази забележка, но бях прекалено ядосана, за да му обърна внимание.

— Току-що ме наградиха, нали знаете? Получих грамота и прочее. Освен това, за разлика от жалкия ви любовен живот, не всички мъже искат да правят секс на мига. Трябва да се потрудиш.

— Как? С рога и камшик? — подхвърли Питър дяволито, намеквайки за една конкретна много неловка случка в миналото ми.

— Това беше различно. Той искаше така.

— Както и всички останали. Това е въпросът. — Хю се обърна към Бастиен почтително. — Ти как го правиш? Би ли споделил някои трикове с нас?

— Имам достатъчно за няколко живота — подсмихна се Бастиен, като продължаваше да ме наблюдава. — Но това е търговска тайна, за съжаление. Въпреки че в защита на Флър, всъщност техниките са еднакви и за двама ни. Трябвало е да я следите малко по-внимателно.

— Големите деколтета не са точно търговска тайна.

— Много повече от това е, приятелю. Особено при Джорджина. Тя е една от най-добрите.

Хю и вампирите ме погледнаха, сякаш не ме бяха виждали досега, очевидно преценявайки дали Бастиен казва истината.

— По-добре да не продължаваме — заявих сприхаво.

— Стига. Нали сама се похвали, че си ме научила на всичко, което знаеш? Двамата с теб бяхме добър екип по онова време.

— Как така сте били екип? — попита Питър.

След като аз не отговорих, Бастиен сви рамене:

— Сещате се. В някои случаи ти трябва партньор.

Коди ококори очи:

— Говориш за... групов секс?

— Не! — възразих аз, не успявайки да запазя мълчание. Не че това липсваше в автобиографията ми. — Партньорът ти помага да примамиш мишената. Играли сме съпруг и съпруга. Брат и сестра. Или... или... каквото е необходимо, за да заковем мишената.

Бастиен кимна заедно с мен.

— Мъжете си падат по тръпката да спечелят нечия красива и млада съпруга. Жените също, между другото. Забраненото винаги придава повече чар на нещата.

— Леле! — Коди и другите осмислиха тази нова идея и се опитаха да измъкнат малко повече подробности. Бастиен, усещайки нежеланието ми да говоря за миналото, даваше уклончиви отговори и скоро разговорът тръгна в друга посока — една от темите беше невероятните ястия на Питър. В „Метрополитън“ не беше чак толкова хубаво, но пък бях пристрастна към компанията.

— Ще ми кажеш ли какво става? — прошепнах на инкуба по-късно, когато всички станахме от масата и се ориентирахме към тръгване. Умирах да разбера какво го е привлякло насам и как е получил съгласието на Джером. И създанията на ада можеха да ходят на почивка, но това ми намирисваше на работа.

Бастиен ме потупа по гърба, пускайки една от запазените си усмивки:

— Моментът не е подходящ, скъпа моя. Може ли да поговорим някъде другаде?

— Разбира се. Ще те заведа у нас. Ще те запозная с котката си.

Когато Бастиен ме остави, за да благодаря за пореден път на Питър за вечерята, Картър дойде при мен.

— Със Сет ще се виждате ли скоро?

— По-късно тази вечер — развеселеното му изражение ме накара да се намръщя. — Просто изплюй камъчето, става ли?

— Да изплюя камъчето?

— Кажи ми колко глупаво е да се опитвам да имам сериозна връзка със смъртен.

Веселието изчезна от лицето му.

— Не мисля, че е глупаво.

Изгледах го в очакване да продължи.

— Всички мислят така.

— А Сет? А ти?

Погледнах настрани, замисляйки се за Сет. Този странен, разсеян поглед на лицето му, когато го осенеше вдъхновение. Глупавата му колекция от тениски. Изключителният начин, по който можеше да улови света върху хартия. Колко топла беше ръката му, когато се плъзваше в моята. Начинът, по който не успях да стоя далеч от него, въпреки милионите причини, поради които би трябвало да страня. Изведнъж, в плен на пронизателните очи на Картър, нещо вътре в мен се освободи. Мразех това, което ангелът можеше да направи с мен.

— Понякога и аз мисля така. Понякога го гледам... и си спомням онзи път, когато ме целуна и почувствах любовта му. Искам я отново. Искам пак да се чувствам така. Искам да си я върна. Понякога обаче... понякога се страхувам. Слушам момчетата... и Джером... и ме обземат съмнения. Не мога да ги изкарам от главата си. Понякога спим заедно в едно легло, знаеш ли? Само спим. Засега не е проблем, но понякога лежа и го гледам, и си мисля, че не може вечно да продължава така. Колкото повече време минава... толкова повече се чувствам сякаш... стоя върху опънато въже: Сет е на единия край, а аз на другия. Опитваме се да стигнем един до друг, но една грешна стъпка, един повей на вятъра, един поглед встрани и падам от въжетото. И аз падам, и падам.

Поех си накъсано въздух, когато свърших.

Картър се наведе към мен и отметна косата от лицето ми.

— Тогава не поглеждай надолу — прошепна той.

Бастиен се бе върнал и уловил края на монолога ми.

— Кой е Сет? — поиска да узнае по-късно, след като отидохме в апартамента ми.

— Дълга история. — И все пак изведнъж започнах да я разказвам.

Разбира се, да разкажа на Бастиен за Сет означаваше да споделя и много други неща. Като скорошната ми среща със сина на Джером — получовек, полуангел — изумително красив мъж с изкривено чувство за социална справедливост, който беше подел полупсихарска мисия да накара другите безсмъртни да си платят за лошото отношение към него и представителите на неговия вид. Фактът, че беше добър танцьор и феноменален любовник, не можеше да компенсира безразборните убийства на по-нисши безсмъртни и опита за убийство на Картър.

След това, разбира се, трябваше да обясня как Сет неизбежно разбра за мен и как пострада, защото се наложи да го целуна и да оправя енергийните си нива. Джером искаше да изтрие спомена на Сет за цялото събитие, както и любовта на писателя към мен. Аз умолявах демона да не го прави и накрая той склони, но не преди да обеща да се посветя изцяло на съблазняването и корумпирането на свестни мъже като една добра малка сукуба. Посещението на Хорейшио беше най-доброто доказателство за „новата ми, по-добра същност“.

Бастиен лежеше на дивана, слушаше внимателно и се намръщи, когато свърших.

— Какво искаш да кажеш? — Защо не си обработвала свестни мъже?

— Защото се изморих. Не ми харесваше да ги наранявам.

— И какво? Тръгнала си след лошите?

Кимнах.

Той поклати глава, беше наясно (също както и аз) колко малко енергия получаваме от покварените смъртни в сравнение с добрите.

— Горката Фльор! Какво злочесто съществуване трябва да е било!

Усмигнах му се горчиво.

— Ти си първият, в чийто глас звучи съчувствие, а не недоверие. Повечето мислят, че съм идиот да стигна до там.

— Трудно е, да — съгласи се Бастиен, — и изисква повече работа, но не си идиот. Мислиш ли, че аз нямам такива дни? Че не искам да вдигна ръце и да оставя свестните жени на мира?

— И защо не го направиш?

— Ние не правим така. Аз и ти сме славни проститутки — куртизанки, ако искаш да не звучи грубо, но то е едно и също. И на отрепки да се прехвърлим, пак няма да променим съдбата си. Всъщност в дългосрочен план няма да има никакво значение. Може би само малко ще успокои съвестта ти, но дори и това няма да трае вечно.

— Господи. Не ме караш да се чувствам по-добре.

— Съжалявам.

— Не, не се притеснявай. Няма значение. Искам да кажа, че е хубаво да поговоря с някого за това. Никой друг... никой от другите безсмъртни, не ме разбира.

Той изсумтя.

— Разбира се, че няма да те разберат. Как биха могли? — Мълчаливо изразих съгласието си и Бастиен ме погледна нежно. — Не че приятелите ти не са мили. Има ли други безсмъртни в града, с които се разбираш? Други сукуби или инкуби?

— Има още няколко вампира и нисши демони, това е. Те са на по-ниско социално ниво от онези, с които се движа. Имам и добри приятели сред смъртните. Все още. Но те не са ми достатъчни — усмихнах се леко. — Не са като теб. Липсваше ми.

Бастиен разроши косата ми и си заслужи критичен поглед от котката ми Обри.

— И ти ми липсваше.

— Ще ми кажеш ли сега какво става?

Сериозното му изражение се оживи.

— Вече не съм сигурен какво ще си помислиш след всичко, което каза.

— Ще видим.

Той се плъзна от дивана и се настани до мен, за да говорим очи в очи.

— Чувала ли си за Дана Дейли?

— Живея на тази планета, нали? Първо за нея се сещам, когато карам колата и ме обхване желание да слушам силно комерсиална консервативна риторика — казах, без да правя опит да скрия презрението си. Освен че пропагандираше изтъркани семейни ценности, радиоводещата Дана Дейли обичаше да прави дребнави расистки, хомофобски и дори сексистки коментари в токшоуто си. Не можех да я понасям.

— Явно това желание често те спохожда. Знаеш ли, че живее в Сиатъл?

— Разбира се. Изненадана съм, че това не е довело до срив в цените на жилищата тук.

— Странно, че го казваш. Скоро обявиха къща за продан в квартала ѝ.

— И?

— И нашите работодатели я купиха.

— Какво?

Подсмихна се доволно, знаейки, че е привлякъл вниманието ми, и се наведе към мен нетърпеливо.

— Внимавай сега, Флър, идва най-хубавата част. Дочухме някои слухове за момчето, което се е грижело за басейна на госпожа Дейли. Той твърди, че е имал „романтична връзка“ с нея.

Прероших съзнанието си и си спомних предизборен плакат на нея и съпругът ѝ политик.

— Виждал ли си господин Дейли? И аз бих предпочела момчето. Какво стана със слуховете?

— Сещаш се. Каквото винаги става със слухове без доказателства. Замряха, нищо не се случи.

Застинах в очакване.

— Добре, къде във всичко това е къщата?

— Както сама каза, мъжът ѝ за нищо не става. Разбира се, тя няма да се разведе или нещо такова; не и ако това ще хвърли сянка върху политическото му бъдеще или върху цялата ѝ предвзета кампания в подкрепа на семейните ценности. Но... все пак можем да се възползваме от залитането ѝ. Ако се е отклонила от правия път веднъж, може да бъде подмамена и втори път.

Изстинах, когато сглобих целия пъзел.

— От красив, елегантен съсед?

— Елегантен? Много си любезна.

— А после какво?

— После доказателствата ще си свършат работата.

— Доказателствата?

— Ами да. Няма да подходим като момчето, почистващо басейна ѝ. Когато успея да съблзня известната госпожа Дейли и преминем към плътски удоволствия, надминаващи и най-дивите ѝ мечти, ще запиша всичко с камера. Ще увековечим момента за поколенията и ще го пуснем на пресата. Пълно разобличаване, пълно опустошение. Няма да има кой да проповядва на масите да се върнат към чистите благопристойни ценности. Дори политическата кампания на съпруга ѝ ще пропадне и ще се освободи място за по-либерални кандидати. А те съответно ще върнат корупцията в политиката, от което така отчаяно се нуждаем.

— Леле, колко хитро.

Той ме погледна.

— Съмняваш се в гениалността ми?

— Не знам. Оценявам дързостта ти, но е малко прекалено дори за теб. Дана Дейли едва ли ще се даде толкова лесно.

— Остави това на мен.

— Егото ти няма граници.

Той се засмя и ме придърпа към себе си. Ръцете му нежно ме прегърнаха. Познато. Успокояващо.

— Признай си — точно затова ме обичаш.

— Да, ти си братът, който никога не съм имала. И който не би ме оставил да скучая.

Очите му заблестяха лукаво.

— За пореден път мислиш по-напред от мен. Искам да ме видиш в действие, да не говорим, че ще ми е приятно да ми правиш компания, докато съм в града. Ела ми на гости като сестрата на Мич.

— На кого?

Внезапно Бастиен се изправи и се преобрази. Познатите черти се трансформираха и не остана и следа от развратния инкуб, когото познавах. Беше метър и деветдесет, с широки рамене, сега косата му беше тъмноруса и имаше небесносини очи. Лицето му беше изгубило момчешкото си изражение и вместо това от него ме гледаше опитен, уверен мъж в началото на трийсетте. Когато се усмихна, идеалните му зъби озариха стаята.

Намигна ми:

— Мич Хънтър — заяви той с глас на кинозвезда. Вече нямаше акцент.

— Измислил ли си и някаква лъскава титла? Доктор Мич Хънтър или Мич Хънтър, частен детектив? Изглежда подходящо.

— Не. Аз съм консултант, разбира се. Любимата на всички неопределена, но добре платена професия.

— Липсва ти само стик за голф в едната ръка и лопатка за обръщане на бургери в другата.

— Подигравай ми се колкото си искаш, но Дана няма да ми устои. Сега — направи ми знак да стана, — да видим ти какво можеш.

— Шегуваш ли се?

— Мислиш ли, че се шегувам? Ако ще ми идваш на гости, трябва да имаме някаква семейна прилика.

Завъртях очи и се изправих. За момент изучих лицето му; направих дребното си тяло по-високо и атлетично и добавих дълга

руса коса.

Той ме проучи внимателно и поклати глава:

— Прекалено си красива.

— Какво? Така е идеално.

— Тялото не изглежда естествено. Никой не изглежда толкова добре. Господи, жено, виж си задника!

— О, стига! Защо сестрата на специален агент Мич Хънтър да не прекарва по два часа на ден във фитнеса?

Бастиен изръмжа.

— Права си. Поне подкъси малко косата. Мацките от предградията трябва да са скучни и практични.

— Да, но аз не съм от предградията. Аз съм по-модерната и по-стилна...

Някой почука на вратата. Той ме погледна въпросително.

— О! Това е Сет.

Върнах предишното си тяло, Бастиен също. Отворих вратата.

Сет Мортенсен, автор на бестселъри и професионален интроверт стоеше пред вратата. Беше облечен с тениска с картинка на жаба и яке от памучно кадифе. Явно пак беше забравил да се срещне. Косата му беше разрошена и кафява, с лек бакърен оттенък, също като вечно наболата му брада. Устните му се извиха в усмивка, когато ме видя, и нямаше как да не си помисля колко меки и подканващи за целувка бяха.

— Здравей — казах аз.

— Здравей.

Въпреки привличането помежду ни, разговорът винаги тръгваше с малко закъснение. Пропуснах го да мине покрай мен и лицето му малко помръкна, когато видя Бастиен.

— О, здравейте.

— Добър ден — оживи се Бастиен и протегна ръка. — Бастиен Моро.

— Сет Мортенсен.

— Приятно ми е. Много съм слушал за теб. Книгите ти са фантастични. Всъщност не съм чел никоя, просто вече нямам време за четене, но съм сигурен, че са magnifique^[1].

— Благодаря.

— Бастиен е стар приятел — обясних аз. — Ще бъде известно време в града по... работа.

Сет кимна и тишината се настани помежду ни като четвърти събеседник. Накрая Бастиен прочисти гърло. От изражението му личеше, че вече губи интерес и че е определил Сет като прекалено тих и скучен тип. Инкубът жадуваше за екшън.

— Е, трябва да тръгвам. Не искам да преча на плановете ви.

— Какво ще правиш? — попитах аз. — Едва ли имаш някакви уговорки.

Той ми намигна:

— Ще импровизирам.

Погледнах го с разбиране.

Той разроши отново косата ми, прегърна ме и ме целуна по бузите.

— Ще ти се обадя, Флър. Гледай да си в крак с новините.

— Няма да мръдна от телевизора.

Бастиен кимна учтиво на Сет.

— Беше ми приятно.

Когато инкубът си тръгна, Сет попита:

— Като казваш „стар приятел“, имаш предвид... от Ледената епоха?

— Не. Разбира се, че не.

— О!

— Познаваме се от около четиристотин години.

— А, да. Само от четиристотин — лицето му помръкна. — Да съм с теб е продължителен експеримент. Освен всичко друго — отбеляза Сет. — И какъв е той? Върколак? Полубог?

— Не е чак толкова интересен. Той е инкуб. Сигурно знаеш за тях.

Сет кимна, смръщвайки се:

— Разбира се. Като сукубите, само че... трябва да прелъстява жени, за да оцелее?

Кимнах.

— Леле! До края на вечността! *Леле!* — той вдигна вежди и на лицето му се изписа истинска почуда. — Това трябва да е... леле! Това е жестоко.

Присвих очи:

— Не си и помисляй да започваш темата.

Бастиен беше казал, че не иска да пречи на плановете ни, но нямахме други планове, освен да прекараме вечерта заедно. Предполагам, след като изчерпеха всички варианти, повечето двойки правеха секс или поне се натискаха, но естеството на връзката ни изискваше пълно въздържание. Бяхме станали изобретателни.

— Искаш ли да си вземем филм? — предложих аз. — Имам талони.

Накрая избрахме „Гладиатор“ и тогава открих, че срокът на безплатните талони на Хорейшио отдавна беше изтекъл.

— Този кучи син!

— Кой? — попита Сет.

Аз, разбира се, не можех да обясня. Шибани демони.

Вкъщи се гушнахме със Сет на дивана, за да гледаме, нежно и плътно притиснати, но без да предизвикваме пагубните ефекти от допира със сукуба. Той слушаше в захлас, докато обяснявах историческите неточности и най-вече колко по-мръсна и воняща беше Римската империя.

Когато филмът свърши, изключихме телевизора и останахме един до друг в тъмното. Сет ме погали, прокарвайки ръка през косата ми и случайно докосна бузата ми с пръсти. Едно невинно докосване, но, ако не можеш да си позволиш нищо повече от това, тогава то се превръща в поразително еротично изживяване.

Погледнах го. Знам какво видях, докато се взирах в лицето му. Той беше всичко, което исках, и всичко, което не можех да имам. Стабилният, любящ партньор, за когото копнеех толкова години. Зачудих се какво вижда у мен. Изражението му беше нежно. Благоговейно. И малко тъжно.

*Твойто лято студ не ще скове,
то няма да отмине бързотечно,
то вечно ще е в тези стихове,
създадени, за да живеят вечно.
Дорде око чете, уста шепти,
ще дишат те и в тях ще дишаш ти!^[2]*

— Осемнайсети сонет — промълвих, мислейки си колко хубаво рецитира. По дяволите рецитаторските му умения. Колко мъже в този век на електронни съобщения знаеха изобщо кой е Шекспир?

Развеселена усмивка заигра на лицето му.

— Умна и красива. Кой мъж би предпочел смъртна жена?

— Много — отвърнах. Изведнъж подмятанията на приятелите ми изникнаха в съзнанието ми. — И ти би могъл, знаеш.

Той примигна и отнесеното му изражение премина в раздразнение.

— Не искам да говорим за това отново.

— Сериозна съм...

— Аз също. В момента не искам да съм с никоя друга. Казвал съм ти го стотици пъти. Защо продължаваш да повдигаш темата?

— Защото знаеш, че не можем...

— Стига. Повярвай ми, мога да се контролирам. Освен това не съм с теб заради секса. Знаеш това. С теб съм заради самата теб.

— И това наистина ли е достатъчно? — никога не е било за който и да е мъж, когото съм познавала.

— Да, защото... защото... — той повдигна брадичката ми с ръка, страстта в очите му накара вътрешностите ми да се разтопят. — Защото чувствам, че трябва да съм с теб... сякаш така е предопределено. Караш ме да вярвам в една по-висша сила за пръв път в живота си.

Затворих очи и сложих ръка на гърдите му. Можех да усетя туптенето на сърцето му. Привлече ме към себе си, прегръдката му беше топла и силна и изведнъж имах чувството, че не съм достатъчно близо до него. Може би трябваше да прекратя темата, но още нещо тормозеше съзнанието ми тази вечер. Все пак изписана със златни релефни букви грамота стоеше на плота ми.

— Дори и да можеш да се контролираш... дори и да можеш да се въздържаш, знаеш, че аз не мога.

От думите ме заболя, но невинаги успях да контролирам устата си. Освен това не исках нещо да застава между нас.

— Не ми пука — но усетих как леко се скова, докато ме прегръщаше.

— Сет, ти ще...

— Тетида, не ми пука. Нищо друго няма значение, само нещата, които се случват между нас.

Пламенността в гласа му — в рязък контраст с обичайното му спокойствие — ме развълнува, но не това ме накара да се откажа да споря. Името „Тетида“. Тетида. Тетида е била богиня, която променяла формата си. Била ухажвана и спечелена от един упорит смъртен. Сет започна да ме нарича така, когато научи, че съм сукуба и когато за пръв път намекна, че дяволската ми същност не е пречка.

Придърпах го по-близо. „*Не поглеждай надолу*“.

Скоро след това си легнахме, Обри се сгуши в краката ни. Усещането за тялото на Сет, свито до моето под завивките, беше мъчително — жестоко напомняне за ограниченията, които имаше между нас.

Въздъгнах и се опитах да мисля за нещо друго, не за това колко ми беше приятно или колко хубаво би било, ако прокара ръка по гърдите ми. Намръщих се, когато възможно най-нееротичната идея мина през главата ми.

— Искам палачинки.

— Какво? Сега?

— Не. За закуска.

— О! — прозя се той. — Значи ще трябва да станеш рано.

— Аз? Няма да ги правя аз.

— Така ли? — в сънениия му глас прозвуча лека насмешка. — И кой тогава ще ти направи палачинки?

— Ти.

Беше факт, поне за мен и за Сет, че той правеше най-хубавите палачинки. Винаги ставаха съвършени, леки и пухкави. Чрез някаква кулинарна магия дори успяваше да ги прави във форма на усмихнати личица, когато готвеше за мен. Веднъж на едната беше сложил буквата „Д“. Предположих, че е заради името ми, но по-късно той се закле, че означава „даровита“.

— Така ли? — устните му докоснаха меката част на ухото ми, усетих топлия му дъх върху кожата си. — Мислиш, че ще ти направя палачинки? Така ли мислиш?

— Правиш хубави палачинки — изстенах аз. — А и докато ги правиш, ще седя на плота с къса рокля. — Опа. Може би и у палачинките имаше нещо еротично.

Краткият му смях премина в още една прозявка.

— О, добре тогава — той целуна ухото ми отново. — Ще ти направя палачинки.

Дишането му стана по-бавно и ритмично, напрегнатото му тяло се отпусна. Скоро заспа, без изобщо да се притеснява или изкушава от прегръдката ни.

Въздъгнах отново. Беше прав — наистина се контролираше. След като той можеше, значи и аз щях да успея. Затворих очи и зачаках изтощението да ме надвие. За щастие то не закъсна; така става като стоиш до късно. Може би това беше ключът към целомъдреното спане.

Събудих се в ръцете му часове по-късно, дочувайки през стената тиха отвратителна музика от седемдесетте. Един от съседите ми играеше аеробика на „Би Джийс“ всеки ден около обяд. Клинично луд.

Чакай! Обяд?

Седнах рязко. Паниката ме заля и ме разсъни напълно, щом осъзнах какво става. Леглото ми. Сет, изтегнал се до мен.

Силното ръмжене на колите отвън. Ясното зимно слънце през прозорците — много слънце.

Опасявайки се от най-лошото, погледнах най-близкия часовник. Беше 12:03.

Тихо изстенах и опипах пода за телефона, чудейки се защо още никой не ми се е обадил от работата. Докато гледах дисплея на телефона, се сетих, че бях изключила звука му по време на филма. „Имате седем нови съобщения на гласовата ви поща“, пишеше на него. Дотук с палачинките. Хвърлих телефона отново на пода и погледнах към Сет. Толкова беше сладък по тениска и боксерки, че притеснението ми изчезна на мига.

Разтърсих го, желяейки да се сгуша обратно под завивките при него:

— Събуди се. Трябва да вървя.

Той примигна сънено, така беше още по-привлекателен. Обри изглеждаше по същия начин.

— А? Много е... рано.

— Не е рано. Закъснявам за работа.

Вгледа се в мен невиждащо за няколко секунди и седна почти толкова рязко, колкото мен.

— О, Боже!

— Спокойно. Да вървим.

Той изчезна в банята и аз промених външния си вид за пореден път, трансформирайки пижамата си в червена блуза и черна пола, а пуснатата си коса — в стегнат кок. Мразех да правя това, предпочитам да подбирам дрехите от гардероба си. А и преобразяването изчерпваше енергийните ми запаси по-бързо и ми трябваша повече жертви. За съжаление, ако закъсняваш драстично, трябва да си готов на компромиси.

Когато Сет се върна, ме огледа и поклати глава:

— Още не мога да свикна с това.

Мислех, че ще се прибере да спи, но той дойде с мен в книжарницата. Кафенето към нея беше любимото му работно място. Когато влязохме в кафе книжарница „Емералд Сити“, въздъхнах облекчено — нито управителят ни Пейдж, нито Уорън, собственикът, бяха наоколо. Все пак работният ден бе започнал и без мен, и ранобудните ми колеги не ми позволиха да се промъкна незабелязано.

— Здравсти, Джорджина. Здравсти, Сет.

— Джорджина и Сет са тук!

— Добро утро, Джорджина. Добро утро, Сет.

Сет се отпрати към обичайното си място на втория етаж, а аз тръгнах към офисите отзад. Навсякъде беше тъмно, което ми се стори странно. Никой от ръководния персонал. Но някой трябваше да е отворил вместо мен. Включих осветлението в офиса си.

Толкова се бях замислила какво се е случило, че демонът ме изненада.

С червена кожа и много рога, той скочи към мен, размахвайки ръце и издавайки нечленоразделни ръмжащи звуци. Изскимтях, изпуснах каквото носех и отскочих назад.

Миг по-късно се съвзех, пристъпих към него и го ударих по главата с всичка сила.

[1] Великолепен (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Сонет 18, Уилям Шекспир, превод Валери Петров. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

— Голям идиот си, Дъг!

— По дяволите! Заболя ме!

Дъг Сато, другият мързелуващ помощник-управител и един от най-забавните смъртни, които познавах, смъкна гумената маска от лицето си и разкри красивите си черти, наследени от японските му предци. Потърка челото си и се намръщи. Погледнах по-внимателно и видях, че маската не беше на демон, а на Дарт Мол от „Невидима заплаха“. Трябваше да се досетя. Никой уважаващ себе си демон не би носил толкова рога.

— Какво правиш? — наведох се да събера разпилените си неща.
— Хелуин беше преди около седмица.

— Да, знам. Всичко е на разпродажба. Купих това за три долара.

— Обрали са те.

— Ти ли ще ми мърмориш, госпожица „Идвам, когато аз реша“?
Имаш късмет, че само аз съм тук.

— Защо си тук?

С Дъг имахме една и съща длъжност. Засичахме се на работното място, но обикновено бяхме в различни смени. Така беше най-добре, иначе се разсейвахме и вършехме работа само за един човек. Или по-малко.

Той хвана облегалката на стола на колелца и тежко се настани в него, поради което столът се плъзна до средата на офиса. — Пейдж ми се обади. Болна е.

Пейдж, управителката на книжарницата, беше бременна в шестия месец.

— Добре ли е?

— Не знам. Ако се оправи, ще дойде по-късно.

Обиколи стаята няколко пъти, спря до бюрото и забарабани бързо с ръце по него. Предположих, че ритъмът е от някоя от песните на групата му.

— Господи, днес си в настроение. Да не ти е излязъл късметът снощи?

— На мен всяка нощ ми излиза късметът, Кинкейд.

— Така ли? Маската ти беше по-правдоподобна от това твое изказване.

— Добре, може би късметът не ми излиза *всяка* нощ, но това ще се промени. Групата става все по-фантастична.

— Винаги съм смятала, че сте фантастични — изтъкнах предано. Дъг поклати глава, очите му заблестяха възбудено.

— О, не. Направо не е за вярване. Вече имаме нов барабанист и изведнъж... някак си, не знам... правим неща, каквито досега не сме правили.

Повдигнах вежди:

— Заради един барабанист?

— Не, заради всички нас е. Просто това е едно от многото страхотни неща, които се случиха. Сякаш... всичко си дойде на мястото. Имала ли си такива дни? Когато всичко е свършено. Песни. Ангажименти. Стил. — Ентусиазмът му беше очевиден и ме накара да се усмихна. — Дори ще свирим във „Верона“.

— Наистина?

— Аха.

— Това е голям клуб. Не е „Такома“, но нямаше да ви поканят, ако не очаквах от вас чудовищно шоу.

Той отново завъртя стола си.

— Трябва да дойдеш да ни гледаш. Много от колегите ще дойдат. Ще бъде най-прекрасната нощ в живота ти.

— Не знам. Имала съм много прекрасни нощи.

— Тогава ще е втората най-прекрасна нощ. Освен ако не решиш да се присъединиш към фен клуба ни. Ще те обявя за председател. Винаги ще можеш първа да сложиш ръка върху мен.

Завъртях очи, после се замислих. Сексуалните намеци винаги ми напомняха за проблемите ми със Сет.

— Дъг, мислиш ли, че един мъж и една жена могат имат връзка, без да правят секс?

Беше се облегал на стола, но изведнъж се наведе напред:

— Господи, *наистина* мислиш да станеш мой фен.

— Говоря сериозно. Двама души имат връзка, без да правят секс — факт или илюзия?

— Добре, добре. Колко дълго? Седмица?

— Не. По-скоро месеци.

— Амиши^[1] ли са?

— Не.

— Грозни ли са?

— Ами не.

— Не.

— „Не“ какво?

— Не, не могат. Не и днес, в тези времена. Защо питаш?

— Просто така.

Той повдигна вежди.

— Разбира се.

Не знаеше за Сет и мен, но ме познаваше.

Тогава интеркомът оживя, настоявайки за помощ на касите.

— Камък, ножица, хартия^[2]? — попита Дъг, завъртайки се на стола отново.

— Не, аз ще отида. Трябва да се реванширам за закъснението си. Освен това ти трябва време, за да се уталожат кофеина в кръвта ти. Или мегаломанията ти. Не съм сигурна кое точно.

Той ме дари с усмивка и се обърна към спряния на пауза тетрис на общия ни компютър.

Честно казано нямах нищо против да отида. Работех за развлечение, не за пари. Безсмъртието беше дълго, а професията и ежедневната работа някак придаваха смисъл на човешкото ми съществуване, макар технически погледнато вече да не бях човек. Чувствах, че трябва да правя нещо и за разлика от много други злочести души на този свят, обичах работата си.

Докато работех през деня няколко пъти отидох да видя какво прави Сет, изпих много мокачино с бял шоколад и отхвърлях работа, която се увеличаваше с приближаването на празниците. По някое време трябваше да изкарам Дъг да работи наравно с мен. Намерих го в офиса все още играейки тетрис.

Отворих уста да се пошегувам с работния му морал, но после забелязах компютърния екран. Той редовно играеше тетрис и познавах играта и необикновените му умения, но това, което видях, направо ме

слиса. Не бях виждала такъв висок резултат. Беше достигнал толкова високо ниво, че елементите направо прелитаха през екрана. Не можех да ги следя. Все пак той някак успяваше да ги подрежда, без да наруши ритъма.

— Господи — промълвих. Беше невъзможно ръцете му и рефлексите му да реагират по този начин. Компютърът вероятно щеше да гръмне всеки момент. — Явно при теб наистина нещата се нареждат напоследък.

Той се засмя или на думите, или на удивлението ми.

— Имаш ли нужда от мен?

— Да... Но всичко изглежда безсмислено в сравнение с това... майсторство. Все едно да прекъснеш Микеланджело.

Дъг сви рамене, спря играта и ме последва. Мисля, че компютърът въздъхна облекчено. Двамата работихме рамо до рамо до края на смяната ми. Доброто му настроение, благодарение на успеха на групата му, го правеше закачлив и весел и времето летеше. Когато дойде време да тръгвам, предложих аз да затворя книжарницата, тъй като беше дошъл прекалено рано. Той отказа.

— Забрави. Забавлявай се тази вечер.

Когато излязох от книжарницата, минах покрай будка за вестници и видях брой на последното издание на „Америкън мистъри“. Едно от заглавията, с големи букви, гласеше: „Къди и О’Нийл се завръщат! Сет Мортенсен ни подарява един изключителен разказ“.

Гадост. Каква лоша приятелка бях само! Сет ми беше казал за предстоящото излизане на разказа му, но съвсем бях забравила за него. Беше излязъл още вчера. Очевидно редовните ни срещи ми пречеха да следя творчеството му. Преди буквално зачертавах дните на календара до излизането на всяка от книгите му. Завладя ме копнеж, но знаех, че няма да мога да прочета разказа тази вечер. Бастиен беше оставил съобщение на мобилния ми, че ще намине и вероятно щеше да обсеби почти цялата ми вечер.

Утре, обещах си аз. Ще прочета разказа утре.

Тъкмо се прибрах и Бастиен се появи с тайландска храна.

— Как беше днес в света на книгите? — попита той, докато си устройвахме пикник на пода в дневната. Обри ни следеше от

благоразумно разстояние, очите ѝ бяха впити жадно в кутията със зелено кърпиче. Пад тай^[3] не я привличаше особено.

— Странно — отговорих, припомняйки си късното ми ставане, поведението на Дъг и наплива от клиенти, тръгнали отрано да пазаруват за празниците. — А при теб?

От изражението му личеше, че умира да ми разкаже още от мига, в който му отворих вратата.

— Фантастично. Днес се нанесох в къщата. Трябва да видиш квартала. Американската мечта плюс още нещо. Големи глезотии. Изрядни ливади. Гаражи за по три коли.

— За по три коли? Ти изобщо имаш ли кола?

— Разбира се. Служебна.

— Хм. На мен никога не са ми давали служебна кола.

— Защото не ти предстои да извършиш прелъстяването на века. Дори вече се запознах с нея.

— С Дана?

— Още първия ден дойде да ме види. Можеш ли да повярваш? Не се налага да правя нищо. Операцията се задейства сама. Аз съм само инструмент. Или играчка, по-скоро играчката на Дана.

— Не съм много сигурна — отбелязах сухо. — Освен ако сега не ми кажеш, че днес ти се е нахвърлила и е разкъсала дрехите ти.

— Е, не. Дойде да ме приветства с „Добре дошъл“. Но ме покани на партито, което организира: „Барбекю през ноември.“ Очарователно, нали?

— Възхитително. Обожавам да ям хотдог в студа.

Той ме побутна с лакът:

— Просто партито е под такъв надслов, Флъор. Ще е забавно. А и ще е на закрито. Знаеш ли, напоследък си много цинична.

— Не съм цинична. Просто съм скептично настроена за цялата тази работа. Изглежда прекалено сложно. Много труд само за едно чукане.

— Едно чукане? — той цъкна с език и поклати глава. — Донеси си лаптопа.

Донесох го от спалнята и когато се върнах заварих Обри да ближе ръбовете на чинията ми. Изгоних я и подадох на Бастиен компютъра. С няколко бързи кликания той отвори сайта на Комитета за запазване на семейните ценности. Организацията на Дана. Повечето

от радиопредаванията ѝ бяха архивирани и можеха да бъдат свалени. Избра едно от тях и довършихме вечерята си на фона на плътния ѝ мелодичен глас.

Първата тема беше за хомосексуализма. КЗСЦ поддържаше имидж на захаросана доброта, желание да помага на хората и да подобри живота в Америка. Тъй като да си открит расист и сексист не беше хубаво за ничий имидж, организацията само намекваше за мнението си по тези теми. Бурното заклеяване на хомосексуализма обаче все още не беше табу — за съжаление — и по-голямата част от предаването Дана мрънкаше колко е важно „да помогнем“ на „тези хора“ да проумеят истинския начин, и според природата, и според Бог, по който трябва да се обича. Толерирането на един такъв объркан начин на живот, твърдеше тя, би довело до разпад на семействата. Децата. За Бога, помислете за децата.

Следващото ѝ предаване заклеяваше отвратителното съвременно облекло. Училищните униформи и цензура в модата били единствената правилна линия на действие. Как да искаме от младите дами да имат себеуважение, когато се обличат като уличници? Това водело до сексуални преживявания, за които те не били готови, да не говорим за внушението, че по-важен е външният вид, а не характера.

Тогава се замислих за червеното дантелено бельо, което носех под дънките. Лошо ли беше човек да има собствен стил и сексапил?

Третото предаване, което изслушахме, беше за това, колко е безсмислено да учим тийнейджърите на безопасен секс и контрацепция. Въздържанието било единственото, което трябва да знаят. Оставете ги да живеят в невежество. Точка по въпроса.

— Достатъчно — казах аз тогава. Повърхностните ѝ, изпълнени с предразсъдъци ценности, замаскирани с псевдо любов и доброжелателство, накараха храната в стомаха ми да се разбунтува.

Бастиен се усмихна:

— Още ли мислиш, че е само едно чукане?

Легнах на килима и поставих крака в скута му. Той разтри ходилата ми.

— Мразя лицемерите. И добрите, и лошите. Независимо какво проповядват.

— Трябва да прочетеш биографията ѝ, да се запознаеш с някои от каузите, които организацията е защитавала — невероятно. Цял ден с

това се занимавах. Мога да ти дам материалите.

Вдигнах ръка:

— Не, моля те. Вярвам ти. Кучката трябва да падне, нали? Ако имах меч, щях да те докосна по раменете и да те изпратя с благословия.

Той легна до мен.

— Ами тогава искаш ли да гледаш от първия ред? Ела на партито с мен. Сигурен съм, че никой нищо няма да каже, ако Мич доведе сестра си.

— Парти в Ийстсайд? Благословията ми не се простира чак до там.

— О, хайде. Признай си, изпитваш перверзно желание да я видиш лично. А и отдавна не си ме виждала в действие. Може да научиш това-онова. Да откраднеш някои идеи.

Това ме разсмя и се претърколих настрани, за да виждам по-добре лицето му.

— Сякаш имам нужда от нови идеи.

Той също се обърна настрани, хилейки се.

— Така ли? Докажи го. Да излезем тази вечер. Да отидем на лов.

Усмивката ми изчезна.

— Какво?

— Като в доброто старо време. Ще намерим някой клуб и ще си подберем мишени за през нощта.

Горчиво-сладки спомени нахлуха в главата ми. Припомних си френските кабарета от деветнайсети век. С Бастиен излизахме нагласени, разделяхме се и се срещаме на сутринта, за да се посмеем и да се фукаме със завоеванията си. Тази игра обаче вече не ме привличаше.

— Вече не правя така. Казах ти.

— Да, но трябва да оцеляваш някак.

— Аз оцелявам. Получих доза само преди два дни. Ще ми стигне за известно време.

Бастиен се намръщи.

— Преди два дни? Пфу. Покрай онзи писател си станала скучна.

— Хей! Това няма нищо общо с него. Аз така искам.

— Разбира се.

— Какъв е този тон?

— Не знам. Искам да кажа, отначало реших, че срещите с писателя са ти забавни. Въпреки че изглежда леко скучен и накрая вероятно ще те нарани. Сега обаче започвам да мисля, че е показателно за друг, по-сериозен проблем. Първо, манията ти относно добрите мъже. И си помощник-управител в книжарница? Да не говорим, че имаш котка.

Обри се втренчи в него, аз също.

— Какво му е лошото да имаш котка? А и Сет не е скучен.

— Ти си знаеш. Просто не останах чак толкова очарован, това е. Ако искаш да се вменичаващ по смъртни, мога да ти намеря по-добър от този.

— Не искам по-добър. Няма по-добър. Искам него.

— Както кажеш. Просто ставаш много обикновена, това е. Преди беше необикновена.

— Ох. И всичко това, защото не искам да изляза с теб?

Бастиен сви рамене.

— Добре тогава. Да вървим. Но без жертви за мен.

— Съгласен.

Отидохме в един клуб на площад „Пайъниър“. И двамата бяхме секси, красиви и свършени по начин, по който само един инкуб и една сукуба могат да бъдат. Бях прибрала косата си в хаотично закачливо великолепие и носех бебешко синя блуза с шпиц деколте, което стигаше почти до пъпа ми. Отворът беше покрит с много фина дантела, която обезсмисляше сутиена. Така че не носех такъв.

Напрежението между нас се изпари, когато излязохме на дансинга. Ритъмът пулсираше през мен, движенията и потта бяха опияняващи. С Бастиен танцувахме известно време, и двамата наясно с обожателите, които спечелвахме, дори в едно толкова претъпкано помещение. За да привлечеш някого физически, ти трябваше много повече от добър външен вид. Трябваше да установиш контакт с очи, да изглеждаш добронамерено и грациозно. Инкубите и сукубите научаваха това още в началото и добрите се движеха с грация, на която малко смъртни можеха да съперничат. Аз, която танцувах добре и преди да стана сукуба, знаех, че съм една от най-добрите в езика на тялото. Ако човек ни гледаше, бяхме неустойими. Бяхме възбуждащи.

След малко се разделихме. Резултатът от играта на сукубата ме натъжаваше, но самата игра беше забавна. Много забавна. Сменях

партньор след партньор, наслаждавайки се на ефекта, който предизвиквах, на желанието, което се покачваше у онези, с чиито тела си играех. Това беше причината, въпреки че често се оплаквах, да продам смъртната си душа в замяна на това да съм сукуба.

Признавам, че мисълта да се прибера вкъщи с някого ставаше все по-примамлива, тялото ми копнееше да усети нечий ръце върху себе си, но после се замислих за Сет и решимостта му да спази уговорката, която имахме. Не. Никакви излишни жертви за мен тази вечер. Можех да бъда добра. Исках да бъда добра. Щях да изчакам, докато наистина имах нужда от презареждане.

От другия край на клуба Бастиен ми кимна и си тръгна, обвил ръка около кръста на дребна, изпаднала в транс блондинка. Когато се обърна, забелязах брюнетка, увиснала на другата му ръка.

Направо се престара.

Беше два сутринта, когато най-накрая се прибрах. На другия ден се събудих изморена, а лошото време ме накара да се почувствам дори още по-зле. Дъждът падаше като плътна сива завеса, докато отивах към работа. Всичко изглеждаше по-студено. Бях отраснала в топъл средиземноморски климат и никога нямаше да успея да свикна с тези температури.

Когато пристигнах в книжарницата, за пореден път бяха отворили без мен. Колкото и странно да беше, днес на смяна бяха същите хора като вчера, но този път не ме посрещнаха с възклицания.

Каси и Джанис бяха на касите и спряха работа, за да ме изгледат със загадъчни изражения, докато влизах. Джанис се наведе и промърмори нещо в ухото на другата жена. Когато забелязаха любопитния ми поглед и двете ми се усмихнаха насила.

— Здравсти, Джорджина.

— Здравейте — отговорих аз объркано и неловко.

Миг по-късно минах покрай бюро „Информация“ и Бет ме дари с подобен странен поглед.

— Как върви? — попитах, защото тя не каза нищо.

— Добре — и припряно се обърна към монитора пред себе си.

И преди са ме гледали странно, когато идвах на работа, но това беше прекалено дори за мен.

Понякога, след като съм била с мъж, абсорбираната му енергия ми придаваше сияние, което подсъзнателно привличаше смъртните. За

същото това сияние ме подкачи Хю по време на покера. Не това обаче беше причината днес. Както казах на Бастиен, последното зареждане направих преди няколко дни. Сиянието трябваше да е отслабнало досега. Освен това можех да разпозная хипнотизираните погледи. Това не беше същото. Гледаха ме любопитно, сякаш се чудеха какви ги върша. Така те зяпах, ако имаш храна по лицето или скъсано копче. Вероятността проблемът да е нещо такова, беше малка, но се вмъкнах в тоалетната да проверя.

Не. Изглеждах безупречно. Дълга дънкова пола и моряшка блуза с голи рамене. И двете елегантни и съвършени. Гримът — безукорен. Косата ми се спускаше свободно по гърба. Изглеждах нормално. Нищо не можеше да предизвика такова внимание.

Предположих, че си въобразявам и продължих към кафенето. Сет, който работеше в любимия си ъгъл, ми кимна приветливо. Поне той се държеше нормално.

Нова бариста се суетеше около бара и когато ме видя, за малко да изтърве чашите, които държеше.

— Здравейте — заекна тя с ококорени очи, оглеждайки ме от главата до петите.

— Здравсти — отвърнах аз. Тази жена дори не ме познаваше. Защо и тя се държеше толкова странно? — Мокачино с бял шоколад.

Отне ѝ известно време, преди да се заеме да изпълнява поръчката ми. Докато я маркираше на касата, ме попита любопитно:

— Ти си Джорджина, нали?

— Да. Защо?

— Просто съм слушала за теб — и погледна надолу.

Не каза нищо повече, само ми връчи мокачиното. Взех го, отидох при Сет и седнах срещу него. Баристата продължи да ни гледа с интерес, но веднага се обърна като улови погледа ми.

— Здравсти — поздрави ме Сет, очите и ръцете му бяха заети.

— Здравсти — отвърнах аз. — Днес всички се държат странно.

Той се огледа.

— Така ли? — веднага разпознах отнесеното състояние, в което изпадаше, когато получеше вдъхновение. Ставаше дори още поразяващо и разпиляно от обикновено. Една сукуба би трябвало да се гордее, ако има такъв ефект върху някой мъж.

— Да. Забеляваш ли нещо? Имам чувството, че всички ме зяпат.

Той поклати глава, потискайки една прозявка и се върна към писането.

— На мен всичко ми изглежда нормално. Харесва ми блузата ти. Може би е заради нея.

— Може би — промълвих, леко успокоена от комплиментата, въпреки че не ми се вярваше да е така. Не исках да го разсейвам, затова станах и се протегнах. — Трябва да се връщам на работа — погледнах към бара и забелязах Анди, един от касиерите, да си купува кафе. — Ето! — изсъсках на Сет. — Видя ли това?

— Кое?

— Анди се подсмихна.

— Не е вярно.

— Направи го. Кълна се.

Когато слязох долу, в задната част на книжарницата, се разминах с Уорън. Той беше в средата на петдесетте и поразително красив. Бе собственик на книжарницата, имаше съмнителен морал и редовно спеше с мен, преди да обещае на Джером, че отново ще съблазнявам свестни мъже. С Уорън не бяхме правили секс от известно време. Предвид изобилието от порядъчни души, които прелъстявах напоследък, малко ми липсваха случайните свалки, след които няхах угризения на съвестта.

— Здравей, Джорджина — с облекчение забелязах, че поне той не ме зяпа. — Била си горе при Мортенсен, предполагам.

— Да — признах, чудейки се дали ще ми се кара, че не съм се захванала веднага за работа.

— Не е нужно да катериш стълбите. Както знаеш, имаме асансьор.

Сега аз останах с отворена уста. Разбира се, че имахме асансьор. Той работеше с ключ, беше предназначен за трудноподвижните ни клиенти, както и за транспортиране на доставките, и почти никой от нас не го използваше.

— Да, знам.

Уорън ми намигна и продължи нагоре по стълбите.

— Просто ти напомням.

Поклатих глава, върнах се на приземния етаж и поех касата, за да може Анди да излезе в обедна почивка. Отначало Джанис и Каси се държаха сковано, но с течение на времето се отпуснаха. Когато

минаваха покрай мен, другите продължаваха да ме гледат учудено, и си шушукаха, когато мислеха, че не виждам.

По някое време Сет дойде да каже, че излиза по работа, но че ще се видим по-късно. Имах чувството, че Бет (която изпусна една книга) щеше да припадне.

— Добре — възкликнах аз, когато Сет си тръгна, — какво става тук?

Каси, Бет и Джанис се обърнаха смутено.

— Нищо, Джорджина, честно — и Бет пусна една усмивка, която трябваше да мине за подкупваща. Другите не казаха нищо, изглеждаха съвършено невинни, почти ангелски.

Не повярвах, разбира се. Ставаше нещо странно. По-странно от обикновено. Трябваше ми отговори и в книжарницата имаше само един човек, достатъчно честен да ми ги даде. Затворих касата и нахълтах в офиса, където Дъг седеше пред компютъра.

Още с влизането си отворих уста, готова да беснея и вилнея. Той подскочи на метър от стола при внезапното ми появяване. Рефлексите му бяха толкова удивително бързи, че дори не изплиска кафето, което поднасяше към устните си. Изражението му беше странно, някак виновно. Без съмнение пак играеше тетрис.

Не това обаче спря тирадата ми. Непознато усещане пропълзя по кожата ми — то беше доловено от безсмъртните ми сетива, не от нормалните пет, с които разполагаше едно човешко тяло. Чувството беше странно, някак неприятно. Сякаш някой драскаше с нокти по черна дъска. Не беше нещо познато, не го бях изпитвала досега. Огледах стаята в очакване да видя друг безсмъртен да се спотайва наоколо, макар и странното усещане да не бе такова, каквото обикновено изпитвах, когато наблизко имаше някой от тях.

Дъг отпи от чашата и после седна, гледайки ме развеселено и успокоено.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Кинкейд?

Премигнах, огледах офиса още веднъж и поклатих глава.

Усещането изчезна. Какво ставаше, по дяволите? Можех да хвърля вината върху стресираното си въображение, но вече повече от хилядолетие бях сукуба и се съмнявах безсмъртните ми сетива да са станали жертва на халюцинация. Все пак единственото нещо тук, което би могло да мине за свръхестествено или божествено, бяха

уменията на Дъг на тетрис. Това, помислих си аз горчиво, беше резултат от упоритото му кръшкане от работа, а не от магия.

Спомняйки си за справедливия ми гняв, зарязах внезапното странно усещане и насочих възмущението си към другата странност в живота ми.

— Какво става, по дяволите? — възкликнах, затръшвайки вратата.

— С уменията ми на тетрис?

— Не! С всички! Защо днес всички се държат странно с мен? Гледат ме втренчено, сякаш съм изрод или нещо такова.

Отначало Дъг изглеждаше объркан, но после видях как върху лицето му се появи разбиране.

— А, това. Наистина ли не знаеш?

Можех да го хвана за гушата и да го разтърся.

— Разбира се, че не знам. Какво става?

Той небрежно разбута разни листове по бюрото и вдигна брой на „Америкън мистъри“.

— Чела ли си разказа на Сет?

— Нямах време.

Той ми хвърли списанието.

— Прочети го. Отиди да хапнеш някъде, не тук, и го прочети. Няма да си тръгна, докато не се върнеш.

Погледнах колко е часът и осъзнах, че смяната му скоро ще свърши.

— Но това какво общо има с...

Той вдигна ръка, за да ме накара да замълча.

— Просто го прочети. Още сега.

Намръщих се, взех списанието и излязох от книжарницата. Настаних се в едно от любимите ми заведения надолу по улицата. Донесоха ми миди и отворих на първа страница, чудейки се какво трябваше да открия според Дъг.

Както Сет ми обясни преди няколко седмици, в този разказ най-важен бил сюжетът, почти не наблягал на психологията и развитието на героите. Къди и О'Нийл работеха в измислен институт извън Вашингтон, в който изследваха и съхраняваха археологически и художествени реликви. Затова и двамата често спасяваха произведения на изкуството от международни крадци и разшифроваха тайнствени

кодове по глинени съдове. Традиционно за жанра, Брайън О'Нийл работеше като полеви агент, вършеше повечето физическа работа и често попадеше в сбивания и прочее. Скромната Нина Къди се занимаваше с проучванията и често оставаше до късно, за да открие някое ключово доказателство в древен текст.

Специално този разказ съдържа много такива елементи, но, както винаги, прекрасният стил на Сет и живият остроумен диалог го правеха обаятелен. Друга постоянна линия на поведение на героите му беше, че О'Нийл почти винаги се замесваше с красива жена. В последната си книга обаче, Сет беше обърнал този модел с главата надолу и Къди беше тази с аферата. Разказът, който четях днес, беше традиционен и О'Нийл, по обичайния си обаятелен начин, се пробваше с поразително красивата управителка на музея:

„Женевиев се разхождаше спокойно по коридора, кралица сред подчинени, наблюдавайки хора и експонати, едновременно преценяващо и властно. Изпъстрените ѝ със зелено лешникови очи му напомняха на котка, която оценява следващата си порция. Почувства се като плячка, когато спря пред него и го обходи с очи от главата до петите, а езикът ѝ навлажни пълните ѝ устни“.

„Господи, да бях мишка“. — помисли си той.

— Господин О'Нийл — измърка тя, отмятайки кичур от блестящата си коса от лицето. Светли ивици мед се преплитаха в светлокафявите ѝ кичури като жилки злато в руда. Прииска му се да зарови лице в косата ѝ. Прииска му се да я вкуси. — Закъсняхте.

Въпреки че беше с трийсет сантиметра по-висок от нея, се почувства като дете, сякаш трябваше да понесе наказание за закъснението си и да коленичи пред нея. Не че имаше нещо против, помисли си той, опитвайки се да не мисли за начина, по който тънкият плат обгръщаше ханша и пълните ѝ гърди. Тези гърди, реши той, бяха съвършени. Определено с внушителен размер, но не гротескно. А и формата им... Дори гениален скулптор не би могъл да повтори тези изключителни извивки...

Осъзнавайки, че тя чака отговор, затвори мислите си в чекмедже с надпис „По-късно“ и ѝ се усмихна спокойно.

— Моите извинения — може би моментът не беше подходящ да споменава нападението в хотелската му стая.

— Но аз никога не бързам. Не и когато става дума за жена.

Тъй като това беше един от най-благоприличните им разговори, не бях изненадана, че до края на книгата нещата между тях ескалираха. Все пак, помислих си сухо, няма да е истинска история за Къди и О'Нийл, ако някой не вкараше някого в леглото. И само как го вкара! Котешките сравнения бяха точно на място, защото Женевиев беше истинска разгонена котка. Накрая тя върза О'Нийл в асансьора и направи с него неща, които накараха дори мен да повдигна вежди. Бях изненадана, че „Америкън мистъри“ не са цензурирали текста, въпреки че щях да излъжа, ако кажа, че не беше възбуждащо колко неща могат да се случат в един обикновен, скучен...

Асансьор?

„Както знаеш, имаме асансьор“ — беше ми казал Уорън.

Светлокафява коса. Пъстри очи. Дребна. Хубави гърди.

— А! — извиках аз и пуснах списанието, сякаш щеше да ме ухапе. То падна до вече празната ми чиния и минаващата сервитьорка ме погледна учудено. Набързо оставих няколко банкноти на масата, грабнах палтото и чантата си и побягнах към книжарницата. Дъг още играеше тетрис в офиса, но бях прекалено разстроена, за да се впечатля от изумителното представление.

Всички тези погледи. Шушукането и подсмиванията. Сега всичко си дойде на мястото.

— Те мислят, че съм аз — казах и го накарах да подскочи за втори път днес. — Женевиев. Всички мислят, че съм разгонена, размахваща камшик домина, с фетиш към асансьорите!

Дъг вдигна вежди:

— Искаш да кажеш, че не си?

[1] Амишите са анабаптистка християнска религиозна група, живееща в САЩ и Канада. Наброяват около 200 000 души. Известни са

с това, че не използват модерни технологични изобретения като например автомобили и електричество. — Бел.ред. ↑

[2] Игра, подобна на ези-тура. — Бел.прев. ↑

[3] Тайландско ястие. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

— Дъг!

Той сви рамене.

— Голяма работа. Много е секси, наистина.

— Но не съм правила такива неща. Това не съм аз.

— Тя говори като теб. Имената ви звучат по подобен начин.

— Но това не е... — преглътнах, забелязвайки приликите. Дъг ме гледаше преценяващо.

— Не можеш да ги виниш. Описанието отговаря, всички знаят, че с Мортенсен сте близки. Да не говорим, че си негов запален фен и прочее. След като прочетоха разказа, Каси дори направи гениалната забележка, че вчера сте пристигнали заедно. Трябваше да чуеш накъде тръгна разговора после.

— Но... това не означава нищо — никой в книжарницата не знаеше, че със Сет се срещаме. Не исках да го разгласявам. — Не сме направили нищо.

Дъг сви отново рамене и стана от компютъра.

— Жалко. Нямах да ме разочароваш и да беше вярно. Това си е твоя работа все пак.

Изстенах:

— Не и когато е на хартия и всички могат да го прочетат.

— Мислех, че е измислица — напомни ми той, усмихвайки се, докато се обличаше.

— Така е! Дъг, какво да правя?

— Не знам, Кинкейд. Сигурен съм, че все ще измислиш нещо. Може би като начало трябва да попиташ Мортенсен защо е изкарал фантазиите си на показ пред всички. — Той ощипа бузата ми и аз се отдръпнах. — Аз обаче имам репетиция. Утре е голямата вечер. Чао.

Остатъкът от смяната ми се проточи нещастно. Вече знаех защо ме гледат и това постави унижението на съвсем друго ниво. Мразех необоснованите подозрения, мразех хората да си мислят ужасни неща за мен. Вярно, беше ми се случвало да вържа партньора си и да правя

секс в асансьор, но моля ви — не беше нещо, което исках хората да обсъждат публично. Обичах да пазя в тайна интимните си преживявания.

Затова стоях в офиса колкото можех повече, излизах само когато беше абсолютно наложително и за да проверя дали Сет се е върнал. Накрая, два часа преди да затворим, го видях на масата му. Седнах срещу него вбесена, без дори да ми пука какво ще си помислят другите като ни видят заедно.

— Защо го направи? Защо ме описа по този начин?

Сет вдигна глава от лаптопа, изражението му ясно говореше, че върху каквото и да работеше, то привличаше вниманието му повече отколкото аз. Предположих, че в следващия му разказ бях във вихъра на оргия.

— Какво?

— Разказът! — хвърлих „Американ мистъри“ на масата. — Описал си ме. Аз съм Женевиер.

Той премигна.

— Не, не си.

— Така ли? Тогава защо дори имената ни си приличат? Защо изглеждаме еднакво?

— Изобщо не приличаш на нея — възрази той.

— Не това мисли половината от персонала в книжарницата. Те мислят, че тя съм аз! Мислят, че си описал истинска случка в асансьора.

По лицето му проблесна разбиране и за мой ужас той се усмихна:

— Наистина? Това е смешно.

— Смешно? Това е ужасно! Мислят, че имам фетиш на тема връзване!

— Тетида — започна нежно той, все още дразнещо спокоен, — аз...

— Не ми викай Тетида. Няма да стане.

— Написах разказа преди около шест месеца. Много преди да те срещна. В света на книгоиздаването нещата не стават толкова бързо.

— Да, но другите не знаят това — заекнах аз на ръба на сълзите.

— Никога не бих описал някого толкова очевидно.

— Така ли? Е, те не знаят и това — отвърнах, отпускаяйки се нещастно на стола със скръстени ръце.

Сет въздъхна, кехлибарените му очи ме погледнаха състрадателно.

— Виж, искаш ли нещо да им кажа? Да им кажа, че не си ти?

— Боже, това още повече ще ги убеди, че съм аз. Освен това какво ще направиш? Ще свикаш пресконференция, за да изчистиш името ми?

— Съжалявам — каза сериозно той. — Не мислех, че нещо такова може да се случи — той се поколеба. — Все още ли... искаш да излезем утре вечер? Искам да кажа... ако не искаш...

Той придоби така познатото ми чаровно смутено изражение и повече не можех да му се сърдя.

— Не — отвърнах. — Още искам да излезем, но... мисля, че трябва да отидем на концерта поотделно. Повечето от колегите ми ще бъдат там, сещаш се.

Отвори уста да каже нещо, но после размисли. Сигурно щеше да ме обвини, че преигравам, но очевидно излъчващия се от мен гняв го накара да размисли. Сет не обичаше да спори. Или предвид настроението, в което бях, не беше глупак.

— Добре — каза той накрая. — Ще се видим там.

— Джорджина?

Погледнах нагоре и видях Пейдж да стои над нас, лицето ѝ изразяваше неодобрение. Дори не бях забелязала приближаването ѝ. Беше облечена с друг красив костюм, този път в електриково лилаво, който стоеше поразително на фона на тъмната ѝ кожа.

— Може ли да поговорим за малко? — попита тя строго. — Насаме?

Последвах я в офиса ѝ и я оставих да затвори вратата зад нас. Не се изненадах, когато видях брой на „Америкън мистъри“ на бюрото ѝ.

— Така — започна тя рязко. — До мен достигнаха слухове...

— По дяволите! Не съм аз.

После споделих с нея последните си открития, позовавайки се на забележката на Сет колко време е нужно нещо да бъде публикувано. Когато приключих, мисля, че почти я бях убедила в невинността си. Очевидно обаче гнусните клюки на работното място все още я притесняваха.

Загледана в нищото, Пейдж барабанеше с лакираните си нокти по бюрото и обмисляше какво да прави.

— Персоналът ще разбере истината с времето. Или пък ще го преглътне. Не ми харесва обаче външни лица да си вадят погрешни заключения. *Наистина* изглеждаш като героинята и който и да прочете разказа, може да допусне същата грешка. Не искам слухове, че Сет пише тук заради сексуални услуги и специално отношение от страна на служителите ни.

— Господи! — закрих лицето си с ръце, чудейки се как знаменитостите се справяха с наистина грандиозните скандали. Тази дреболия беше достатъчно лоша. Искан да изчезна. Петнеше красотата на това, което се опитвахме да изградим със Сет.

— Според мен най-добрият начин да подходим е като...

Думите ѝ увиснаха във въздуха, гримаса изкриви лицето ѝ и с една ръка притисна корема си.

Вгледах се в нея.

— Добре ли си?

Тя кимна, насилвайки се да се усмихне.

— Нищо... ми няма.

— Не е вярно. Обади се на лекаря си... или поне се прибери.

— Не, ще отmine. Освен това имам много работа. Трябва да напиша нов график и да направя инвентаризация.

— Това е лудост. И аз мога да го направя.

Тя поклати глава и отказа, но аз настоях. Накрая Пейдж се предаде, което само потвърди, че нещата са сериозни. Тези, които спореха с нея, рядко печелеха.

И така, изкарах смяната, като свърших и нейната работа. Бях изтощена, но и доволна, притеснявах се за нея и за бебето ѝ. Когато затворихме, се отправих директно към предградията, следвайки упътванията на Бастиен.

Когато спрях пред къщата му, известно време можех само да стоя в колата и да зяпам с отворена уста.

До този момент имах много ясна представа каква е „американската мечта“. Все пак бях жива по времето, когато се появи този израз. Бях видяла възхода му, бях видяла митологията, която го обграждаше, както и белите дървени огради и симпатичните, добре поддържани квартали. Дори бях гледала „Заложете на Бобъра“. Братът

на Сет, например, живееше в северната част на града и всичко при него беше като по книга.

Но това? Това беше американският мокър сън.

Къщата на Бастиен сякаш нямаше край — простираше се помпозно зад мраморната си тъмносива фасада. Дори и да имаше жена и семейство, едва ли щяха да използват цялото пространство. Освен това хората, които живееха в такива къщи, нямаха големи семейства. Все пак това беше поколението с по... колко — с по 1,75 деца?

Гаражът имаше три врати, както ми беше казано, а интересни храсти и декоративни дървета красяха моравата. Тъй като вече беше тъмно, не можех да огледам добре квартала, но едва ли щях да видя нещо много по-различно. Една от съседните къщи беше осветена и пълна с хора. Беше дори по-голяма от къщата на Бастиен и вероятно партито беше там.

— Опитваш се да компенсираш за нещо? — попитах, когато инкубът отвори вратата на къщата си.

Мич Хънтър ме заслепи с усмивка за милион долара.

— Скъпата ми сестра! И двамата знаем, че това не е истина. Харесва ми прическата ти.

Щях да се представя като Табита Хънтър, бях слаба и руса, но се бях съгласила с протестите му и намалих косата си до раменете. Целуна ме по бузата и ме вкара вътре за една бърза обиколка.

След няколко стаи всичко започна да ми се слива. Дървени подове с цвят череша. Разкошно боядисани стени. Лъскава черна техника. Ламперия. Джакузи отзад. Достатъчно спални за гости, за да приютят и женските скаути. Симпатични, закачливо подредени дреболии навсякъде.

— Не е ли малко прекалено? — попитах, посочвайки копие на молитвата „Отче наш“, поставено в рамка във фоайето.

— Табита, любов моя, хората не могат да я карат само на хляб. Ние обаче можем да живеем на вкусни предястия и хамбургери, така че да вървим.

Тъй като бях на работа пристигнахме много след обявения час. Партито беше в разгара си. Може би все пак не трябваше толкова бързо да отписвам жителите на предградията.

— Мич! — извика един силен глас, докато си проправяхме път през тълпата. Повечето бяха облечени като за барбекю — с къси

панталони и тениски с хавайски мотиви.

— Здравсти, Бил — отвърна Бастиен, подавайки ръка на обикновен, но и много спретнат мъж с прошарена черна коса. Разпознах го от снимките. Съпругът на Дана. — Това е сестра ми Табита. Нали нямаш нищо против, че я поканих?

— Не, не! Колкото повече, толкова по-весело! — той си позволи кратък изкуствен смях и ми се усмихна, а покрай очите му се появиха бръчици. — Особено такава красавица. Искане ми се да бях по-млад — пошегува се той и ми намигна.

Не успях да се сдържа, погледнах го през мигли и казах сериозно:

— За мен възрастта никога не е била от значение, Бил — хванах протегнатата му ръка. — Винаги е удоволствие да се поука от хора с повече... опит.

Очите му се разшириха леко, в тях просветна интерес и една предупредителна лампичка.

— Е — каза той след един неловък момент, — трябва да се погрижа за гостите. — После се сети, че трябва да пусне ръката ми. — Вземете си нещо за ядене и не забравяйте да пробвате басейна.

Погледна замислено към мен и съблазнителната ми усмивка, поколеба се и неохотно отмина.

— Повече никога не го прави — изсъска Бастиен, повеждайки ме за ръката към кухнята.

— Кое?

— Не флиртувай с тези хора! Нали трябваше да ми помогнеш да изградя цялостния си образ, недей да си играеш със съпруга на мишената ми.

— Не си играя с него. Освен това какво значение има? Да скандализираме и двамата.

— Не. Само Дана. Шоуто е мое.

Погледнах го, но не казах нищо. Искане ме като наблюдател, не като участник. Логично. Цялата слава за него, похвали от шефовете. Винаги е изпитвал нужда да блесне. Това беше една от причините да го харесвам — силното желание да докаже, че е най-добрият. Сигурно преди и аз съм била такава, но вече не. Ако зависеше от мен, с радост бих му предоставила цялата слава и богатство от това шоу.

— Просто играй сладката ми ангелска сестра — продължи да шепне той. — Ако е възможно сладката ми ангелска и *фригидна* сестра.

Докато се разхождах из къщата, имах възможност да усетя атмосферата на партито. Изкуствени палмови дървета. Блестящи декоративни слънца навсякъде. Малки масички с предястия, разположени тук и там, отрупани с пълнени яйца, малки наденички и кубчета сирене. Донякъде беше глупаво, но някой очевидно беше обърнал голямо внимание на детайлите. Оценявах това. Всички гости изглеждаха като Бил — и Бастиен, и мен, осъзнах аз. С елегантни прически, всеки косъм на мястото си. Висококачествени консервативни дрехи (типични за тропиците). Висшата класа. Бялата раса.

Къщата се оказа оазис на храна и аз реших просто да се натъпча, вместо да рискувам да започвам разговор, който би разстроил Бастиен. Напълних една картонена чиния с хамбургер, картофена салата и някакъв странен хибриден десерт от желе, плодове и бита сметана.

Усилията ми да се храня незабелязано се оказаха напразни и съвсем скоро бях обградена от група жени. Нямам представа откъде се взеха. В един момент просто ядох, а в следващия — шест свършени лица ми се усмихваха. Бяха като глутница диви кучета, джавкайки безспирно и нахвърляйки се на самотната жертва. Дори успяха да ме разделят от Бастиен, което се оказа добре дошло. Сега инкубът стоеше в другата част на помещението сред подобна озверяла група мъже, без съмнение обсъждайки пури и косачки за трева. Стрелнах го с паникьосан поглед, но той само сви рамене.

— Сестрата на Мич — промълви една от жените. — Трябваше да се досетя. Съвсем еднакви сте.

— Всъщност не са *съвсем* еднакви — изхихика друга, която носеше пуловер с приложения без ръкави. Гадост.

— Тъкмо говорихме за щампи. Ти изработваш ли щампи, Табита?

— Щампи? — попитах, смръщвайки се. — Когато си купувам нещо...

Степфордските съпруги се разхихикаха.

— О! Толкова е забавно!

— Говорим за гумени щампи. Щампи за приложно изкуство — обясни една от тях, която се представи като Джоуди — единственото име, което запомних. Вероятно защото изглежда имаше по-висок коефициент на интелигентност от останалите. И беше единствената измежду нас, която не беше с руса коса. — Използват се за изработка на украси.

Тя порови в чантата си и извади малка покана на красив картон с цвят на слонова кост. Увиващи се лози и цветя красяха предната част.

— Това е поканата, която Дана направи за това парти.

Ококорих се.

— Наистина ли?

Без да искам си представих печатите „Браво!“, които учителите слагаха на добрите писмени работи. Тази щампа беше с хубаво мастило и в различни цветове. Изглеждаше професионално, като нещо, направено от „Холмарк“.

— Мици организира парти на щампите следващата седмица — възкликна една от другите жени. — Можем да ти покажем как се прави.

— О... би било толкова забавно!

— Да! Хайде!

— Боже, изглежда отнема доста време — отвърнах, отчаяно желяейки да бъде някъде другаде. Бях сигурна, че ще се справя с разговор за пури и косачки за трева много по-добре, отколкото в разговор за щампи. — Не мисля, че имам време.

— О, но си заслужава — увери ме една от жените настойчиво. Носеше обици с висящ надпис „АЛОХА“^[1]. — С Бетси вчера цял ден правихме поканите за моминското парти на сестра ѝ и времето отлетя неусетно.

— Онези сладките щампи на гълъби ли използвахте? — изгука друга, но изобщо не приличаше на гълъб. — Целия вторник търсих такива в мола.

— Вие не работите ли? — попитах, чудейки се колко често използваша израза „цял ден“. Преди век изобщо нямаше да се замисля. Но това беше векът на така наречената модерна жена. Вече не се очакваше от нас да висим по салоните и да припадаме заради корсетите.

Те се обърнаха към мен, гледайки ме с отворени усти.

— Ами има толкова много работа по една къща — каза Джоуди най-накрая. — Повечето от нас са заети с това.

— А и няма нужда да работим — засмя се Бъци или Мъфин, или както там се казваше. — Ти работиш ли?

— Ами да...

— Какво работи съпругът ти?

— О! Не съм омъжена.

Това предизвика още втрещени погледи и после изведнъж те избълваха куп идеи и предложения за „идеални ергени“, които работели със съпрузите им.

Трябваше да се махна. Или това, или щях да се нокаутирам с прасето от ковано желязо, което беше поставено на масата.

Обърнах се нетърпеливо към Джоуди.

— Правилно ли чух, че има басейн?

Тя светна.

— Разбира се. Ще ти го покажа.

Откъснахме се от другите и тя ме поведе към задната част на къщата.

— Съжалявам, че така те нападнах — извини се тя. — Чувствам се малко виновна за лудостта по щампите.

Фактът, че използва думата „лудост“, за да ги опише, ме накара да се засмея.

— Как така?

— Аз ги запалих — тъмните ѝ очи проблеснаха. — Не мислех обаче, че ще стигнат до тук. Преди бях учителка по приложно изкуство в началното училище и понякога ми напомнят на децата. Но пък всички са добри по душа.

— Вече не преподаваш? — да рисуваш с деца ми звучеше като ужасно готина професия. Ако не друго, поне оценяването трябваше да е лесно.

— Ами Джак предпочита да стоя вкъщи и така пренесох творческите си пориви у дома — и у съседите. Всеки път, когато се запаля по нов проект, къщата го отнася — глинени съдове, мъниста, водни бои...

— И щампи?

Тя се засмя:

— И щампи.

— Не може ли да работиш на половин ден и да се грижиш за къщата?

— Сигурно, но имам и задължения с КЗСЦ, така че програмата ми е пълна.

КЗСЦ? По дяволите. Чакай малко, Джоуди изглеждаше много готин човек.

— Член ли си?

По лицето ѝ се изписа лека изненада.

— Да, разбира се. Всички сме членове. Трябва да дойдеш на някоя от срещите ни. Сигурна съм, че Дана ще се зарадва.

— Къде е Дана? — дори не бях видяла главната атракция тази вечер. — Аз съм ѝ голям фен. Когато Мич каза, че сме поканени, не можех да повярвам.

Джоуди се огледа.

— Не съм сигурна. Може би някъде сред гостите. Всички искат да говорят с нея. Но не се тревожи, ще я видиш преди да си тръгнеш.

— Би било чудесно.

Тя се усмихна и бързо стисна ръката ми.

— Надявам се, че ще се виждаме често. О... пристигнахме.

Намирахме се в огромно помещение, цялото в прозорци, с кристално син басейн. Беше разкошен и изкусителен. Джоуди ме попита дали имам бански, отговорих ѝ, че имам и ѝ благодарих за помощта. Тя се върна при основната група на партито, а аз се пъгнах в банята, където трансформирах дрехите си в тюркоазен бански.

Няколко души ме погледнаха с любопитство, вероятно питайки се коя съм, но ме оставиха на мира, когато влязох в басейна. Гмурнах се под водата, преплувах няколко дължини, наслаждавах се на самотата, която ми предлагаше водата. Много време бе минало, откакто бях правила нещо такова. Знаех, че понякога Сет плува в местния клуб; беше казал, че му помага да прочисти мислите си. Трябваше да отидем заедно някой път. Или пък, още по-добре, да поплуваме в океана. Да, така трябваше да направим. Плажове на лунна светлина и тропически въздух, далеч от отвратителния дъжд. Мауи. Канкун. По дяволите, защо да се ограничаваме със Северна Америка? Можехме да отидем до френската Ривиера, гръцките острови...

Бях така погълната от фантазиите си, че когато излязох от басейна, не забелязах жената пред мен. Пъргаво отскочих встрани,

едва избягвайки сблъсъка с нея.

— Съжалявам — казах аз. — Не ви вид...

Замръзнах. Беше Дана.

Изглеждаше точно както на рекламната снимка — слаба, средна на ръст, с черна до раменете коса и пронизващи сини очи. Според биографията ѝ беше около четирийсетте, но изглеждаше много по-млада. Резултат от благопристоен живот, предположих аз. Беше с къс сиво-кафяв панталон и зелена тениска, прилежно прикрита от бяла риза с копчета, завързана на възел на корема ѝ.

Спокойна, приятна усмивка се настани на лицето ѝ и очите ѝ ми напомниха на ястреб, търсец плячка.

— Няма нищо — отвърна познат хипнотичен радиоглас. — Не мисля, че се познаваме. Аз съм Дана — протегна ръка и аз я поех.

— Да. Така е, разбира се. Но аз ви познавам. Виждала съм снимката ви. Аз... съм ви голям фен и прочее...

— А вие сте...?

— О, съжалявам. Аз съм Табита Хънтър. Сестрата на Мич. Въпреки че сигурно сте се досетили. Всички казват, че сме съвсем еднакви. Може би е така. Никога не съм се замисляла за това... много...

За Бога, защо се запъвах? Обработвала съм дукове и епископи, десет пъти по-страшни от нея. Те не ме караха да се превръщам в заекващ идиот. Защо някаква си радиозадръстенячка ме притесняваше толкова?

Заради очите, реших аз. В тях нямаше топлина. Бяха пронизващи. Лукави. Бяха очи, които предупреждаваха, че се е издигнала до тук, благодарение на невероятната си проницателност. Тези очи сякаш дебнеха.

— Приятно ми е — каза тя, все още задържайки прекалено съвършената си усмивка. — Не знаех, че Мич има сестра. Очевидно ви харесва... басейна.

Очите ѝ ме огледаха от горе до долу и изведнъж се запитах как изглеждам. Водата се стичаше по тялото ми и неспокойно се зачудих дали банският не разкриваше прекалено много плът. Поне не беше бял. Осъзнах, че предупреждението на Бастиен за благоприличния вид беше основателно и разбрах опасенията му. Ако изглеждах като уличница, можех да повлияя зле на репутацията му. Ако предизвиках

шушукания и неодобрение, можеше да бъде изолиран от тези хора и да изгуби достъп до Дана. Изведнъж студенината на Дана не изглеждаше толкова странна. Тя не ме одобряваше. Тя, все пак, беше изнесла цяла тирада за отвратителното състояние на съвременната мода. А ето ме и мен — типичното нейно превъплъщение.

— Много е хубав — казах аз. — Един от най-хубавите басейни, във, в които съм плувала.

Спрях, преди да съм казала някоя дори още по-голяма глупост и настъпи мълчание. Тя изглеждаше така, сякаш очакваше да продължа и сякаш можеше да чака цяла нощ. За съжаление нямах представа за какво да си говоря с тази странна жена. За предполагаемата ми омраза към хомосексуалистите? Да я питам какъв по-скромен бански би ми препоръчала?

— Та... — започнах аз. — Надсловът за барбекюто е... наистина, хм...

И тогава Бастиен ме спаси. Горедолу. Той дойде при нас, доволен, че е намерил Дана. Острият поглед в очите му говореше, че на мен не ми се радва толкова, особено предвид външния ми вид, но успя да скрие това от Дана и беше обаятелен и чаровен както винаги.

— Табита, запознала си се с домакинята ни.

— Да — потвърди Дана. — Имахме страшно интересен разговор. Сестра ти е много словоохотлива.

Почервениях. Кучка. Ако бях на своя територия, можех да я надприказвам, когато поискам.

— Радвам се да го чуя. Моето коте Таби е много разговорливо.

Останах безмълвна от ужас като чух новия си прякор, а Бастиен подхвана приятен разговор за оригиналния надслов на партито и красотата на дома ѝ. Изражението ѝ омекна съвсем малко след разговора ѝ с мен. Все още изглеждаше хладна и резервирана. Може би се държеше студено с всички, не само с мен. Всъщност, помислих си оптимистично, този леко повишен интерес към Бастиен може би беше знак, че иска да му се нахвърли.

Говориха още известно време за нещо, което не ми беше интересно; опитах се да стана незабележима, но радарът на Дана остана включен. Тя ме изучаваше, опитваше се да разбере що за човек съм. Накрая Бастиен си взе довиждане и започнахме да отстъпваме към входната врата — след като се преоблякох в прилични дрехи,

разбира се. Да излезем се оказа по-трудно, отколкото очаквах, тъй като очевидно беше обичай да се сбогуваш поотделно с всеки, покрай когото минеш, и да проведеш кратък безсмислен разговор с него.

— Господи! — възкликнах, след като се озовахме на безопасно място в къщата му. — Беше страшна скука.

Той се обърна към мен, в сините му очи на филмова звезда проблесна ярост.

— Да не си откачила?

— Добре, прав си. Имала съм и по-сучни вечери. Помниш ли партито на маркиза в Марсилия?

— Този... този бански! Когато ви видях заедно, Дана изглеждаше сякаш всеки момент ще избухне. Слава Богу, че това ти тяло е по-плоско от другото. Само това те спаси да не изглеждаш съвсем като уличница.

— Съжалявам. Просто се опитах да избягам от жените с щампите и тръгнах към басейна, без въобще да се замисля. Имам същия бански вкъщи. Беше глупаво... но не мисля, че съм нанесла трайни поражения — изразих надежда аз.

Лицето му помръкна и той се отпусна в един от прекрасните фотьойли в дневната. Тапицерията му беше от бял велур. Сигурно се цапаше само като дишаш.

— Не знам. Държа се резервирано към мен, сама видя.

— Мислех, че винаги се държи така. А и изглеждаше много потзивчива, отколкото с мен.

— Не. Трябваше да я видиш, когато разговаряхме по-рано тази вечер. Беше много по-приветлива. Определено се затвори, когато те видя.

— Съжалявам — казах отново, чувствайки се глупаво. — Може би все пак не трябва да гледам представлението от първия ред. Ще попреча на стила ти. Или по-скоро ще го съсипя.

Буреносното му изражение се задържа още малко, после изчезна като пометени от вятъра облаци. Такъв беше моят Бастиен. Лесно се ядосваше, лесно му минаваше.

— Няма значение, Фльор. Дори и ти трябва доста да се постараяш, за да „съсипеш стила ми“. — Потупа крака си и се усмихна. — Ела, сестричке, и ще ти кажа останалата част от гениалния ми план.

Завъртях очи:

— *Такова* семейство ли сме?

Усмивката му стана още по-широка и аз седнах — не можех да устоя на шантавия му чар. По много познат начин той преметна ръка около мен и аз се сгуших в него. Приятно ми беше да усещам допира и спокойствието на друго живо същество, без значение дали в жеста имаше нещо романтично или не.

— Значи към смахнатия ти план има и още?

— Не е точно част от плана, а по-скоро различен план. Нещо като резервен план.

— О, не. Започва се.

— Естествено, предпочитам да опозоря Дана в хоризонтално положение, но, макар че вероятността да не успея е минимална, ако това все пак не стане, има и друг, не толкова вълнуващ — но пък ефективен — начин да го направя. И ти ще ми помогнеш.

— Как?

— Ще проникнем в къщата ѝ.

[1] Алоха — най-популярната хавайска дума. Може да означава „здравей“ или „дovиждане“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Отдръпнах рязко глава от него. — Какво?

Бастиен се забави с отговора си за миг, очевидно развеселен от реакцията ми.

— Чу ме. Ще влезем вътре. Чух Бил да казва, че цялото семейство няма да си е у дома вдругиден през нощта.

— И, моля те, кажи ми как ще я замесим в скандал, като влезем с взлом в дома ѝ? Като докажем на света, че алармената ѝ система не е толкова добра, колкото си е мислела?

Той се засмя.

— Не, като разгледаме документите ѝ и намерим някакво компрометиращо доказателство. Пари, изпрани от КЗСЦ. Незаконни средства за постигане на целите на групата. Може би дори любовни писма от печално известното момче по поддръжката на басейна. Знаеш, все трябва да има нещо.

— Бастиен, това е...

— Изискано?

— Абсурдно. Дори за нас.

— Не е. Както казах, това е резервен план. Вероятно изобщо няма да се стигне до там. Сигурно в момента е под душа и мастурбира, фантазирайки си за мен.

— Да, имаше вид на такъв човек — подхвърлих заядливо. — Но по-скоро дезинфекцира басейна, след като го оскверних. Е, резервен план или не, ще трябва да проникнеш в дома ѝ сам.

— Хайде! Ще бъдем невидими. Нищо не губим.

— Не това е проблемът. Проблемът е, че не правя такива неща.

— Ние сме агенти на злото. Изкушаваме невинни и изсмукваме живота им. Как влизането с взлом може да е по-лошо?

Стиснах устни и поклатих глава.

— Мислех, че радиопредаванията ѝ те вбесяват. Не искаш ли да видиш падението ѝ?

— Явно не достатъчно силно.

Отправи ми втренчен поглед.

— Знаеш ли, че от КЗСЦ наскоро изритаха една жена, защото напуснала съпруга си? Биел я постоянно, два пъти стигала до болница. Когато събрала кураж да го изобличи, Дана я заклеимила и казала, че е опорочила светостта на брака. Не се била постарала да оправи нещата.

Изстенах.

— Не ми разказвай такива неща.

— Та, да или не?

— Голяма си досада, знаеш ли?

Целуна ме по бузата и ме прегърна.

— Учил съм се от най-добрите.

На другата вечер отидох на концерта на Дъг, пристигнах по средата на изпълненията на подгрыващата група. В един ъгъл видях няколко колеги от книжарницата, но все още нямаше и следа от Сет. Част от мен съжали, че се разбрахме да дойдем поотделно, но после си припомних един откъс от разказа на Сет, в който Женевиев наплясква О'Нийл. Вече не съжалявах чак толкова.

Докато чаках на бара за водка гимлет, познат силует изникна до мен.

— Здравсти-здравсти, красавице.

Усмяхнах се на басиста на Дъг — Кори.

— Здравсти и на теб. Готови ли сте? Вече сте звездите на шоуто.

Той отвърна на усмивката ми, очите му горяха. Изглеждаше заплашителен и свиреп, носеше много черно и имаше пиърсинги навсякъде. Освен това беше един от най-свестните хора, които познавах.

— По дяволите, да. Готови сме. Родени сме за тази нощ.

— Това е нощта, която ще осмисли съществуването на всички тук. — Изпъна ръце над главата си и изкрепя от удоволствие — заприлича ми на някаква кръстоска между Тарзан и вожд на апачите от нискобюджетен филм. Сребърното проблясване от пиърсингите само засилваше дивашкия му вид.

Беше превъзбуден като Дъг онзи ден. Може би дори повече. Много исках групата да успее, но не бях сигурна какво ще им причини истинската слава. Може би ще започнат да рушат стени или да палят разни неща.

Когато получих коктейла, Кори ме дръпна за ръката.

— Ела. Ще те вкарам отзад. Можеш да поздравиш Дъг.

Погледнах към ъгъла, не видях и следа от Сет и го последвах.

В гримьорната другите членове на групата бяха в подобно настроение. Всички ме познаваха и бурно ме посрещнаха като вдигнаха чаши за поздрав. Дъг беше облечен в атрактивни крещящи дрехи — спортен черен клин, тениска на „Тъндъркетс“^[1], за която Сет щеше да му завиди, и широко наметало от червен велур. Черната му, дълга до раменете коса, беше вързана на опашка. Той ме грабна, още щом влязох, и ме вдигна така, че почти седнах на рамото му. Мин, саксофонистът на групата, размаха инструмента над главата си, варварски изразявайки одобрението си за залавянето ми, а Дъг нададе победен рев.

— Ето я и нея! Проклетата Кинкейд! Готова ли си за купон, бейби?

— Готова съм да те цапна с чашата по главата. Свали ме.

Дъг се засмя и ме свали на пода. Залитнах малко, но не защото ме пусна.

Ето го отново.

Онова странно чувство, което усетих с Дъг в офиса. Само че този път беше по-силно. Много по-силно. То пулсираше около мен и почти ме накара да се свия. Огледах се глупаво, опитвайки се да определя откъде идва, но беше невъзможно да разбере. Усещането беше навсякъде. Дразнещо, вибриращо звънтене във въздуха, което явно само аз долавях.

Уайът, червенокосият китарист, ми се усмихна.

— Колко си пила? Изглеждаш замаяна.

— По-скоро замечтана — подразни ме Дъг. — Момичето не всеки ден попада в толкова секси компания, нали?

— Щом казваш. Според мен нейният сексапил е малко по-смъртоносен от нашия — каза Уайът. Леко ме завъртя. — Познаваш ли Алек?

Новият барабанист, очевидно. Той излезе напред и се поклони превзето. Беше също толкова шантав, колкото и останалите. Беше по-млад от тях, леко върлинест, с тънки сини кичури в русата си коса. Изглеждаше малко по-спокоен от другите. Още не знаех какво ме караше да се чувствам така странно, но потиснах усещането и се усмихнах на Алек.

— Здравей — казах. — Сигурен ли си, че мястото ти е сред тези отрепки?

— Виждам съм и по-лоши.

— В някоя лудница?

Той се засмя и кимна към чашата ми.

— Какво пиеш?

— Водка гимлет.

— Добър избор — каза той хладнокръвно, но заподозрях, че за пръв път го чува. У него имаше нещо, което говореше за истинска неопитност. — Следващото ще е от мен. Кажи на бармана да го запише на моята сметка.

Положих всички усилия да не се разсмея. Прозвуча като заучена реплика от някой филм, но нямаше ефект — беше казана от човек, който сякаш не бе достатъчно възрастен, за да има право да пие алкохол. Сигурно се надяваше коментарът на Уайът да се окаже верен и аз действително да съм замаяна.

— Хей — каза Дъг, прегръщайки ме. — Спри да флиртуваш с кралицата на фен клуба ни. Когато успееш да хванеш муха с палките, Скакалец, тогава ще имаш достъп до фенките. Засега ученикът трябва да остави фенките на учителя.

Дъг ме завъртя из стаята в (лоша) имитация на танго. От рязкото движение и дразнещото жужене във въздуха ми се зави свят.

— Другите от тайфата тук ли са?

— Чакаат със затаен дъх — уверих го и вдигнах глава към него. — Не трябва ли да си малко по-притеснен?

— Разбира се. Ако имаше за какво да се притеснявам. Но няма.

Това ме изуми толкова, колкото и поведението му в книжарницата. Дъг знаеше, че е талантлив, но съм била и на други негови концерти. Той винаги се шегуваше и беше в добро настроение, но преди концерт ставаше раздражителен — беше запазената му марка да се подготви и надъха, за да се представи възможно най-добре. Беше казал, че напоследък групата е във възход, но промяната беше драстична, меко казано.

След още няколко шеги и сексуални подмятания, си тръгнах. Неприятното усещане изчезна веднага, щом излязох през вратата. Все едно дишах чист въздух след пясъчна буря. Обърнах се и вперих поглед в стаята, опитвайки се да намеря някакво обяснение за

случилото се. Не забелязах нищо. Групата вече ме беше забравила. Смееха се на нещо друго, пиеха бира, коктейли и всякакви други, боричкаха се типично по мъжки, за да освободят напрежението. Тръгнах си объркана.

Сет беше при другите, когато успях да си проправя път до тях в главната зала. Усетих, че се усмихвам, въпреки притесненията ми. Косата му както винаги беше разрошена и носеше тениска с „Тъндъркетс“.

— Здравей — казах, когато го видях. Бях наясно, че всички ни наблюдават и очевидно очакват да извадя белезници.

— Здравсти — отвърна той, пъхнал непринудено ръце в джобовете. Беше отпуснат и спокоен както винаги.

— Знаеш ли, Дъг е с тениска, която много прилича на твоята.

— Знам. Аз му я заех.

Всички заедно се засмяхме и Бет се обърна към мен.

— Видяла си Дъг? Той готов ли е за това?

— Въпросът всъщност е: „Светът готов ли е за Дъг?“ — отвърнах с лека усмивка.

Половин час по-късно разбраха какво искам да кажа. „Нощно признание“ буквално взриви сцената — изведнъж цялата насъбрана енергия и ентузиазъм се изляха в музиката. Както казах на Дъг, отдавна бях фен на групата. Стилът им беше нещо между хард рок и ска^[2], а тази комбинация ме омагьосваше. След векове, през които всичко се повтаряше, новите неща ми носеха наслада. Те свиреха с вкус и страст и да ги гледаш беше също толкова приятно, колкото да ги слушаш. Пристрастието ми към Дъг още повече допринасяше за това.

Днес бяха невероятни. Всички песни бяха нови; не бях чувала нито една от тях. И, Исусе, само какви песни! Великолепни. Изумителни. Десет пъти по-добри от старите — което досега мислех, че е невъзможно. Зачудих се кога Дъг е имал време да ги напише. Повечето от парчетата им бяха негови, а за последно бях на техни концерт само преди около месец и половина. Може би някой му беше помогнал да се справи за толкова кратък срок. Обикновено му отнемаше доста време да композира една песен, преработваше текста отново и отново. Не приемаше процеса с лека ръка.

А самото им представяне... Е, Дъг винаги е бил ексцентричен, това беше запазената му марка. Тази вечер, кълна се, не спря да се

движи. Чиста енергия в човешка форма. Танцуваше, крачеше, правеше цигански колела. Репликите му между песните бяха ужасно забавни. Тембърът му надмина всичко, което някога съм чувала, беше богат и дълбок. Резонираше в тялото ми. Публиката не можеше да му се насити. Обожаваха го и аз напълно разбирах защо. Никой, дори и хората, които работеха тук, не можеха да откъснат очи от сцената.

Никой, с изключение на един.

Там, в края на тълпата, един мъж си проправяше път към изхода. По походката и очевидната липса на интерес, отсъдих, че за него „Нощно признание“ не бяха толкова завладяващи, колкото за всички нас. Това ме заинтригува достатъчно, за да откъсна поглед от групата, но облеклото му ме порази дори още повече.

Ако списание „ДжиКю“^[3] съществуваше по времето на викторианските поети, той щеше да бъде техен модел. Носеше добре скроен черен панталон, в комплект с дълго черно палто, което стигаше почти до задната част на колената му. Под палтото беше с разкошна широка бяла риза, вероятно копринена. Каквато и да беше, изпитах желание да я докосна, да разбера дали е мека. За разлика от Хорейшио, чиито дрехи бяха просто излезли от мода, този тип беше прегърнал миналото и го беше направил своя запазена марка. Днес хората жадуваха да постигнат такова съвременно готическо звучене. Той разкопча горните няколко копчета на ризата си и разкри гладка кожа с тен, която беше в унисон с блестящата му черна коса, падаща на вълни по гърба му, и аз реших, че трябва да е или от Средния изток, или с индианско потекло.

Когато стигна до изхода, спря и се обърна към сцената, наблюдавайки за кратко групата. Лека доволна усмивка заигра на устните му и изведнъж вече го нямаше.

Странно, помислих си. Зачудих се кой е. Проспериращ агент може би? Или просто някой, който не си падаше по такава музика. Все пак приличаше на човек, който има всички произведения на Шопен.

Помислих за него още малко и после се върнах към сцената. Групата си беше взела кратка почивка от новите песни и свиреше кавър на една от любимите ми — „Нокти девет инча“. Нямаше нищо по-хубаво от текста на Трент Резнор, под акомпанимент на саксофон.

— Не мога да повярвам — казах на Сет по-късно, когато заставах в задната част на групичката ни, за да съм близо до него.

Приятелите ни бяха толкова хипнотизирани от това, което ставаше на сцената, че със Сет можехме да говорим, без да привличаме внимание. — Това е... невероятно.

— Така е — съгласи се той. — Предполагам досега не е било така.

— Не. Определено не. Но се надявам да ми стане навик. Исусе.

После замълчахме, очите и ушите ни бяха пленени от групата. Докато гледахме обаче, Сет ме погали приятелски и непринудено по гърба и ме накара веднага да загубя интерес към музиката. А това определено беше нещо. Блузата, която носех, трудно можеше да се нарече блуза. Беше нещо като блестяща туника, която покриваше само предната част на тялото ми. Връзваше се зад врата и под плешките на гърба, така че всъщност той погали голата ми кожа.

Преди по-малко от седмица бях в хотелска стая с мъж, който масажира цялото ми тяло с ароматни масла; пръстите му се спускаха по тялото ми така, че ме оставиха без дъх. И все пак, кълна се, това не можеше да се сравни с усещането от пръстите на Сет върху голия ми гръб. Тялото ми се събуди и изведнъж изпитах силен копнеж. Когато върховете на пръстите му стигнаха до долната част на гърба ми, можех да различа местата, които беше докоснал и онези, които не беше, сякаш ръката му бе обгорила плътта ми. Вълшебни пръсти. Съблазняващи пръсти. Сетивата ми запулсираха гладно, жадувах да го подканя да продължи.

Когато накрая ръката му стигна до кръста ми, на ръба на дънките, прошепнах:

— Можеш да продължиш по-надолу.

— Не — отвърна той. Гласът му беше по-дрезгав от обикновено и съдържаше непознато напрежение. Но беше изпълнен и с копнеж. — Наистина не мога.

Публиката избухна в аплодисменти и настоя за бис, щом шоуто свърши. Групата с удоволствие се съгласи — няколко пъти. Това се казва издържливост.

Докато гледах как се покланят след края на песента, ме осени една идея. Казах, че отивам до тоалетната и тръгнах към гримьорната. Скрих се от всички погледи, станах невидима и се вмъкнах в стаята, все още обърквана от това парещо, дразнещо усещане.

Нямаше и следа от него. Всичко в стаята изглеждаше нормално. Якета и калъфи на инструменти бяха пръснати в безпорядък по пода и беше трудно да се каже кое е повече — празните червени пластмасови чаши или препълнените пепелници. Обходих бавно помещението, взирайки се във всички ъгли, търсейки нещо — каквото и да е — което би обяснило чувството. И отново останах с празни ръце. Всичко беше тихо и спокойно. Нито човек, нито създание ме чакаха в засада, макар да бях сигурна, че усещането не бе предизвикано от нещо живо. Не приличаше и на заклинанията или омагьосаните предмети, които познавах. А и вибрациите бяха нещо по средата — наполовина осъзнати, наполовина не. Във всичко това нямаше никакъв смисъл.

Върнах се при приятелите си и видях, че се готвят да тръгват. Не можехме да спрем да говорим за шоуто. Разделихме се и се срещнахме в дома на Дъг — беше ни поканил на купон след концерта. И преди съм била на подобни събирания, но никога не бях виждала толкова хора. Бяха задръстили жилището. Алкохолът и тревата се лееха като мед и мляко, но спрях да пия след два шота — сутринта трябваше да отворя книжарницата.

В задимената декадентска атмосфера, групата се движеше из тълпата, сякаш цял живот се бяха занимавали с пиар. Говореха с всички, обаятелни и чаровни, но без да са прекалено горди или самодоволни.

По време на купона със Сет спазвахме благоприлична дистанция един от друг, за да поддържаме илюзията, че сме само приятели. Все още вярвах, че така е най-добре, но беше като да сипваш сол в отворена рана. Не стига, че не можехме да се докосваме, сега не можехме и да си говорим.

По някое време Алек дойде при мен и се опита да възобнови разговора, който водехме, когато малко преди концерта Дъг ме отпрати. Барабанистът ми подаде пластмасова чаша.

— Онзи мъж там знаеше как се прави водка гимлет — каза доволно той.

Подуших чашата. Миришеше на чиста водка. При това на евтина водка.

— Благодаря — отвърнах, държейки я буквално на една ръка разстояние.

Алек се облегна на близката стена, подпирайки се на лакът, за да създаде малко по-задушерна атмосфера между нас.

— Е, хареса ли ти концерта?

— Да. Много. Бяхте невероятни.

Той се наду от гордост.

— Благодаря. Работим наистина много. Скоро ще имаме и други големи концерти, надявам се да дойдеш да ни гледаш.

— Ще дойда, ако мога. Напоследък имам доста работа.

— В книжарницата, където работите с Дъг? Нещо не разбирам. И двамата не приличате на такива хора. Особено ти. Приличаш на човек, който си пада по диви неща. На някой, който обича да купонясва.

Продължих да се усмихвам и отстъпих назад.

— Да, но не и когато на другия ден съм на училище.

Без да обръща внимание на явното предупреждение да ме остави на мира, той пристъпи към мен с усмивка и очевидно вярваше, че изглежда съблазнително. Непохватните му опити да флиртува изведнъж ми се сториха не чак толкова очарователни.

— Хайде — засмя се той. — Обади се, че си болна. Знам едно място... едно място, където можем да отидем и наистина да се забавляваме. Много по-яко е от това тук.

— Не. Не мога. Съжалявам. Хм, благодаря за питието, но трябва да питам Дъг... хм, нещо за работата. После ще се видим.

По лицето на Алек премина истинско разочарование при отказа ми, но не настоя и аз припряно се отправих към Дъг. С него не говорихме по работа, той повдигна други интересни теми и беше дори още по-забавен, като се има предвид нарастващото му опиянение и факта, че вече наистина имаше огромен брой почитателки. Изглежда все пак щеше да му излезе късметът. Ако вложеше същата енергия, както тази вечер, вероятно щеше да ощастливи доста жени.

Накрая, изморена от събитията, казах довиждане и намерих Сет в другия край на стаята. Не се изненадах, че беше сам и не пиеше. В гените му липсваше умението да води празни разговори и знаех със сигурност, че големите компании го караха да се чувства неловко. Преди го подкачах, че може да остане приятно изненадан, ако поне направи опит да говори с непознати. Той обаче не искаше. Изглежда се забавляваше да наблюдава хората, очите му блестяха, а устните му

бяха извити в нещо като усмивка — сякаш се смееше на виц, който никой друг не е чул. Нямах да се изненадам, ако складираше информация за бъдещите си проекти.

— Здравсти — казах аз.

Светна, когато ме видя. В блестящите му очи се прояви топло, разбиращо изражение. Нещо вътре в мен сякаш се запали.

— Здравсти.

— Готова съм да тръгвам. Искаш ли да дойдеш у дома? — заслужаваше го, след като го бях зарязала така тази вечер.

— Разбира се.

Докато се уговаряхме кой да тръгне пръв, погледнах към другата част на стаята и видях Алек да подава чаша на Каси. Тя сякаш вече беше пила достатъчно, а Алек приложи същия подход със сближаването, който беше пробвал с мен.

— Какво има? — попита Сет, виждайки гримасата ми.

— Алек, новият барабанист. Пробва се с мен, а сега мина на Каси. Явно е от мъжете, които вярват, че ще им излезе късметът, само ако наляят момичето с алкохол.

— Чакай. Мислех, че единствено аз знам тази тайна.

Отправих му суров поглед, преди да се върна на Алек и Каси.

— Това не ми харесва. Не ми харесва да си мисли, че може да се отнася така с жените.

— Дори не знаеш какво цели. А и огледай се — всеки мъж тук се опитва да свали някого. Алкохолът е средство за постигане на целта. Каси е достатъчно голяма, за да го знае.

— Ще отида при тях.

Сет ми хвърли предупредителен поглед.

— Няма да ти благодари, че се правиш на майка орлица.

— По-добре да ми е ядосана, отколкото да направи някоя глупост.

— Тетида, недей...

Вече му бях обърнала гръб и се запровирах между хората, за да достигна мишената си.

— ... приличаш на човек, който обича да купонясва — казваше Алек, когато се приближих.

— Здравсти — казах силно, вмъквайки се помежду им.

И двамата ме погледнаха изненадано.

— Здравсти, Джорджина. Какво има?

— Ще тръгвам — отвърнах ѝ. — Чудех се дали искаш да те закарам.

Каси се усмихна, погледна към Алек и после пак към мен. Тя беше на около двайсет години, дете на хавайка и филипинец, с високи скули и права черна коса. Много красива.

— Благодаря, но ще остана още малко.

Алек изглеждаше доволен от себе си. Отново се обърнах към нея:

— Добре, но може ли да те питам нещо за малко, Каси? — усмихнах се мило на Алек. — Няма да се бавим.

Дръпнах я и я подкрепих, когато залитна. При един повнимателен поглед разбрах, че не се е ограничила само до алкохол.

— Каси — казах ѝ, когато той вече не можеше да ни чуе, — според мен не трябва да се занимаваш с него.

— Защо? Той е приятен мъж.

— Не съм сигурна. Пробута същите изтъркани клишета и на мен. Май просто се опитва да свали някого.

— Тук всеки се опитва да свали някого. Наясно съм с играта.

— Да, но...

— Виж — каза тя, — благодаря ти, че се държиш като загрижена сестра, но не съм глупава. Ще се справя — на лицето ѝ се появи палаво изражение. — Освен това не съм си и представяла, че точно *ти* ще тръгнеш да изнасяш лекции за секса и предпазливостта.

Сякаш не знаех какво има предвид. По дяволите либидото на О'Нийл. Намръщих се и изтъкнах още няколко довода. Тя отхвърли всички и снизхождението ѝ бързо се превърна в отегчение. Тогава Алек не издържа. Дойде при нас и я прегърна собственически. Тя го погледна благоговейно — знаех кога една кауза е загубена.

Със Сет се видяхме у дома и той ме изслуша с възхитително търпение, докато изливах чувствата си относно мъжете, подмамващи жени.

— Ти не правиш ли точно това? — седяхме на пода в дневната и се готвехме да играем „Скрабъл“.

— Аз... не. Изобщо не е същото.

— Защо да не е?

Задържа погледа ми за миг, но накрая отместих очи.

— Ами така. Искаш ли да си пръв?

Той се отказа от спора. Още една положителна страна да имаш връзка с мъж, който не обича да се конфронтира.

Бързо открих, че да играя „Скрабъл“ със Сет е като да играя „Монополи“ с Джером. Изгубена битка още от първия ход. Мислех, че владееенето на повече от две дузини езици значи богат речник, но аз не боравех и не си играех с думите всеки ден. Сет беше магьосник. Изучаваше дъската, пресмяташе за минута и измисляше някоя дума, която не само печелеше милион точки, но и беше интересна. „Лабиринт“, „шестоъгълник“, „безвкусен“, „снизхождение“.

Последната беше направо жестока.

Междувременно аз пишех думи като „както“, „паля“, „болен“ и „чай“. И почти никога не успявах да спечеля много точки.

— Чакай — каза той. — Това не е дума.

Погледнах надолу отчаяно — бях написала „кихотски“ на място, където получавах много точки.

— Тъм, дума е.

— Какво означава?

— Това е нещо като... „донкихотовски“, но значи...

— Простотия?

Засмях се високо. Не го бях чувала да говори така.

— По-силна е.

— Аха. Кажете изречение с нея.

— Хм... „Ти си кихотски писател.“

— Не мога да повярвам!

— Че си кихотски писател?

— Че се опитваш да мамиш на „Скрабъл“ — той се облегна на канапето, клатейки глава. — Тоест бях готов да приема всички онези неща за злото, но това вече е прекалено.

— Ами, аз не мамя. Това, че ограниченият ти речник не включва тази дума, не значи, че е дошъл краят на света.

— Искаш ли да проверим в речника?

— Хей! — казах аз надменно. — Кихотският ти тон не ми харесва.

— Ако не беше толкова кихотска жена, щях да се ядосам.

— Кихотството ти е вбесяващо.

Играта беше забравена и следващите двадесет минути измисляхме колкото можем повече производни на думата „кихот“. Интересното беше, че освен корен, лесно ставаше и представка, и наставка. Предполагам, ако Бастиен беше чул разговора ни, щях да бъда заклеямена като скучна лелка.

Когато накрая със Сет си легнахме, и двамата бяхме на ръба на истерията и се кикотехме, докато се вмъквахме под завивките.

— Миришеш хубаво — казах му, лицето ми беше близо до врата му. — Какъв парфюм използваш?

Той потисна една прозявка.

— Не ползвам парфюми. Прекалено силно миришат.

— Невъзможно — притиснах лицето си по-близо.

— Хей, внимавай. Започват да ми идват странни идеи.

Миризмата на кожата и потта му бяха уникални и единствени, изключително възхитителни. Лекият аромат обаче беше нещо друго. Миришеше на ябълки, но не натрапчиво като момичешки парфюм. Беше много лек и прекрасен, примесен с миризмата на мускус и мека кожа.

— Не, има нещо. От дезодоранта ли е?

— О! — измънка той, прозявайки се отново. — На бас, че е от сапуна, който Андрея и Тери ми подариха. Беше част от някакъв комплект.

— Ммм. Идеално — изпитах желание да изям врата му, освен всичко останало. — Все още ми дължиш едни палачинки, да знаеш. Мисля, че добре ще ми дойдат... палачинки с ябълка и канела.

— Ябълка и канела? Имаш високи изисквания.

— Спокойно. Ти си мъж, който може да ги удовлетвори.

— Тетида, ако знаех, че в кухнята ти има или ябълки, или канела, щях да отида да ги направя още сега.

Не отговорих. Бях почти сигурна, че имам някакъв стар корнфлейкс с ябълки, но нищо друго.

Сет се засмя тихо на мълчанието ми и ме целуна по слепоочието.

— Не знам как въобще някой може да си помисли, че ти си Женевиев. Не бих могъл да измисля жена като теб и за хиляда години.

Замислих се над думите му — не бях сигурна дали са комплимент или не.

— Как тогава измисли нея?

Той се засмя отново.

— Ако не те познавах по-добре, а аз те познавам, щях да кажа, че това подозрително прозвуча като: „Откъде черпите идеите си?“.

Изчервих се в тъмното. Когато започнахме да се срещаме, открито показвах абсолютното си неодобрение към този въпрос и се подигравах на феновете, които много често го питаха точно това.

— Хей, това е съвсем различен въпрос.

Виждах, че се забавлява, докато обмисляше отговора. Той не обичаше да говори много, отчасти защото се страхуваше да не изтърси нещо не на място. Внимателно подбираше думите си.

— Взимам ги от главата си, предполагам. Сюжетите също. Те живеят там и се мъчат да излязат навън. Ако не ги записвах, биха ме погълнали. Щях да живея по-далеч от реалността, отколкото в момента.

— Не че се оплаквам, но ако главата ти е пълна с толкова неща, защо изобщо те е грижа за реалността?

— Е, това е парадокс. Историите се раждат в главата ми, но вътрешното ми Аз се подхранва от външното ми Аз. Някаква симбиоза. Идеите нямаше откъде да дойдат, ако няхах преживявания, на които да се позова. Ревност. Любов. Страст. Гняв. Сърдечна болка. Всичко.

Нещо в мен потръпна.

— Много често ли са ти разбивали сърцето?

Той замълча.

— Разбира се. С всички е така. Това е част от живота.

— Каж ми името ѝ. Ще ѝ сритам задника. Не искам никой да те наранява.

Той притисна лице в косата ми, гласът му беше равен и нежен, когато проговори.

— Ти си удивителна и силна, и надарена, но дори и ти не можеш да ме спасиш от тази болка. Никой не може да направи това за никого. В историите, които създавам, мога да направя всичко идеално, но истинският свят не е толкова добър. Просто така стоят нещата. И, между другото, след всяко лошо нещо, в живота идват много добри, за да поддържат баланса.

— Какви например?

— Например малки руси племеннички. И големи хонорари. И ти.

Въздъгнах и се отпуснах до него. Както ме беше прегърнал, се намести по-удобно и след няколко минути беше заспал. Удивително.

Полежах сгушена до него още малко; сънят обаче този път упорито ме отбягваше — бях се замислила над думите му. Мислех си за жената, която бе разбила сърцето му, и се чудех дали аз няма да бъда следващата, умишлено или не.

Когато накрая заспах, се озовах в еротичен сън, в който със Сет правехме див страстен секс. Беше завързал ръцете ми за пръчките на леглото и, естествено, беше огромен. При всеки тласък удрях главата си в таблата на леглото толкова силно, че съседите започнаха да се оплакват.

Събудих се и първата ми мисъл беше, че да спя сгушена до него не е толкова добра идея. Разбира се, само аз имах проблем с това. Сет спеше спокойно и дълбоко, сякаш не бях там, несъмнено имащ непорочни сънища. Образец на целомъдрието и непоколебимостта.

Гледах го дълго, възхищавайки се на начина, по който бледата светлина озаряваше чертите му. Стегнатите мускули на горната част на тялото му. Мигли, които бих искала да имам като смъртна. Захапах устната си и едва устоях на импулса да се протегна и да го докосна. Изпитвах страст и още нещо — нещо, което искаше да е близо до него. Това ме уплаши. Може би нямаше да е единственият, чието сърце накрая щеше да бъде разбито.

Преместих безволево си Аз в другата част на леглото, оставяйки колкото може повече място помежду ни. Докато лежах с гръб към него, Обри скочи и легна до корема ми. Погалих черната ѝ глава на бели петна и въздъгнах.

— Всички грешат, Об — прошепнах. — Има поне един мъж на света, който не търси секс.

[1] „Тъндъркетс“ американски анимационен сериал. Бел.прев. ↑

[2] Ска — музикален стил, зародил се в Ямайка в края на 1950 г. — Бел.прев. ↑

[3] ДжиКю или GQ (Gentlemen’s Quarterly), в превод „Тримесечник на джентълмена“, е мъжко списание за мода, стил и култура. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

Едно от предимствата да работиш в книжарница, е, че имаш непосредствен достъп до печатните медии:

„Нощно признание“ е пиршество за сетивата, едно от онези редки бижута, които излизат от тъмнината на малките клубове и ресторанти. Разбира се, след концерта във „Верона“ миналата нощ, няма вероятност да продължат да свирят в долнопробни заведения. „Нощно признание“ са на път да се превърнат в любимец номер едно — не само на местно ниво, но и в национален мащаб.

Всички служители от първата смяна охкахме и ахкахме над коментара за концерта в „Сиатъл Таймс“. Бяхме се събрали около бюро „Информация“ и отново, и отново препрочитахме любимите си пасажки. Авторът дори беше добавил две-три думи за биографията на Дъг — след няколко реда хвалебствия на гласа му и държанието му на сцената, беше написал, че Дъг работи в „местна книжарница“. Това много ни хареса. Въпреки че бяхме споменати мимоходом, се почувствахме почти като знаменитости.

Позволих разговорът да се проточи още малко, наслаждавах се на собствената си гордост и радост за Дъг, но накрая трябваше да прекратим приказките.

— Добре, деца, не ми се иска да вадя камшика, но виждам клиенти на вратата.

Разпръснаха се неохотно, но видях Анди да се подсмивва и да казва нещо на Каси като си мислеше, че не гледам. Единствената дума, която долових, беше „камшик“. Очарователно. Човек би си помислил, че ако си с репутация на домина, би имал малко повече авторитет, а не, че ще станеш обект на подигравки.

Днес аз бях единствената „авторитетна“ личност. Пейдж отново беше болна, така че трябваше неофициално да върша и нейната, и моята работа. Поне служителите бяха в добра форма, въпреки дългата нощ, и това малко улесни нещата.

Каси изглеждаше незасегната от снощните преживявания, което ми се стори забележително. Вероятно младите бяха по-издържливи. След толкова пиене и цигари едва ли щях да бъда в толкова добра форма, колкото нея — а аз имах предимството да разполагам със свръхестествената способност да се самолекувам и възстановявам. Опасенията ми относно Алек явно бяха прибързани, реших аз, предвид доброто й настроение.

Всеки път, когато я погледнех, беше усмихната и винаги беше готова да откликне дружелюбно и на клиенти, и на колеги. Спрях да взема нещо от съседната каса и дочух клиент да я пита дали според нея книгите в ръката му ще струват до двацет и пет долара. Тя прегледа книгите вещо и отговорът ѝ беше готов за десет секунди.

— В момента са 26,57 долара. Ако върнете тази, сумата ще стане 22,88. Това е най-доброто решение, без да превишавате лимита си.

— Наум ли сметна това? — попитах я по-късно.

Трапчинки се появиха на красивите ѝ бузи.

— Следвам магистратура по счетоводство.

— Да, но съм абсолютно сигурна, че счетоводителят ми не може да пресметне данъците ми наум, по дяволите.

— Разбира се. Но това е лесно.

За радост на всички Дъг дойде по обяд. Перчеше се и не можеше да спре да грачи за рецензията и постоянно ме питаше дали съм обърнала внимание на това или на онова в статията. Трябваше няколко пъти да го уверя, че съм я прочела цялата.

Също като Каси, и той не изглеждаше засегнат от купона снощи. Работеше и тичаше наоколо с вече характерната за него енергия. В сравнение с тях двамата, се чувствах кисната и много неадекватна. Леле. Какво бяха безсмъртието и трансформирането пред свръхчовешките изчисления и поразителните сценични изпълнения?

Когато се върнах от обедна почивка, той буквално спринтира към мен.

— Кинкейд! Кинкейд, трябва да ми помогнеш.

— Какво има?

Той наклони глава към една от касите. Алек се беше облегнал на нея и флиртуваше с Каси. Тя се усмихваше и кимаше ентусиазирано на думите му.

— Алек дойде да ми каже, че е уредил *голямо* прослушване за „Блу галери“. *Трябва да репетираме. Спешно е!*

— Мили боже, дай малко по-леко!

— Кинкейд, говоря сериозно. Трябва да ме покриеш. Никой не трябва да разбира, че съм тръгнал. На тях не им пука, а Пейдж и Уорън няма да са тук.

— Колко време ти трябва?

— Целият ден.

— Целият... Това са над дванайсет часа работа! Освен това не мога да затворя. Ще ходя на театър в центъра. Сет едва успя да ни уреди билети в последната минута.

— Тогава... стой до колкото можеш по-късно. Джанис ще затвори.

Поколебах се. Уорън предпочиташе управителя или някой от помощник-управителите да затваря, но Дъг беше прав. И Джанис щеше да се справи.

— Кинкейд — примоли ми се той. — Моля те. Имам нужда от помощ. Знаеш това.

Дъг винаги беше чаровен и неустоим. Но днес нещо у него ме привлече още по-силно. Когато поддадох на молбите му, той ме вдигна и ме завъртя по възможно най-непристойен начин. Две минути по-късно той и Алек тръгнаха и аз се приготвих за един дълъг ден.

Когато вече му се виждаше краят, бях сигурна, че книжарницата ще изгори до основи, докато ме няма. Накрая успях да се измъкна, стигнах до центъра, намерих къде да паркирам и се вмъкнах в театъра, точно когато гасяха светлините. Останала без дъх, се отпуснах на седалката между Сет и тринайсетгодишната му племенница Бранди. От другата му страна братът на Сет и жена му ми махнаха.

Бранди се усмихна. Когато се срещнахме за пръв път, се срамуваше, но сега се отнасяше към мен като към каката, която никога не е имала. Ако със Сет някога се разделяхме, не бях сигурна, че ще мога да стоя далеч от семейството му.

— Не мислех, че ще успееш да дойдеш — каза ми тя, едва виждах чертите ѝ на слабото осветление.

В далечното минало хората щяха да кажат, че тя и майка ѝ имат „ленена“ коса, но вече никой не използваше тази дума. Въпреки това според мен беше много подходящо определение, гледайки бледите златисти отблясъци.

— Просто закъснявам, както е модерно — прошепнах. — Не забравяй това, когато пораснеш. Трябва да държиш мъжете в напрежение. Започнат ли да приемат всичко за даденост, с тях не може да се живее.

Бранди се засмя. Сет само се усмихна, но очите му излъчваха одобрение, докато ме оглеждаше. Бях облечена с виненочервена коприна и косата ми беше прибрана на френски кок. Очите му (отдавна бях открила това) можеха да бъдат също толкова красноречиви и изразителни, колкото и писателските му умения. Съобщенията, които ми изпращаше, не биха могли да минат за прилични на публично място. Той постави ръка върху моята и ръцете ни останаха на бедрото ми до края на представлението. Хванах се, че мисля повече за ръката му, отколкото за отличната пиеса.

После се застояхме със семейството му във фойето, за да се видим. Тери и Андрея Мортенсен бяха чудесни хора, които винаги се отнасяха към мен с искрена доброта. Познавах антисоциалните навици на Сет и може би гледаха на връзката ни като на последен влак за него. Бранди потвърди това, когато отидохме заедно до тоалетната.

— Татко каза на чичо Сет да гледа да не прецака нещата — информира ме тя, докато си миехме ръцете. — Въпреки че чичо Сет е известен, направо не било за вярване, че имал жена като теб.

Засмях се и пригладих полата на роклята ми.

— Не съм много сигурна. Не мисля, че баща ти оценява Сет достатъчно.

Бранди ми отправи мъдър поглед, достоен за по-възрастен човек.

— Чичо Сет прекара миналия Свети Валентин в библиотеката.

Върнахме се във фойето и поговорихме още малко, преди Тери да заяви, че е време да се притекат на помощ на бавачката на другите им четири дъщери. Андрея докосна ръката ми, когато тръгнахме.

— Ще дойдеш на купона за рождения ден на Сет, нали?

Изгледах всички изненадано.

— Кога е?

— На Деня на благодарността. Понякога се падат в един и същи ден.

— Голям виц, получаваш и пуйка, и подаръци — отбеляза Тери. Беше по-нисък и по-гладко обръснат от Сет, но иначе приличаше много на по-големия си брат.

— Дори не знаех, че рожденият му ден приближава — погледнах обвинително Сет.

— Бях забравил — ако беше някой друг, това вероятно щеше да е лъжа, но на него му вярвах.

— Е, ще дойдеш ли? — Андрея отново ме изгледа така, сякаш отчаяно иска да подпомогне любовния живот на Сет. Сигурно можех да си издействам хонорар за появата си на партито.

— С удоволствие.

Този път със Сет отидохме у тях. Трансформирах любимата си пижама — памучно долнище и потниче — и се промъкнах в леглото при него. То беше по-голямо от моето и имаше пухена завивка, както и мече на име Дамокъл с тениска на Чикагския университет.

В тъмното, все още под впечатлението на пиесата, се заприказвахме за „Емералд Сити“ и после минахме на книгите като цяло. И двамата бяхме чели много и най-различни книги и скачахме от автор на автор и от жанр на жанр. Възхищавахме се от Тони Морисън и Тенеси Уилямс. Никой от нас не беше успял да прочете докрай „Ана Каренина“. Сет мразеше Джейн Остин, която аз обожавах. Докато спорехме за това-онова, с облекчение забелязах отново, че наистина имахме много общи неща. Сексът не беше единственото нещо между нас, дори и да беше единственото нещо, което *стоеше* между нас.

Някъде посред литературната дискусия започнах да се унасям. Дългият ден ме беше изтощил и сънят бе жадуван разкош. И Сет изглеждаше изморен. Приблжихме се един до друг, лягайки настрани, краката ни се докосваха.

Несвързани мисли кръжаха в главата ми. Как е Обри. Дали бебето на Пейдж ще е момче или момиче. Дали Бастиен е по-близо до целта си да вкара Дана в леглото. Как, за Бога, групата на Дъг беше станала толкова добра толкова бързо.

Отворих очи два часа по-късно, без да знам какво ме е събудило. Сигурно някое от онези невидими неща, които внезапно нарушават съня ти. Все още ни обгръщаше тиха тъмнина, нямаше и следа от

утрото. Бледа лунна светлина се процеждаше през прозореца, хвърляйки странни сенки около бюрото и другите мебели в спалнята. За разлика от дома ми в „Куин Ан“, тук уличното движение утихваше през нощта, така че чувах само звука от дишането ни и електрическо жужене.

После забелязах, че със Сет сме се приближили още повече един към друг. Краката ни се бяха преплели, ръцете ни притискаха тялото на другия. Мирисът му изпълни ноздрите ми. Когато очите ми свикнаха с тъмното, забелязах, че и неговите са отворени. Две бездънни езера. Той ме гледаше.

Все още леко сънена, сложих ръка на врата му, зарових пръсти в косата му и приближих лицето си към неговото. Ръката му намери малката част от гърба ми, където потничето се беше отделило от долнището на пижамата ми. Докосна кожата ми, също както на концерта, и ръката му се плъзна настрани, проследявайки извивката на ханша ми, преди да се премести на бедрото ми. Пръстите, които барабанияха силно върху компютърната клавиатура, сега бяха нежни като перце.

Очите ми не се отделиха от неговите, докато се докосвахме, и кълна се, можех да чуя сърцето ми да тупти в ушите. После, въпреки крещящия глас в замъгления ми мозък, се наведох към него и го целунах. Отначало устните ни бяха колебливи, сякаш изненадани, че сме стигнали толкова далеч. Вкусвахме се един друг бавно и внимателно. Ръката му върху задната част на бедрото ми се плъзна нагоре и мисълта, че срамежливия Сет милваше дупето ми, изпрати тръпка по цялото ми тяло. Тих вик замря в гърлото ми и докато езикът ми изследваше устните му, искайки още и още, той внезапно ме събори по гръб с настойчивост, която изненада и двамата ни. Другата му ръка се пъкна под потника ми и обхвана едната ми гърда, а през боксерките му усещах, че не само ръцете и устните му искат да продължим.

После, макар и съвсем слабо, усетих и нещо друго. Леко жужене. Нежни ангелски пипала от парещо блаженство бавно преминаха през мен и ме обгърнаха. Опияняващо. По-силно от който и да е опият, който бях опитвала. Чист живот, чиста енергия.

Беше вкусно и възбуждащо, друго измерение на физическото удоволствие, от което ни делеше само крачка. Фактът, че бях със Сет, правеше всичко дори още по-съблазнително. Ароматът му се носеше

от него. Исках да се гмурна, да затворя очи и да бъда безотговорна, докато сладостта му ме изпълваше.

Но не можех. Вярно, добрите ми намерения отслабваха с всяка секунда, но още можех да се владея.

Едва.

Откъснах се от целувката му неохотно, опитвайки се да събера сили и да се отдръпна от него. Още при първия ми опит той незабавно ме пусна.

— Аз... съжалявам — казах, сядайки и закривайки лицето си с ръце. Потърках очи сякаш да се отърся от съня, в който, фигуративно казано, бях попаднала.

— Не можем... То... то започна...

— Само от една целувка.

Беше просто констатация, гласът му бе дрезгав, изпълнен с желание, съненост... и съжаление. Знаеше по-добре от повечето хора колко смъртоносна може да бъде една страстна целувка; почти го бях убила миналия път. Разбира се, тогава ситуацията беше извънредна и тъй като бях на крачка от смъртта, изсмуках повече, отколкото обикновено при една страстна целувка.

— Само от една целувка — повторих печално. Сексуалният акт не беше задължително условие един човек да се отдаде на друг. В тази игра нямаше задни вратички.

Напрегната тишина се спусна около нас и Сет също седна и отдръпна тялото си от моето. Долових искрена болка и вина, когато проговори отново.

— Съжалявам. Не знам... Мислех, че мога да се контролирам. Просто се събудих... и още не се бях разсънил... и тогава...

— Знам — прошепнах в тъмнината. — Знам. И аз съжалявам.

Пак тишина.

— Предполагам — каза той накрая — трябва да легна на дивана...

Затворих очи, чувствайки се ужасно, но знаех, че е прав. Играехме си с огъня с това целомъдрено спане. Беше истинско чудо, че нещо лошо не се беше случило по-рано. Колкото повече мислех, толкова повече осъзнавах какво можех да му сторя. По дяволите, какво вече съм му сторила, като отнех онези капки живот от него. Седмица от живота му? Няколко дни? Дори и минута би била прекалено много.

Горчивина — към света, не към него — се прокрадна в гласа ми, когато проговорих:

— Не. Аз ще легна на дивана. Това е твоят дом.

— Няма значение. Остави ми поне тази частица кавалерство.

Не казах нищо и за пореден път замълчахме неловко. Сто въпроса висяха във въздуха помежду ни, но нито един от двамата не можеше да ги повдигне. И двамата бяхме виновни. Когато се чувствах неловко, обикновено бягах или се преструвах, че нищо не се е случило. Въпреки че Сет не бягаше, той не започваше разговор, както беше редно, за да разнищи проблема. Така че продължихме да си седим.

Накрая той се изправи.

— Съжалявам. Съжалявам, че го направих.

Обвиняваше себе си, типично за него. Това обаче не беше честно, най-вече защото на практика аз първа го докоснах. Трябваше да кажа нещо още тогава, да го уверя, че не той е виновен. Думите замряха на езика ми, спрени от собствените ми объркани чувства. След още няколко мига, той се отпрати към дневната.

Изпънах се на леглото, гушнала Дамокъл, но спях лошо до края на нощта. Утрото дойде и със Сет закусихме сред дори още по-напрегната тишина (най-накрая ми беше направил палачинки), нарушавана от време на време единствено от някоя глупава забележка. Почти не го видях през остатъка от деня.

Същата нощ Бастиен беше в града и по-късно дойде да ме вземе. Закара ме до къщата си, за да изпълним безумното влизане с взлом в дома на Дана. Когато видях излъчващото се от него сияние, разбрах какво го бе довело в центъра.

— Не се ли изморяваш да правиш секс всеки ден? — попитах го. Искаше ми се и аз да бях правила секс снощи.

— Ще се направя, че не съм чул точно този въпрос, Флър.

Продължи да бърбори за различните си срещи с Дана през последните няколко дни, за това, колко се били сблизили и как било само въпрос на време да се случи неизбежното.

Тъй като не реагирах адекватно, той ме изгледа продължително.

— Какво ти става? Изглеждаш ужасно.

Въздъгнах.

— Снощи целунах Сет.

— И?

— Какво „и“?

— Какво друго се случи?

— Ами... нищо. Натискахме се малко, но това беше.

— И?

— И не трябваше да го правя.

Презрително изражение премина по лицето му.

— Една целувка не е нищо. Не е като да си му направила свирка или нещо такова.

— Боже господи! Такъв си задник.

— Не се дръж, сякаш съм обидил деликатната ти душевност. И знаеш какво искам да кажа.

— Няма значение. Бях слаба. Така отнех част от енергията му.

— Флър, обичам те така, както никога не съм успял да обикна някого, но цялата тази история е абсурдна. Няма да бъдеш щастлива, докато не спиш с него, така че действайте. Привлекателността на забранения плод ще изчезне и двамата ще можете да продължите живота си.

— „Да продължим живота си“? Какво трябва да значи това? — попитах остро.

— Искам да кажа, че една от причините да сте толкова заслепени един от друг, е, че не можете да имате другия. Това не е любов, а нормална човешка реакция, катализатор за физическото привличане — той направи пауза и се замисли. — Маниакалното ти увлечение по книгите му може би също е фактор.

— Не е вярно. Нищо от тези неща не е вярно. Искам да кажа, че книгите му са достатъчно добри да станат основа на религиозно движение, но не е същото. Не затова...

Го обичам? По дяволите. Още не бях сигурна дали го обичам или не. След толкова векове дори вече не бях сигурна какво значи любов.

Бастиен поклати глава — не ми вярваше, но и не искаше да спори с мен.

— Добре. Продължавайте все така. Но продължавам да смятам, че трябва да спиш с него. След това, дори и да не се разделите, поне единият източник на напрежение ще изчезне и ще можете да поддържате що-годе нормална връзка.

Втрених се натъжена в пространството.

— Не мога. Не и за цяла нощ. Ще отнема години от живота му. Няма да го преживея.

— Глупости. В най-лошия случай ще изгуби само няколко години от живота си. Какво толкова? А и мъжете са правили и по-глупави неща за секс, при това с жени, които дори не харесват. Ако наистина те обича, може би ще сметне, че си заслужава.

Потръпнах. Изобщо не мислех, че си заслужава, но беше прав — мъжете наистина правеха много глупости заради единия секс. Виждах със съмнение и дори съм го предизвиквала много пъти.

Отказахме се да спорим, когато колата му зави по алеята към дома му. Часовникът тиктакаше и трябваше да започнем операцията. Бастиен беше видял Дана и Бил да излизат с колата, а синът им, който бе тийнейджър, беше отишъл на гости по-надолу по улицата. Станахме невидими за човешките очи, измъкнахме се от задната врата на неговата къща и прескочихме оградата на Дана. Това ме накара да се почувствам като в шпионски филм. Дори ми се прииска да пълзим под лазерни детектори за движение.

— Имам алармена система — прошепнах на Бастиен, докато гледах как разбива ключалката на задната врата. Повечето полезни умения се трупаха с вековете. — Въпреки че сме невидими, алармата ще се активира.

— Няма проблеми. Бях на невидима разузнавателна мисия. Знам кода.

Влязохме и той уверено въведе кода. На панела светна зелена лампичка.

Започнахме от кабинета долу, тъй като това изглеждаше най-логичното място за съхранение на документи. Дана имаше забележително чувство за ред, от което ме побиха тръпки; трябваше да се погрижим да оставим всичко така, както е било.

За съжаление повечето неща бяха абсолютно безполезни. Бележки. Подробни — и истински — бюджетни доклади. Фактури. Съобщения до пресата. Имаше и много снимки, които поне бяха по-интересни от тези по вестниците. Повечето бяха на семейството, на събирания на КЗСЦ. На някои от тях присъстваше и Джоуди, което ме натъжи. Припомних си пъргавия й ум и страстта й към изкуството. Защо човек с нейната интелигентност би искал да има нещо общо с това?

— Не подозирах колко активно работи Джоуди в тази организация — подхвърлих на Бастиен. — Тя не е чак толкова лоша, но Дана я разваля.

— Дана знае как да убеждава хората. Хей, знаеш ли, че фамилията на Джоуди е Даниеле? И че съпругът ѝ се казва Джак?

Посмяхме са на това и продължихме да търсим, докато накрая не се отказахме от кабинета. После преровихме (внимателно, разбира се) всички шкафове и чекмеджета, които открихме на първия етаж. Нищо.

— Може би има тайни ниши зад картините — предположи Бастиен.

— Или пък онова с момчето, което поддържало басейна, е измислица. Явно в работата на Дана няма скрито-покрито и няма за какво да я обвиниш, освен че е предубедена кучка.

Той завъртя очи.

— Остана едно място. Истинското светилище. Спалнята.

Направих гримаса. Побъркваше ме идеята да нахлуя в чужда спалня. Тотално нахлуване в личното пространство. Но Бастиен се беше надъхал и все още вярваше, че този лов на вещици ще даде резултат.

За щастие спалнята имаше подредения стерилен вид на хотелска стая, а не уютната чувствена атмосфера на нечие интимно пространство. Така търсенето беше по-лесно, сякаш бях в необитаемо помещение. Преровихме чекмеджетата и гардеробите, но и тук не намерихме нищо.

— Олеле! — извиках, вперила поглед в едно отворено чекмедже. Бастиен изтича до мен.

— Какво? Какво има?

Вдигнах нещо, което представляваше най-благопристойните бабешки гащи, които бях виждала. Каквито една прабаба би носила. Дори бяха бели. Човек би помислил, че би могла да си позволи малко волност и да си ги купи в синьо или зелено, или нещо такова.

Бастиен ме сръга с лакът, заради пресилената ми реакция.

— Защо си изненадана, нали знаеш какво мисли за съвременната мода?

— Да си целомъдрен е едно, но, Исусе... Докъде стига това нещо? До врата ѝ?

— Върни ги. Трябва да...

Щрак.

И двамата го чухме. Хвърлих на Бастиен паникьосан поглед и пъгнах гащите обратно в чекмеджето.

— Нали каза, че...

Тонът му беше суров.

— Знам, знам.

Някой току-що беше влязъл в къщата.

ГЛАВА 7

Стояхме в спалнята като замръзнали; и двамата прекалено ужасени, за да мигнем дори. Вратата на долния етаж се затвори и ясно чухме стъпки по дървения под. Доловихме тих шепот, но не можехме да чуем думите.

— Какво ще правим? — прошепнах.

Бяхме невидими, но не ми се искаше да се прокрадвам в къща, в която имаше хора. А и сега трудно щяхме да се измъкнем незабелязано.

Бастиен се намръщи, очевидно опитвайки се да долови думите от долния етаж.

— Гласовете са мъжки. Не е Дана. Ела!

Хвана ме за ръката и се промъкнахме в коридора, където се чуваше по-ясно.

— Сигурен ли си, че няма да се върнат? — попита притеснен глас.

— Ммда. Ще са навън до към полунощ.

— Яко.

Бастиен ми се усмихна.

— Рийс — промълви той.

Рийс. Синът. Синът, който трябваше да бъде на гости на приятел надолу по улицата. Беше по-добре от Дана, но все пак доста смущаващо. Отправих към Бастиен въпросителен поглед. „Какво прави тук?“ — попитах го беззвучно.

Вместо отговор Бастиен сви рамене и направи жест да го последвам надолу по стълбите. Рийс и приятелят му вдигаха достатъчно шум, за да заглушат нашите движения.

Още не бях виждала Рийс и бях любопитна. Очаквах късо подстригано примерно и послушно момче, но той изглеждаше съвсем нормално — беше начумерен и носеше тениска. Имаше черната коса и сините очи на Дана, в комплект с някои от неприятните черти на Бил.

Приятелят му имаше дълга коса и носеше изтъркано войнишко яке и дънки.

— Къде ще го направим? — попита приятелят му.

Рийс се огледа.

— Навън. Иначе ще усетят миризмата.

— Добре. Но ще я свием тук.

Застанаха около кухненската маса. Рийс извади хартия за навиване на цигари и найлонова торбичка с достатъчно марихуана, за да държи петчленно семейство омагьосано цяла седмица.

Приятелят му ловко сви огромен джойнт и момчетата излязоха навън през същата врата, през която бяхме влезли. С Бастиен се спогледахме, и двамата едва се сдържахме да не се разкикотим истерично. Влязохме във все още тъмната дневна и се загледахме в момчетата навън. Те не пуснаха лампите в градината, за да не привличат вниманието на съседите. Джойнтът образуваше малко кръгче оранжева светлина в тъмнината, докато си го подаваха.

— Боже господи! — изпъсках аз. — Това напълно оправда влизането с взлом.

Изражението на Бастиен беше замислено.

— Сигурно можем да го използваме срещу нея.

Нахвърлих се върху него.

— Какво? Стига. Той е само дете. Не е нужно да повличаме и него. Освен това, ако имах неговите родители, и аз щях да се друсам.

Бастиен изглежда се разколеба и накрая отстъпи, като кимна леко.

— Добре. Права си. Така. Искаш ли да довършим спалнята и да си вървим? Съмнявам се, че ще забележат какво става наоколо.

Върнахме се горе все още с надеждата, че ще намерим компрометираща снимка или документ. Никакъв късмет.

Оставихме Рийс и приятеля му сами и излязохме през предната врата. Когато се озовахме на сигурно място в къщата на Бастиен, се настанихме в безукорната му дневна разгромени.

— Е, беше безсмислено — казах аз.

— Не съвсем. — Бастиен бръкна в джоба си и ми хвърли найлоновата торбичка на Рийс.

Улових я и се изправих в стола.

— Господи Исусе Христе! Задигнал си тревата на горкото хлапе?

— Не можех да я оставя.

Вдигнах торбичката. Беше наполовина пълна.

— Има специален ад за такива като теб.

— Да, държа апартамент там. Освен това е за негово добро. Тревата е средство да избягаш от реалността, знаеш.

— Не мога да повярвам. Мислиш ли, че ще забележат, че липсва?

— Не. Когато се приберат, ще бъдат толкова отнесени, че няма да си спомнят къде са я оставили. Следващите няколко дни ще се обвиняват един друг, че са я загубили.

Поклатих глава.

— И преди съм го твърдяла, но днес достигнахме нови низини. Аз... толкова съм шокирана, че дори не знам какво да правя.

— Аз знам.

Час по-късно и двамата бяхме на пода и не спирахме да се кикотим, въпреки че не бях сигурна за какво. Бастиен ми подаде джойнта и аз си дръпнах, въздъхвайки доволно. После му го върнах.

— Не казвам, че Моник не беше кучка — обясняваше той, — но, признай си, знаеше как да си върши работата.

Облегнах се назад в канапето и отпуснах главата си на възглавниците.

— Да, но тя беше... знаеш... немарлива. Никаква изобретателност. Да си в бизнеса, не значи само да правиш секс. Трябва да се... гордееш... да се гордееш с работата си.

Той си дръпна и ми подаде джойнта.

— О, работата ѝ беше за гордост, повярвай ми. Яздеше ме като кон — той млъкна за момент и после се разсмя. — Накара ме да се гордея с нея.

Изправих се и седнах.

— Какво? Спал ли с нея?

— Да, защо не?

Сръчках го с крак.

— Шибана уличница.

— Припял хърбел на щърбел.

— Присмял се. Казва се „присмял се“. Оправи си метафорите.

— Това не беше метафора. Беше... сещаш се... — втренчи се в празното пространство, примигвайки. — Едно от онези неща, които описват символично други. Но не е същото. Просто е така.

— Говориш за метафора?

— Не! Това е като басня... Като... поговорка! Това е.

— Сигурна съм, че не е поговорка. Може би е аналогия.

— Не съм съгласен.

— Виж, наясно съм с тези неща. Работя в... О!

— Какво „О“?

— Как ще се прибера къщи?

— Тръгваш ли? Или това беше аналогия?

— Няма да тръгвам още... но ти ме докара... а не можеш да ме върнеш обратно.

— Мога, разбира се. Чувствам се добре.

— Ще ти се. Отдавна не бях пушила толкова.

Прерових чантата си, намерих телефона и набрах първия номер. До мен Бастиен мърмореше нещо за аналозиите и гледаше втренчено пушека, който се издигаше от джойнта.

— Ало? — отговори Сет. Не бяхме говорили от неловката закуска сутринта.

— Здравсти, аз съм.

— Здравсти.

— Ами... аз... имам нужда от услуга.

— Казвай. — Не отговорих веднага и той попита — Там ли си? Добре ли си?

— Да... — започнах да се смея неконтролируемо. — Много съм добре.

— А, хубаво. Какво ти трябва?

Трябваше ми време да си спомня.

— Превоз.

— Превоз?

— Да. Превоз.

Бастиен направи неприличен жест при думата „превоз“ и отново го ритнах. Дадох адреса на очевидно объркания Сет и затворих.

— Идиот! — изкрещях на Бастиен, въпреки че и според мен цялата ситуация беше ужасно смешна. Пристъпих в нападение. — Ти какво си мислеше...

На вратата се позвъни. Ококорихме се и замръзнахме; завладя ни паника, сякаш бяхме две хлапета, сгазили лука.

— По дяволите — казах аз.

— Проклятие. Писателят кара доста бързо.

— Не е той, глупако. Не мърдай. Ще си тръгне.

Олюлявайки се, той се изправи на крака.

— Не... трябва да видя кой е... Може да е Джак Даниълс...
добре ще ми дойде едно питие...

— Недей! — примолех се, внезапно ужасена, без да знам защо.

Той стана невидим и се приближи до вратата. Половин секунда по-късно се върна паникьосан.

— Дана е! Върнала се е по-рано — прекара обезумяло ръка през гладката руса коса на Мич. — Какво иска? Какво прави тук?

— Може би иска тревата на Рийс.

— Това е моят шанс! Тя е сама. Тя ме иска. Бързо — дръпна ме за ръката и ме повлече към стълбите. Извиках от изненада. — Скрый се. Изхвърли това.

— Няма да го изхвърля! Освен това няма как да не забележи, че цялата шибана къща мирише на трева. Исусе! Зениците ти са големи колкото бабешките й гащи. Непорочна или не, тя не е глупава.

— Просто се махни! Бързо! Не слизай долу.

Сумтейки се качих по стълбите, а Бастиен се спусна към вратата. Станах невидима и продължих да пуша. Чух го да поздравява Дана.

— Здравсти — измуча той. — Извинявай, че те накарах да чакаш... Бях... — той млъкна глупаво и аз поклатих глава. Много непохватно. Никога не би загубил дар слово трезвен, но пък, ако беше трезвен, веднага щеше да забележи колко нелепа беше цялата ситуация. — Бях... хм, зает. Горе.

— Разбирам — отвърна Дана. Гласът ѝ отново прозвуча студено и официално. Май Бастиен само си въобразяваше, че като са насаме между тях царува топла и непринудена хармония, както се опитваше да ме убеди. — Е, извинявам се, че те притеснявам, но когато ти донесох курабийките, съм си изгубила обичата.

Изправих се. Курабийки? Не беше споменал за това. Може би все пак беше постигнал някакъв напредък. Курабийки. Зачудих се какви курабийки беше донесла. С фъстъчено масло? С шоколадови парчета? О! Или пък с макадамия и бял шоколад?

С Дана започнаха да търсят обичата, но не намериха нищо. През цялото време Бастиен се опитваше да се прави на нормален, но беше невъзможно да заблуди Дана. Не и с нейните очи на киборг. По

дяволите, дори нямах нужда да гледам. Звуковият фон беше достатъчно интересен.

Междувременно не можех да спра да мисля за проклетите курабийки. Звучеше примамливо. Много примамливо. Изведнъж ги пожелах така, както никога нищо не съм искала в живота си.

— Ами — чух да казва Дана, — сигурно съм я загубила другаде. Благодаря, че я потърси.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна.

— Няма нищо — позволи си една елегантно преценена пауза. — Това там не е ли чантата на Табита? Тя тук ли е?

О, по дяволите! Имах чувството, че Бастиен си мисли същото.

— Ами, да... но... хм, тя си легна горе — запъна се той. — Има главоболие.

— Това не е хубаво. Пи ли нещо?

— Ъмм, да, пи.

Погледнах към джойнта. О, моля те!

Бастиен и Дана се заприказваха за нещо друго и тогава реших, че трябва да намеря курабийките. Умирах от глад. Влюбените пиленца се чуваха от дневната, така че можех да се промъкна незабелязано надолу по стълбите и да нападна кухнята, без те да разберат. Изправих се, оставих джойнта в една от баните на горния етаж и започнах да слизам крадешком. Тревата не засягаше двигателните ми способности, за разлика от алкохола, но определено ме правеше разсеяна. И ето че забравих да гледам къде стъпвам.

На третото стъпало кракът ми се подхлъзна.

Изругах, достойно за моряк, и прелетях остатъка от стълбите. Приземих се твърдо на задника си, а краката ми се извиха в неестествено положение под мен. Все пак успях да съобразя да се превърна във видима Табита, та да не си помислят Бастиен и Дана, че някой непохватен дух се е търкулнал по стълбите. Миг по-късно дойдоха тичайки.

— Какво стана? — възкликна Бастиен. Звучеше по-разстроен заради прекъсването, отколкото загрижен за здравето ми.

— Аз... спънах се...

Погледнах надолу и се опитах да наместя левия си глезен в по-удобно положение. Потръпнах. Болеше ужасно, но поне можех да го движа.

— Е — каза той рязко, — важното е, че си добре. Сигурно искаш да си ходиш и...

— Какво? — Дана го погледна невярващо. — Да я пренесем на дивана и да прегледаме крака ѝ.

— О, не — запротестирах аз, виждайки убийствения поглед на Бастиен. — Аз... съм добре... Наистина.

С Дана обаче не можеше да се спори. Тя ме подхвана под едната ръка, а той — под другата. Докуцуках до канапето, отпускаяки тежестта си само на десния крак. Когато легнах, тя запретна крачола ми над глезена и го опипа с внимателни, опитни пръсти сантиметър по сантиметър. Оценявах загрижеността и уменията ѝ, но от мисълта, че отвратителната жена докосва крака ми, ми се повдигна. Освен това всичко, което исках, бяха курабийките. Майната му на глезена ми.

— Не изглежда счупен — заключи накрая тя. — Сигурно само е изкълчен, за твой късмет. Да му сложим лед.

Бастиен нито направи, нито каза нещо и тя отиде в кухнята. Чух да отваря чекмеджетата на фризера.

— Защо ме мразиш? — просъска той, когато останахме сами.

— Не съм виновна аз — оправдах се глупаво. — Стълбите ти са дефектни.

— Дефектен е задника ти. Единственото дефектно нещо тук е усещането ти за време. Знаеш ли колко близо бях до целта?

— Близо? Близо? Не искам да прозвучи като клише, но по-скоро адът ще замръзне, отколкото да постигнеш целта си. Не мисля, че си пада по бърборещи надрусани мъже.

— Не бърборех. И няма начин да е разбрала, че съм друсан.

— О, стига. Ако беше малко по-надрусан, щеше...

Затворих уста, защото Дана се върна с леда. Коленичи до краката ми и внимателно сложи торбичката върху ранения ми глезен. Намръщих се при внезапната промяна на температурата, но ужасният студ притъпи болката.

Все още загрижена, тя огледа долната част на крака ми с онези свои пронизателни очи. Отново опипа глезена ми, ръцете ѝ леко ме докосваха. Намръщи се.

— Може да греша и да се окаже нещо по-сериозно. Не махай леда и изпий един ибупрофен. Ако не се оправиш до два дни, отиди на лекар.

— Благодаря — казах, като гледах встрани. Честно казано най-много ме притесняваше искрената ѝ загриженост. Може би изобщо не бяхме прави за нея. Неее.

— Е — намеси се Бастиен, — коте Таби е добре, така че да отидем в кухнята за по едно кафе...

— Помниш ли какво се случи? — попита ме Дана, без да му обръща внимание.

— О... просто стъпих накриво... или стълбите са дефектни.

— Съмнявам се проблемът да е в стълбите — каза Бастиен. — Табита винаги е била непохватна, това е. В семейството се носят легенди за нея.

Дана не забеляза как вперих поглед в инкуба при последната му забележка относно непохватността ми, защото гледаше към обувките ми до вратата. Те бяха с каишки, черни и със седемсантиметров ток.

— С тях ли беше обута през деня? — отправи ми сериозен майчински поглед. — Знам колко силен е социалният натиск да влезем всички в един и същи калъп. Но, ако носиш такива обувки по цял ден, сериозно ще увредиш краката си. А и те изпращат съобщение, че не се срамуваш да...

На вратата отново се позвъни. Отначало никой не помръдна, после Бастиен се изправи, сякаш изненадан, че тази вечер нещата можеха да станат още по-зле.

Дана забрави лекцията си за модата и премина на медицинска тема.

— Трябва повече да внимаваш. Ако натовариш крака си, ще се влоши.

Бастиен се върна миг по-късно с напълно объркания Сет, който явно нямаше никаква представа кой му бе отворил току-що. И наистина объркването му стана още по-голямо, когато забеляза Дана и мен, несъмнено чудейки се дали е на правилния адрес.

— Здравсти, Сет — казах многозначително с малко по-силен глас. — Благодаря, че дойде да ме вземеш.

Продължи да ни зяпа, но после в погледа му проблесна разбиране. Често ме беше виждал да променям дрехите си, но за пръв път ме виждаше в друго тяло.

Дана се огледа в очакване.

— О — казах с още замъглено от тревата съзнание. — Това е, хм, Сет. Сет, Дана.

— Здравей — поздрави тя, изправи се елегантно и се ръкува с него. — Приятно ми е.

— Ами да. И на мен. — Имах чувството, че би избягал, ако имаше възможност.

— Сет е приятелят на Табита — обясни Бастиен. — Сигурно искат вече да тръгват.

— Чух, че не си омъжена. Откога се срещате? — попита Дана, започвайки непринуден разговор.

Никой не отговори.

— От два месеца — казах най-накрая, чудейки се дали отново не ме преценява.

— Колко хубаво.

Отново усетих онова странно жужене и изведнъж наистина исках да си тръгвам. Опитах се да седна и тя се спусна към мен.

— Някой да я хване от другата страна.

Бастиен не помръдна, но Сет най-накрая се втурна към мен. Подхвана ме и ми помогна да се изправа. Беше очевидно обаче, че не му харесва да ме докосва в това ми тяло; той се опита да го прикрие, като застана колкото може по-далеч от мен. Съответно движенията му изглеждаха неловки и неестествени и без съмнение Дана си помисли, че сме дори още по-странни, отколкото сигурно изглеждахме.

Със Сет ми помогнаха да стигна до колата, Бастиен ни последва намусен. Когато се настаних на седалката до шофьора, Дана отправи прощални предупредителни думи към двамата ни със Сет да се погрижим за глезена ми.

— Благодаря за помощта — казах й аз.

— Няма за какво. Просто се опитай да внимаваш повече отсега нататък — тя погледна часовника си. — Е, може би и аз трябва да се прибирам.

— Налага ли се? — попита глуповато Бастиен. — Аз... искам да кажа, няма нужда да бързаш...

— Благодаря, но Бил ще се чуди какво е станало с мен.

Видях я да отива към къщата си, след като Сет потегли. Видях и изражението на лицето на Бастиен. Утре сутринта щеше да бъде грозна картинка.

Почти бяхме в града, когато Сет проговори.

— Може ли... ъъ... да се... промениш? Това е много странно.

— А? – гледах с празен поглед през прозореца, омагьосана от светлините на града. — О, да.

Миг по-късно бях онази Джорджина Кинкейд, която познаваше.

— Благодаря. Та... Не съм сигурен, че искам да знам какво беше онова там...

— Така е — завъртях глава да погледна към задната седалка. — Не ти трябва.

— Какво правиш?

— Случайно да ти се намират курабийки?

— Ами... не. Нямам нищо за ядене.

Въздъгнах и се отпуснах на седалката.

— *Умирам* от глад. Не мисля, че ще издържа дълго. Наистина ли няма нищо за ядене?

Нещо като усмивка заигра на устните му.

— Не. Съжалявам. Искаш ли да спрем някъде?

— Да!

Той мина с колата през „Тако Бел“ и се изненада като му дадох поръчката си. Храната дойде и той безмълвно ми връчи торбата с четири броя тако, две бурито с боб и една тостада. Започнах да ям още преди да запали колата.

Когато пристигнахме у дома, дори не ми даде възможност да се пробвам да куцукам. Вдигна ме без усилие, почти както би направил О’Нийл в някоя от книгите му. Ако не бях друсана и не дъвчех тако, щеше да е ужасно романтично.

— Мислиш, че съм откачалка, нали? — попитах, след като ме постави на леглото и седна на ръба. И друг път Сет се беше грижил за мен след тежка алкохолна вечер. Чувствах се много безотговорна в сравнение с него.

— Ами тостадата беше малко скъпа, но съм виждал и поточакени неща.

— Не... сецаш се. Аз... — поколебах се. — Може би не си разбрал, но пуших... едни неща.

— Да. За това и сам се досетих.

— О! Добре, извинявай. — Захапах лакомо буритото.

— Защо ми се извиняваш?

— Защото... ами ти не правиш така.

— Как?

— Не пушиш трева. Не пиеш. Боже, ти дори избягваш кофеина. Не мислиш ли, че съм малко... не знам... покварена?

— Покварена? — той се засмя. — Изобщо. Между другото наистина ли вярваш, че не съм опитвал?

Тази идея беше толкова шокираща, че ме накара да замръзна. Спрях да се тъпча.

— Ами... не знам. Мисля си, че... ами не. Или си имал някакво трагично преживяване... например си се напил и си се блъснал в пощенска кутия или си се съблякъл на публично място и затова сега избягваш подобни пороци.

— Това би било трагедия. Но не се тревожи, бях се отдал на много „пороци“ в колежа. Затова ми трябваша шест години да се дипломирам. Заради това и защото няколко пъти сменях специалността си. Накрая реших да стана пълен въздържател. Преди не се харесвах. Трезвеността се отразява по-добре на писането, а и говоря големи глупости, когато съм пиан или друсан.

— Да — казах неспокойно, опитвайки се да си спомня какво съм казала тази вечер. Всичко ми беше като в мъгла. — Значи не мислиш, че съм... знам ли... безсрамно пиянде?

— Не. Стига това да не ти вреди — той огледа подозрително глезена ми. — За мен няма значение. Честно, една от причините да те харесвам е, че си толкова... не знам... Обичаш живота — погледна настрана, развеселен от мислите си. — Ти си безстрашна. Дръзка. Не те е страх да се забавляваш. Просто отиваш и взимаш каквото поискаш. Харесва ми вихъра, в който съществуваш. Завиждам ти. Наистина е забавно — той се усмихна. — Преди мислех, че ми трябва някой като мен, но сега съм сигурен, че бих се отегчил до смърт от някоя моя версия. Изненадан съм, че понякога не те отегчавам.

Зяпнах.

— Шегуваш ли се? Ти си най-интересният човек, когото познавам. Освен Хю може би. Все пак той прави силиконови гърди и купува души. Не можеш да се съревноваваш с това. Но пък той не е сладък колкото теб.

Усмивката на Сет стана по-широка и той стисна ръката ми. Отново ни обгърна тишина, но този път се чувствах уютно.

— Благодаря ти, че ме спаси — казах бавно, — и че... ами... съжалявам за снощи. Извинявай, че се затворих в себе си.

Лицето му стана сериозно.

— Не, аз съжалявам. Трябваше да...

— Не — казах твърдо. — Не се обвинявай. И аз сгреших. И аз бях виновна. И наистина аз бях тази, която започна. Трябваше да повдигна темата веднага. Особено след като сутринта ми направи палачинки. Знаеш ли, тази идея много ми хареса — погледнах го красноречиво.

— Не трябваше да правим онова, което направихме... в леглото... но поне успяхме да спрем. А това все пак е нещо.

Кимнах, смачках торбата от „Тако Бел“ и я хвърлих в кошата в другия край на стаята. Уцелих.

Той ме изгледа с топли и любящи очи. Въздъхна и отново се замисли. Очевидно следваше нещо още по-сериозно.

— Искам пак да опитаме да спим в едно легло, но предполагам... трябва си дадем почивка за известно време.

Отвърнах на въздишката му с въздишка.

— Да. Сигурно. — Хрумна ми нещо, вдигнах глава и го погледнах сериозно. — Питам хипотетично. Нищо не предлагам, така че не си вади грешно заключение. Би ли жертвал част от живота си, за да спиш с мен? Искам да кажа... не само да *спим*...

Засмя се високо, но в смеха му звучеше горчива ирония.

— Тетида, бих дал част от живота си, за да правя много неща с теб.

Това ме заинтригува.

— Какви например?

— Ами... не е ли очевидно?

Наведох се към него. Може би въздействието на тревата още не бе отминало и ме караше да се чувствам разгонена (все пак в една друга реалност, нямаше ли да правим секс за одобряване?), но изведнъж отчаяно поисках да ми каже какво иска да прави с мен.

— Каж ми.

Поклати глава.

— Не мога. Знаеш какъв съм — очите му се присвиха замислено.

— Бих могъл... Бих могъл да го напиша обаче.

— Наистина? Но няма да го публикуваш?

— Не, няма да го публикувам.

— Това ми харесва.

Сигурно съм го изгледала с очакване, защото той се засмя.

— Не тази вечер, Тетида. Не тази вечер. Мисля, че и двамата трябва да поспим.

Бях разочарована, но прозрях мъдростта в думите му. Предполагам, ако имаше повече време, щеше да опише всичко похубаво. Освен това беше невъзможно да съм тъжна, след като напрежението от случката снощи се беше стопило. Хармонията и любовта се бяха върнали и докато го гледах, усещах как чувствата ми към него се засилваха с всяка секунда. Поговорихме още малко, целуна ме леко по устата и се изправи. Гледах нещастно как си тръгва, искаше ми се да беше останал.

Преди да се отдам на съня, си позволих удоволствието да си представя всички неща, които аз исках да направя с него. Списъкът беше дълъг и заспах, преди да прехвърля и малка част от него.

ГЛАВА 8

— Джорджина?

Откъснах се от деликатния проблем, за който Тами беше поискала помощта ми. Един клиент се опитваше без касова бележка да върне една камара книги с наръфани страници и скъсани корици. Твърдеше, че вече имал същите книги, и че тези му били подарени за рождения ден.

— Само секунда — отвърнах на Бет. — Трябва да приключа с това.

— Добре — каза тя. — Мисля, че трябва да провериш Каси.

— Каси?

— Да. Тя е горе в кафето.

Това привлече вниманието ми. Довърших разговора си с клиента и му обясних учтиво, че не можем да приемем книги в такова състояние. Ако другите екземпляри имаха по-добър вид, можеше да донесе тях. Той се цупи и спори още малко, но накрая се предаде. Завъртях очи, след като си замина. Едно нещо никога не се променяше у хората — винаги се опитваха да получат нещо от нищо. Затова и адът не оставаше без работа.

Намерих Каси в кафето пред чаша вода. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и не беше обърнала обичайното за нея внимание към грима и прическата си. Гледаше мрачно масата, очите ѝ бяха празни и изцъклени.

— Здравсти — казах меко и придърпах стол срещу нея. — Как си? След миг закъснение тя вдигна глава, но така и не ме погледна.

— Добре.

— Сигурна ли си? Не изглеждаш никак добре.

— Не знам — гласът ѝ беше равен, отнесен. — Снощи си легнах късно, това е. Съжалявам. Съжалявам, че идвам в този вид.

— Няма проблеми. И аз съм купонясвала по цяла нощ.

Проблемът беше, че Каси не изглеждаше да има махмурлук. Определено ѝ имаше нещо... но не можех да разбера какво. Беше

странно.

— Къде си била? На купон?

— Да. Групата на Дъг пак организира парти.

— Наистина ли? — това беше новина за мен. — Сигурно е било супер.

— Не знам.

— Как така? Нали си била там?

Сбърчи чело, в кафявите ѝ очи проблесна объркване.

— Аз не... помня. Глупаво, нали? Май добре съм се подредила. Помня... че бях с Алек. После си тръгнахме. Отидохме някъде.

— Не знаеш къде?

Изглеждаше разстроена и затвори очи.

— В някаква голяма къща и... не знам. Просто... не мога да си спомня. Съжалявам, Джорджина. Не трябваше да идвам днес. Съжалявам.

— Няма нищо. И нямаш представа какво си правила с него? Нищо ли не си спомняш?

Поклати глава. Не трябваше да се бъркам в личния живот на колегите си, но нещо ме притесняваше. И то не се отнасяше само до предубеждението ми към Алек. Спомних си как предлагаше алкохол на жените и ги канеше да отидат на друго „по-интересно“ място. Каси не помнеше какво се беше случило и това говореше за наркотици.

— Алек даде ли ти нещо?

За пръв път в разговора ни глуповатото ѝ изражение изчезна и тя застана нащрек.

— Аз... не. Не.

Тя обаче лъжеше. Бях сигурна. Защо? Страхуваше се от него? Чувстваше се неловко? Не можех да продължавам да я разпитвам. Изглеждаше съсипана. Казах и да се прибере и да си почине, не се наложи да я убеждавам дълго.

Заех мястото ѝ на касата, ядосана на онзи идиот Алек. Гневът ми се подхранваше и от факта, че се чувствах безпомощна. Животът на Каси не беше моя работа и докато не признаеше, никой не можеше да обвини Алек.

Каси си тръгна, Пейдж отново беше болна, а Уорън играеше голф във Флорида; затова и почувствах облекчение, когато Дъг се появи.

Изглеждаше енергичен както винаги и се надявах да оправи мрачното ми настроение.

— Чух, че сте организирали купон.

— Да — усмихна се той, работеше на съседната каса. — Търсих те, но не си беше вкъщи.

— Бях на друг купон. Да си забелязал нещо странно между Каси и Алек снощи?

— В какъв смисъл странно? Изглеждаха във вихъра на купона.

— Нищо друго?

— Не. Поне не съм забелязал. Защо? Той интересува ли те? Малко е млад за теб, но ако си му навита, ще ти дам номера му.

— Категорично не!

— Леле! — възкликна той внезапно. — Я виж това!

Вдигна една от книгите, които клиентката му плащаше.

Беше любовен роман, на корицата имаше широкоплещест мъж и силно надарена жена. Главата ѝ беше извита назад, устните ѝ бяха отворени като за въздишка, а роклята ѝ се свличаше по тялото.

— На бас, че вътре има доста пикантни неща. Няма нищо по-яко от нещо възбуждащо и малко време, прекарано насаме, а?

Той намигна на клиентката, която почервения и не каза нищо. Подаде парите и изчезна колкото може по-бързо.

Ужасена, игнорирах клиентите, които чакаха на опашката, и дръпнах Дъг за ръката настрани от касата.

— Какво беше това, по дяволите? — попитах го тихо и ядосано.

Той се засмя високо.

— Стига, Кинкейд. Просто се забавлявам. Тези любовни романи винаги са ме побърквали.

— Не *трябва* да коментираш покупките на клиентите. Освен това не можеш да им говориш така.

— Това е едно от основните правила. Знам го.

— Така ли? Тогава се дръж прилично.

Стояхме там, и двамата изненадани от тона ми. Не съм предполагала, че някога ще държа на Дъг такъв поучителен тон. Определено не и тук. И двамата бяхме помощник-управители и нещо като съучастници. Служебните ни взаимоотношения се ограничаваха до безгрижно забавление и лудории.

— Добре — каза той след малко. — Както кажеш.

Върнахме се на касите, и двамата преднамерено не си обръщаме внимание. Работихме известно време без инциденти, докато не го чух да казва:

— Боже, сигурно ти е много тежко. Дано всичко се оправи.

Погледнах и видях клиентът му да купува книга за болестите, предавани по полов път. Дъг отвърна на погледа ми предизвикателно. Довърших обслужването на моя клиент и сложих табелка „затворено“ на касата. Намерих Анди на бюро „Информация“ и го помолих да си разменят местата с Дъг.

— Не му казвай, че аз съм те накарала.

Изглеждаше по-безопасно Дъг да помага на клиентите в търсенето на книги, но и след това продължих да го чувам, в която и част на книжарницата да се намирах. Говореше и се смееше прекалено високо. Когато и да погледнех към него, винаги беше в движение — не можеше да стои на едно място. Веднъж буквално започна да жонглира с книгите на един клиент. После го видях да подскача, докато водеше друг клиент към секцията с готварски книги. Намръщих се, не бях сигурна какво трябва да направя. Тази седмица жизнерадостта му беше забавна, но вече прекаляваше и не знаех каква позиция да заема.

— Червенокосото момиче ми каза, че сте управител — внезапно каза жена на средна възраст и се приближи към мен, докато подреждах една витрина.

— Помощник-управител съм — отвърнах. — С какво мога да ви помогна?

Тя посочи към бюро „Информация“.

— Онзи мъж беше много груб с мен. Помогна ми да намеря някои книги и после... каза...

Не успя да довърши, разтреперана от гняв и обида. Погледнах какво държи. Книги за клиничната депресия. Прекрасно. Поне заглавието не беше „Как да ви вбесим в книжарница без грам такт“. Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя, извиних се учтиво на жената и обещах да се заема с проблема. После отидох в началото на опашката и казах на Анди, че жената няма да плаща за книгите. Уорън не одобряваше такива неща, но в момента не ми пукаше.

Изчаках Дъг да приключи с клиента си и го дръпнах настрани за пореден път.

— Трябва да поговорим в офиса.

Изгледа ме накриво. Докато изучавах лицето му, забелязах, че погледът му беше отнесен и трескав.

— Защо? Да говорим тук. Трябва да помагам на клиентите. Не мога да оставя това проклето място на произвола на съдбата.

Пребледнях при тези думи, но се насилих да запазя спокойствие. Имаше опашка от четирима клиенти, които ни слушаха.

— Не. Да отидем отзад.

Завъртя очи и ме прегърна приятелски.

— Исусе, права си. За какво става въпрос?

— Знаеш за какво става въпрос — отвърнах и се освободих от прегръдката му. — Днес не си в час.

Усмивката му угасна.

— Не, *ти* не си в час. Какво ти става? Не можеш да ми говориш така.

Говореше прекалено високо. Спряха се още хора.

— Изобщо не мога да разговарям с теб, ако ще се държиш като глупак. Разстройваш клиентите. Държиш се изключително неуместно и го знаеш.

— Неуместно? Боже господи, Кинкейд! Вече звучиш като Пейдж. *Аз се забавлявам*. Забрави ли какво е това? Забрави ли как се забавлявахме двамата, преди да ти влезе тази муха в главата?

Вече се беше събрала порядъчна тълпа. И клиенти, и служители. Мъртвешка тишина, с изключение на леките звуци на Вивалди, които се носеха от уредбата в книжарницата.

— Искам да кажа — продължи той, доволен от вниманието, — от къде на къде се държиш така? Кой те направи шеф? С теб сме на една длъжност, забрави ли? Получи десет секунди слава в разказа на Мортенсен и си вирна нос. Защо не отидеш при него? Може би, ако те оправи, ще спреш да се държиш като кучка.

— Дъг — казах, изненадана колко твърд и силен беше гласът ми. Сякаш друг използваше тялото ми, за да се изправи срещу Дъг, а аз само наблюдавах. — Отивай си вкъщи. Веднага. Ако не си тръгнеш, ще те изхвърля.

Разбира се, нямах представа как щях да направя това. Бях ужасена, че му се противопоставям по този начин. Сърцето ми заби лудо. Бяхме застанали близо един срещу друг. Той беше с половин глава по-висок от мен и с по-здрово телосложение. Не се страхувах, че

ще използва сила, но физическото насилие беше също толкова страшно, колкото и психическото. Все пак не отстъпих и запазих изражението си настоятелно и решително.

Накрая той се отказа и откъсна очи от моите. Сви рамене и се усмихна глупаво на публиката ни, сякаш очакваше да се засмеят заедно с него.

— Разбира се. Както кажеш. Не ми пука. Добре ще ми дойде един почивен ден.

Огледа се самодоволно и предизвикателно, сякаш беше победил. След още един изпитателен поглед към насъбралите се, се изсмя и излезе.

Всички мълчаха, затаили дъх. Вдигнах глава, сякаш нищо особено не се е случило. Делово се дръпнах встрани и казах на Бет, докато минавах покрай нея:

— Би ли поела бюро „Информация“?

Качих се по стълбите в кафенето и помолих баристата да ми направи мокачино. Взех чашата с треперещи ръце и отидох да намеря Сет. Днес беше с тениска на „Рат“^[1].

— Тетида — каза нежно той.

Отправих се към един от прозорците и той ме последва. Навън коли и хора минаваха по „Куин Ан“. Гледах ги, без да ги виждам. Сет застана зад мен, почувствах се спокойна и сигурна. Бе готов да ме подкрепи, макар че все още отказвах да падна. Ето затова, осъзнах аз, бях избрала да съм с него, въпреки сексуалните ни проблеми.

— Предполагам чу всичко.

— Да — каза той. — Справи се добре.

— Изобщо не исках да става така.

— Някой трябваше да се намеси — докосна той нежно ръката ми. — Понякога си много темпераментна.

Поклатих глава, все още вцепенена.

— Не исках да съм темпераментна.

— Джорджина, погледни ме.

Обърнах се и го погледнах. Прекрасните му очи бяха нежни и изпълнени с любов, но от тях струеше и сила.

— Постъпи правилно — постави ръце върху моите и палците му погалиха голата ми кожа. — *Постъпи правилно.*

— Той ми е приятел.

— Това няма значение.

— Какво му става, Сет? Какво го прихваща?

— Не е ли очевидно?

— Не и за мен.

Усмихна се горчиво.

— Същото, което те накара да изядеш цял плик с храна от „Тако Бел“ снощи.

— Какво? Тревата не може да причини това. Не може да го накара да се държи по този начин. Онова снощи не беше същото.

— Да — съгласи се той. — Тревата не може, но той очевидно взима нещо.

Обърнах се към прозореца и се замислих. Припомних си неизчерпаемата енергия на Дъг, трескавия поглед в очите му. Да, звучеше логично и това беше тъжно. Не го бях виждала да посяга към нещо друго, освен към алкохол и марихуана. Все пак... проблемът не беше само в приповдигнатото му настроение. Наркотиците не те правеха добър на тетрис и не ти помагаха за по-малко от месец да спретнеш толкова невероятни песни, че да стигнат за цял албум.

— Нямам представа какво може да взима. Опитвала съм почти всичко — признах неохотно. Безсмъртието позволяваше да експериментираш без опасните последици, пред които се изправяха смъртните. — Но и не съм правила задълбочено проучване, за да се досетя на какво е. Ти как мислиш? Някакъв вид амфетамини?

— И аз не знам.

Потърках слепоочията си, предвкусвайки появата на отвратително главоболие. Искях само да си отида вкъщи и да вегетирам на дивана със Сет от едната страна, Обри от другата и поднос курабийки в скута ми. Нямаше как да стане.

— Трябва да се върна долу. Вече сме с двама души по-малко. И днес ще трябва да остана до края на работния ден.

— Искаш ли да дойда у вас след работа? Трябваше да отида у Тери да боядисваме, но мога да се измъкна.

Уверих Сет, че не е нужно да променя плановете си заради мен и слязох по стълбите. Всичко се беше върнало към обичайния си ритъм, сякаш нищо необичайно не се беше случило. Единственото, което си заслужаваше да бъде отбелязано, беше начинът, по който ме гледаха колегите. Не с подигравка или насмешка, а по някакъв друг начин. Ако

не бях наясно с нещата, бих си помислила, че най-накрая са започнали да ме уважават.

Прибрах се след работа изтощена. Бях капнала от умора — и психическа, и физическа. Когато абсорбирах енергията на жертвите си, обикновено го правех, за да поддържам безсмъртното си съществуване и за да мога да променя формата си. Но животът беше изпълнен с толкова много неща, които изискваха енергия. Влизане с взлом. Две поредни дванайсетчасови смени на работа. Благопристойно държание около човека на мечтите ти. Хокане на един от най-добрите ти приятели и прозрението, че вероятно има проблем с някакви гадни наркотици.

Нуждата от живителна сила ме прониза и ме направи раздразнителна и неспокойна, въпреки изтощението. При мен жаждата за енергия се превръщаше в похот, внезапна нужда да бъде докосвана и консумирана от някого, когото аз на свой ред щях да консумирам покъсно.

Обадих се на Бастиен.

— Какво има пък сега? — попита саркастично той. — Предполагам ти е омръзнало от игрички и направо ще се обадиш на Дана. Ще сложиш точка и ще я светнеш, че съседът ѝ възнамерява да я съблазни и да унищожи организацията ѝ. Докато си бърбите, може да ѝ споменеш и че влязохме с взлом в дома ѝ и да уредиш ареста ми. Можеш да конфискуваш и колата ми, ако искаш. Ще бъде идеалният край на съсипаната ми кариера.

— О, млъкни! — срязах го аз; нямах нерви за такива неща. Очевидно у мен още тлееше някаква ярост от по-рано. — Първо, снощи нямаше да успееш да вкараш Дана в леглото, така че си го избий от главата. Второ, вероятно си я отблъснал още като отвори вратата, защото беше друсан. Трето, ако наистина искаше да я впечатлиш, трябваше да се покажеш по-загрижен за мен, а не да се правиш на безчувствен задник.

— Как е глезенът ти? — попита неохотно.

— Добре. Знаеш как е — изкълчването не беше проблем за един безсмъртен. — Достатъчно съм добре, за да искам да танцувам.

— Танци?

— Да. Искам да ме изведеш. Веднага. Имах най-отвратителният ден в живота си.

— Съжалявам.

— Съжаляваш? Отказваш ми? Откога стана толкова злопааметен?

— Не е точно това... е, добре, може би донякъде. Но Бил ме покани да гледаме футбол.

— Ти мразиш футбол.

— Да, но може да видя Дана. Съжалявам, Фльор. Оправяй се сама.

Затворих ядосано и набрах номера на втория най-добър танцьор, когото познавах.

— Коди, ще ходим на клуб.

— Добре — съгласи се той, — но трябва да доведе Хю и Питър.

— Уф. Те танцуват почти толкова лошо, колкото Сет.

— Да, но обещах да изляза с тях довечера. Не искаш ли да дойдеш тук? Тъкмо играем на „Подземия и дракони“. Знаеш ли колко точки има една сукуба?

— Добре, добре, доведи ги.

Затворих. Всъщност нямаше голямо значение кой щеше да дойде. Искях най-вече да се срещна с хора. Да изляза с компания щеше да придаде на вечерта усещане за нормалност, макар да нямах нужда от никого за това, което щях да направя.

— Господи, жено! — издиша Хю, когато отворих вратата час по-късно. — Напълно прецака братските чувства, които изпитвах към теб.

Бях с плисирана пола, която прикриваше по-малко от половината от бедрата ми. Блузата ми беше с голи рамене, три четвърти ръкави и стигаше до над пъпа, така че коремът ми беше гол. Беше от прилепнала ластична черна коприна, която изглеждаше непрозрачна на приглушена светлина, но разкриваше всичко, наистина всичко, на силно осветление.

Трябваше само да реша с какво тяло да изляза. Не исках да вляза в ролята на сукуба в обичайната си форма — онази, която работеше в „Емералд Сити“ и спеше в едно легло със Сет. Искях анонимност — да забравя и да бъда забравена. Вгледах се в огледалото и изпробвах няколко лица и етнически принадлежности. Накрая се спрях на красива латиноамериканска външност и дълга тъмна коса.

Отидохме в същия клуб, в който танцувахме с Бастиен. Пускаха различни стилове, но винаги гърмеше бърза и силна музика. Тя пулсираше в кръвта ми. Хю веднага се закотви на бара; изглеждаше

точно като откачалките, които гледаха влюбено по-младите жени. Питър се чудеше дали да отиде при него или да се впусне в танци. Беше домошар и сигурно му се искаше да остане с Хю, но знаех, че места като това бяха любимото място за лов, както на сукуби, така и на вампири. Бях сигурна, че ще оцелее; правеше това почти толкова от отдавна, колкото и аз.

Отидох на бара, поръчах си „Рампъл Минз“ и го изпих на екс. Странно — част от мен едва ли не възненавидя Дъг, че се е забъркал с наркотици, а самата аз прибягвах до алкохол, за да успокоя напрежението.

— Танцувай с мен — казах на Коди и го хванах за ръката.

Изглеждаше добре тази вечер, беше облечен с падаща свободно риза с копчета. Шарката беше много изчистена — такива носеха само уверени мъже с истински усет за мода. Предвид танцовите му умения и русата му коса, той беше добър партньор.

— И какво, използваш ме за загревка? — попита той няколко песни по-късно.

Засмях се. Танцувахме плътно един до друг и движех тялото си по-провокативно отколкото обикновено, когато танцувах с приятел. Несъзнателно движение. Гладът на сукубата беше излязъл на повърхността.

— Притеснявам ли те?

— Не. Освен че и на мен като Хю ми минават странни мисли за кръвосмешение. Съмнявам се обаче точно от мен да получиш това, от което имаш нужда.

— Вярно — казах, сканирайки тълпата. Заведението беше пълно със смъртни, всички бяха топли и енергични, и горящи от живот, за разлика от приятелите ми и мен. Копнежът отново ме завладя. Искях да докосна всички и знаех, че скоро трябва да се откъсна от Коди.

— Защо си се надъхала толкова? Обикновено не си такава.

Беше истина. Обикновено той и другите трябваше да ме слушат как мрънкам и проклинам пъклените си задължения и как натяквам колко мразя да съблазнявам свестни мъже.

— Трябва да намеря отдушник за страстта, която изпитвам към Сет. А и днес много ми се събра — обясних и му разказах всичко.

Коди се натъжи също като мен за Дъг, той го познаваше и го харесваше. Младият вампир се съгласи, че нервността на Дъг може да

е свързана с амфетамини и даде предположения. Отбелязах си наум по-късно да проверя.

Накрая с Коди се разделихме и всеки отиде да се погрижи за себе си. Започнах да проучвам помещението както онази вечер, само че този път бях мотивирана. Избрах си партньори и безплатните напитки не свършваха. Всеки път, когато някой ме черпеше, Хю, все още на бара, поклащаше глава иронично.

След около два часа набелязах мишената си. Беше млад и мускулист, средиземноморските му черти го правеха да изглежда още по-разкошен. Има италиански произход, предположих аз. Беше и сладък и стеснителен, очевидно изненадан, че продължавам да танцувам с него. Приятелите му ни гледаха отдалеч и явно мислеха същото.

Преместихме се в най-претъпканата част на дансинга, изобилстваща от потни, подивели тела. Отърках тялото си в неговото по-интимен начин от благоприличното и ръцете ми се плъзнаха по тялото му, докато се поклащаше. Когато устните ни се срещнаха, той се отдръпна.

Тогава ми каза — притеснен и със съжаление — че има приятелка. Това не ме изненада. Спряхме да танцуваме, хората ни блъскаха и аз изиграх невинно разкаяние, че съм се държала толкова дръзко. Престорих се, че не съм забелязала колко неохотно призна за приятелката си.

— Тъ, чакай — каза той, когато се обърнах и тръгнах. В гласа му се долавяше колебание. Беше глас на човек, който се опитва да оправдае нещо, но същевременно знае, че не е редно да го прави... и въпреки това го иска. Искрен ужас премина по лицето му. — Искам да кажа, че пак... можем да... танцуваме. Нали?

Пет танца по-късно, омаях (и подкупих) една от сервитьорките да ни пусне в склада на клуба. Беше тъмно и тясно, пълно с резервни маси, но щеше да свърши работа. Чувах музиката горе, въпреки че не можех да доловя текстовете на песните. Цялата сграда вибрираше. Моят човек все още беше нервен, но алкохолът и предоставилата му се възможност очевидно бяха победили разума. Не му казах името си. Не попитах и за неговото.

Дръпнах го към себе си и се целунахме — силна, яростна целувка, след която човек чувства устните си подпухнали. Ръцете му

започнаха от ханша ми и се плъзнаха нагоре, като вдигнаха полата ми, после се преместиха върху гърдите ми. Пръстите му ме галеха приятно, изследваха формата и големината им, а зърната ми се ствърдиха и щръкнаха. Той се наведе, положи устни върху едното и силно засмука. Когато усетих зъбите му да ме захапват леко, изстенах от удоволствие и протегнах надолу ръце, за да разхлабя колана му.

Той се изправи и този път аз се озовах долу. Коленичих и дръпнах боксерките му, за да освободя твърдия му член от ограниченията на плата.

Прокарах език по върха му, вкусвайки няколкото солени капки, които вече се бяха процедили. После, без да се колебая повече, го поех в уста и оставих езика ми да играе по него, а устните ми се движеха напред-назад по цялата му дължина. Той изстена и прокара пръсти по задната част на врата ми, опитвайки се да влезе все по-навътре в устата ми. Първите капки енергия потекоха през мен, сладки и възхитителни. Беше добър екземпляр, изпълнен със сила. Засмуках по-силно, дразнейки го още няколко минути, после го пуснах и се изправих. Когато спрях, изражението му стана почти комично отчаяно. Сякаш не можеше да повярва какво бях направила. Сякаш го бях ударила с бейзболна бухалка по главата.

Облизах устни и се усмихнах.

— Искаш още? Ще трябва да дойдеш, за да го получиш.

Това беше решаващият момент. След като си бях направила труда да обработя мъж с голяма живителна сила, можех да се постарая да изпълня норматива си, договорен с Джером, и да го покваря напълно. Мъж със сериозна приятелка може да изпита вина, че се е забавлявал с друга, но щеше да се чувства дори още по-виновен, ако той направеше първата крачка. Беше прекалено лесно да каже: „Тя ме накара“. Аз бях до тук — сега той трябваше да поеме инициативата.

Може би нямаше представа за скритите ми мотиви, но изглежда осъзнаваше сериозността на ситуацията. Сега стоеше на ръба; на ръба да вземе решение, което можеше да се отрази на вечната му душа. Да го направи или не? Да се отдаде ли на похотта и да изневери на жената, която обича? Да се възползва ли от мен, защото никога повече нямаше да има такава възможност? Или да ме отхвърли и да си отиде? Да й остане верен?

Усмивката ми ставаше все по-широка, спокойна и безразлична, докато той се бореше със себе си. Закрачих наоколо, сякаш имах цялото време на света, сякаш не ме беше грижа какво ще реши. Токчетата ми почукваха звънко по твърдия под. Обърнах се с гръб към него и се опитах да изправа няколко стари рамкирани картини на стената. Не се виждаше почти нищо на слабото осветление.

После го усетих зад мен. Ръцете му се спуснаха от талията ми надолу по ханша и после още по-надолу и погалиха дупето ми. Повдигна полата ми и събу черните прашки, с които бях. Ръцете му бавно проследиха всяка извивка, чувствайки, изследвайки. Едната му ръка се плъзна по предната част на крака ми и между бедрата ми. Движението го накара да застане по-близо до мен и го усетих, все още твърд, все още готов, когато се притисна към плътта ми.

Изследващата му ръка се пхна навътре между краката ми и усетих тежкия му горещ дъх върху врата си. Пръстите му погалиха късите, добре оформени косъмчета между краката ми, после се преместиха по-надолу и затанцуваха върху слабините, дразнейки ги. Тих, настойчив стон се откъсна от устните ми и се притиснах в него с надеждата да откликне.

Плъзгаше пръстите си в лек ритъм, разпалвайки вече бушуващото ми желание. Минута по-късно, настойчивите му пръсти проникнаха вътре в мен, опипвайки и изследвайки. Бях мокра и хлъзгава, но все пак ме изненада и извиках силно. Той обви с ръка кръста ми, придърпа ме по-близо и продължи да вкарва и изкарва пръстите си. Животът му отново потече през тялото ми. Чисто физически огън бликна вътре в мен и се засилваше всеки път, когато проникваше вътре. Преди обаче да стигна до върха, той издърпа пръстите си и спря. Беше мой ред да остана неудовлетворена. Хвана ме за раменете и ме обърна; очаквах да ме притисне върху някоя маса или към стената.

За моя изненада обаче, той ме бутна да падна на колене; дишаше тежко, очите му горяха от глад и похот.

— Устата ти — изпъшка той. — Искам устата ти.

Това беше неочаквано и може би малко разочароващо, но все пак за мен нямаше значение. Преди да успея да мръдна, той се намърда между устните ми. Сподавих един звук на изненада и това очевидно още повече го възбуди. Вече не трябваше да се притеснявам чия е

инициативата — той водеше нещата. Ръцете му държаха главата и врата ми, докато влизаше и излизаше, отново и отново.

Живителната му сила потече вече сериозно и ме заля, заедно с мислите и чувствата му. „Най-накрая, най-накрая, най-накрая“, мислеше си той; разтърсваше го болезнено желание. Усещайки съзнанието и душата му, осъзнах, че можеше да не успее толкова лесно, колкото си мислех.

Той обичаше приятелката си. Обичаше я страстно. Но тя не харесваше оралния секс, а една от най-големите фантазии в живота му беше, буквално, да я чука в лицето. Ако бях започнала пред играта по друг начин, можеше да се окаже достатъчно силен да ме отблъсне. Аз обаче бях предложила единственото нещо, на което не можеше да устои, и това беше надвило вината, спотайваща се в гънките на съзнанието му.

„Никога няма да имам такъв шанс. Не е нужно Алисън да разбира.“

Това оправдание ми беше до болка познато. Беше старо като света.

Той натисна дори още по-силно, дългият му член изпълни устата ми, докато очите му ме гледаха жадно и невиждащо, първични звуци се надигнаха в гърлото му. Колкото до мен, въпреки че така и не стигнах до оргазъм, удоволствието дойде по по-различен начин. Прехвърлянето на живителни сили не се случва чрез физически контакт или дори чрез оргазъм. Беше много повече от това, по цялостно. Душа към душа. Сега енергията му ме заливаше на вълни, беше чист екстаз, а аз се къпех в нея. Тялото ми изгаряше, бях на предела. Преди да стигне до края, преди връзката ни да прекъсне, улових още една негова мисъл, проста и ясна: „В устата или в лицето“?

Мъже!

Избра устата, стенойки силно, докато свършваше. Топла, горчива течност заля езика ми, докато тялото му потръпваше и ноктите му се забиха във врата и главата ми. Изчаках да свърши и преглътнах, защото знаех, че точно това иска. Това искаше всеки мъж. И това беше най-малкото, което можех да направя за него, защото с неговия оргазъм и аз стигнах върха.

Пълната сила на енергията му ме порази като светкавица в същия момент, когато той усети загубата ѝ. Откъснах се от него, задъхвайки

се от мощта ѝ, къпейки се в блаженство, ободрена и жива. Той обаче се сви и пребледня, изведнъж се почувства слаб и объркан; беше изгубил нещо, което досега не знаеше, че има. Опипа слепешком наоколо и се хвана за ръба на една маса, когато краката му се огънаха. Масата го спаси да не падне, а аз го подхванах под другата ръка и го подкрепих. Внимателно му помогнах да седне и да се облегне на един стол.

Очите му се бореха да останат отворени, докато шокът от загубата на енергия го дърпаше към безсъзнанието. Още едно важно правило за сукубите — колкото по-силен е един мъж, толкова по-голяма е загубата.

— Боже господи... какво ми става?

Изтласках настрани каквито чувства и състрадание да имаше у мен, напомних си, че в крайна сметка той ще се възстанови, погледнах го хладно и оправих дрехите си.

— Мисля, че пи доста — наведох се и вдигнах панталоните му. — Ще извикам помощ.

Понечи да възрази, но вече бях на вратата. Отидох до дансинга, обвита в сияние от енергията му. Имах чувството, че съм богиня и прекрочвам прага на храм, пълен с поклонници, а и много очи ме гледаха точно по този начин. Бързо открих приятелите му. Казах им, че е на долния етаж и му е станало лошо, и ги оставих да се оправят.

— Аз черпя — чух Хю да казва, когато се приближих до бара. За него сиянието ми беше още по-очевидно.

Поръчах си шот йегермайстер и го прокарах с още един шот голд шлагер. Няма нищо по-хубаво от алкохол със странно име за завършек на вечерта.

— От това по-добре ли ти става? — попита ме импът. Наклони глава към двете празни чаши.

— Не — отвърнах, — но понякога ми помага да забравя подробностите.

После си отидох вкъщи и се опитах да се сваря под горещата струя на душа и да отмия усещането за секс. Започвах да усещам второто за деня главоболие и ми стана лошо. Тъкмо се настаних на дивана да гледам телевизия в нормалната си форма, когато Сет дойде.

— Исках да видя как си — обясни той, сядайки до мен.

— По-добре — отвърнах му неспокойно. — Горедолу. Излязох с тайфата.

Това малко го озадачи. Облегна глава на дивана и ме гледа втренчено дълго време, без да каже нищо.

Засмях се напук на себе си.

— Какво?

— Не знам — каза със сериозно изражение. Заприлича ми на дете, което гледа елхата на Коледа сутринта. — Странно е. Просто си... толкова красива тази вечер. Тоест ти винаги си красива, разбира се, но тази вечер... Не знам... Не мога да откъсна очи от теб. Искам да... — така и не изрази гласно желанието си.

— Сигурно е заради мократа коса и пижамата — отбелязах безгрижно. — Това винаги е много възбуждащо.

Аз обаче знаех какво е привлякло вниманието му. Мъжът от клуба. Или по-скоро откраднатият живот на мъжа. Хората не можеха да устоят. Безсмъртните не можеха да устоят. Замислих се и осъзнах, че Сет не ме беше виждал толкова скоро след прилив на енергия. Случвало се беше да ме види същия ден по-късно (тогава също беше отбелязвал колко съм привлекателна), но за пръв път беше свидетел на пълния ефект. Чувствах се виновна като виждах как ме гледа.

Той протегна ръка към моята и аз се опитах да не потръпна, когато я хвана. Дори и след душа, се чувствах мръсна и евтина. Не исках да ме докосва след онова, което бях правила, макар и тогава да бях в различно тяло. Не заслужавах такава любов.

Сет въздъхна, все още омагьосан. Дългите му пръсти проследиха топлите, извити линии по кожата ми. Дишането ми се учести.

— Искам да мога да опиша красотата ти с думи. Но не съм чак толкова добър писател. Трябва да поработя върху себе си.

Станах припряно и издърпах ръката си.

— Сега ти се държиш глупаво. Ти си този, който трябва да се прибере и да си почине.

Премигна.

— О, значи няма отново да пробваме да спим заедно?

Поколебах се. Исках да го направим пак, но все още няхах доверие на себе си. Или всъщност на Сет, не и ако продължаваше да ме гледа с такова прехласнато възхищение и горящи очи. Човек би помислил, че авантюрата в склада е утолила жаждата ми за тази нощ, но исках Сет както винаги. Разбира се, като помислих малко, реших, че

това не трябва да ме изненадва. Въпросната авантюра не беше удовлетворила моите физически нужди.

— Не — отвърнах. — Не още. Много е скоро.

Изглеждаше така, сякаш да се отдели от мен би му причинило физическа болка. Все пак се съгласи, когато му позволих да целуне бузата ми. Целувката беше дълга и бавна, по-чувствена отколкото очаквах, и ме накара да вдишам и после бавно и накъсано да издишам. Не можех да му върна жеста обаче. Не и с тези устни. Преди да си тръгне, отбеляза още няколко пъти колко съм красива и малко след това си легнах.

Докато лежах, си повтарях отново и отново, че в клуба постъпих правилно. Бях направила каквото трябва, за да съм силна и способна. Все пак Сет беше казал, че харесва „водовъртежа“, в който живея. Сексът беше средство да придобия сили. *Направих правилното нещо.* Постъпих правилно и с Дъг. Всичко, което направих днес, беше за хубаво.

И все пак... ако това беше истина, защо се чувствах толкова ужасно?

[1] Американска хеви метъл група. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

Хубаво сияние — каза Бастиен, когато ми отвори вратата следобед на следващия ден.

— Да. На мен ли го казваш.

В тялото на Табита се вмъкнах вътре и придърпах един висок стол до кухненския плот. Той ми подаде кутийка „Маунтин дю“^[1] от хладилника.

— Защо си толкова намръщена? Едва ли е било толкова зле.

— Добре беше. Евтин секс в склад. По-късно Сет дойде и постоянно повтаряше колко съм красива.

— Как иначе? — и Бастиен се перчеше със сиянието си. — Няма начин да ти устои. Той е слаб смъртен, като всички останали.

Не обърнах внимание на подигравателното му отношение и изпих половината кутийка на един дъх.

— Като стана въпрос за „слабите смъртни“, как мина футбола снощи?

— Абсурдно скучно. Явно някой друг пише речите на Бил, защото са фантастични, за разлика от уменията му да води разговор — не по-добро от на онзи шкаф отсреща. Хубавото обаче е, че говорих с Дана на няколко пъти и замазах щетите, които ти нанесе.

— За Бога, няма ли да престанеш вече? Нищо не съм направила. Ако има някой виновен, то това си ти.

— Хей, не аз паднах по стълбите. Между другото последвах съвета ти и се направих на загрижен брат. Явно ми се върза. Само че...

— Само че какво?

Намръщи се, сините му очи изглеждаха объркани.

— Явно много ме харесва. Пита за работата ми, пита за теб. Нещо обаче не е наред. Нямам чувството, че...

— Че ще ти се нахвърли в най-скоро време? Ха! Никога не бих предположила.

Изражението му стана сурово, нито следа от съмнение.

— Въпрос на време е, това е. Както в онзи манастир в Брюксел. Помниш ли колко добре се наредиха нещата?

Усмихнах се.

— Въпрос на време значи. Разбира се. Какви са плановете ти за днес?

— Нямам планове. Сигурно по-късно ще изляза, но сега мисля да се помотая тук. Мич трябва да работи все пак.

— Да се измъкнем и да отидем на кино или нещо такова.

Честно казано жадувах да правя нещо що-годе интересно. Най-накрая беше дошъл почивният ми ден — точно навреме. Само се притеснявах, че не знам какво става в книжарницата, след като, по-точно ако, Дъг е отишъл сутринта. Ако Уорън или Пейдж бяха на работа, можеше да го отстранят за известно време. Аз обаче нямах тази власт, пък и не исках да загубя подкрепата му. Накрая реших да звънна на Джанис и ѝ казах да се обади незабавно на мобилния ми, ако Дъг отново създава проблеми. Засега не беше звъннала.

Бастиен благоволи да прояви интерес към предложението ми за кино.

— Дават ли нещо интересно?

На вратата се звънна, преди да успеем да проверим.

— Божичко. Винаги когато дойда, имам чувството, че съм на Централна гара.

— Може би са от Свидетелите на Йехова^[2] — предположи той, проверявайки незабелязано кой е. — Ха. Джоуди е. Интересно какво иска.

Сигурно посещението на Дана би било по-ползотворно, но почувствах облекчение, че е Джоуди.

— Остави я да си върви. Нали се предполага, че си на работа?

Той ме сръга с лакът.

— Ти ѝ отвори.

— Аз?

— Разбира се. Измисли причина защо си дошла. Тя е близка с Дана. Може да разузнаеш това-онова.

— О, за Бога...

Звънна се отново и Бастиен ме погледна умоляващо. Имах добро мнение за Джоуди, но идеята да се меся в неговите работи не ми харесваше. Мърморейки, отидох до вратата. Може би беше дошла да

донесе курабийки или нещо такова, помислих си аз. Лицето ѝ разцъфна в усмивка, когато ме видя.

— Надявах се да си тук! Мисля, че съм запомнила пасата ти.

И аз ѝ се усмигнах.

— Добра памет. Мич ли търсиш? Той е на работа.

— Не точно. Видях колата ти и реших да видя как си. На гости ли си?

— Ами да. Днес е почивният ми ден и му обещах да... свърша малко работа в градината.

Бастиен се навърташе наоколо невидим и направо се разтопи от удоволствие.

— Денят е идеален за това — съгласи се тя. Беше права: хладно, но слънчево, а това рядко се случваше през зимата. Поне днес не валеше.

— Какво ще правиш? Очевидно хората по поддръжката са събрали повечето листа.

Така беше. Опитах се да измисля нещо безполезно, за което жителите на предградията не биха платили на друг да го направи.

— Ще засадя някои цветя.

— О! — тя плесна с ръце, кафявите ѝ очи светнаха. — Това е страхотна идея! Искаш ли помощ?

— Ами...

До мен Бастиен едва не припадна. Закима отривисто с глава и оформи с устни думата „разузнаване“.

Изобщо не ми се работеше точно в почивния ми ден, но явно сама се бях закопала.

— Разбира се. Така или иначе не съм сигурна какво трябва да правя — това беше много, ама много меко казано.

— Ще си взема палтото и ще отидем в любимия ми разсадник — изпищя тя. — Ще бъде толкова забавно!

Втурна се към къщата си, а аз вперих поглед в Бастиен.

— Мразя те.

— Вярвам ти — потупа ме той по гърба. — Сигурен съм, че имаш златни ръце, Флър. Ако ли не, можеш да си трансформираш такива.

— Длъжник си ми. Голям длъжник.

Джоуди ни закара в разсадник, който ми заприлича на лабиринт от зеленина. Всъщност „зеленина“ не беше точната дума. Много от дърветата и растенията бяха загубили листата си и бяха станали кафяви или жълти с напредването на зимата. Може би по-скоро лабиринт от растения.

— Още са живи — каза ми тя, преценявайки растенията с вещо око. — Въпреки че сега не е много подходящо за садене. Все пак можем да измислим нещо, земята още не е вкочанена.

Направих гримаса.

— Ще се изцапаме.

Тя се засмя.

— Откъде ти дойде идеята за градинарство?

— Брат ми... невинаги преценява добре нещата. И е много убедителен, когато реши. И досаден. И настоятелен.

— Това се вижда. И е много сладък. На бас, че може да накара жените да правят каквото поиска.

— Нямах представа колко си права.

Това я накара да се усмихне отново.

— Не се притеснявай. Започнеш ли да се занимаваш с това, ще ти хареса. А и не е толкова мръсно. Ако ще си говорим за мръсотии, някой ден ще ти разкажа за Гватемала.

— Кога си била в Гватемала? — леле, някак все си мислех, че ходи на почивка в Малибу и Париж.

— Когато бях в Корпуса на мира.

— Била си в Корпуса на мира?

— Да. Когато бях по-млада.

Вгледах се в нея, докато избираше растенията. Джоуди е била в Корпуса на мира и е работела като детска учителка.

Определено имаше творчески талант. Беше умна и с приятен характер. Как се беше забъркала с Дана, по дяволите?

Накрая купихме растения, наречени Коледна звезда и няколко луковици, за които ме предупреди, че може да не поникнат през пролетта. Върнахме се в къщата на Бастиен, сложихме си палта и ръкавици и започнахме да копаем в предната градина. По едно време видях Бастиен да надниква през прозореца и да ми маха; изплезих му се, докато Джоуди не гледаше.

Джоуди с удоволствие ми разказа за миналото си. Задавах ѝ въпроси от време на време и тя продължаваше да разказва. Слушах я, понякога коментирах казаното и въпреки че не ми се искаше да си призная, следобедът мина много приятно. Тя беше права — градинарството не беше никак лошо, след като веднъж започнеш. Неминуемо започна да говори за КЗСЦ и бях хем изненадана, хем облекчена, когато призна, че не е много доволна.

— Искам да кажа — обясняваше тя, — аз ги подкрепям. Много. Просто понякога ми се иска да правехме нещата по малко по-различен начин.

Погледнах нагоре, доволна да си почина от ровенето в земята.

— Кои неща?

Тя стисна сладките си устни.

— Ами... например... Много време отделяме да казваме на хората какво да правят и какво да не правят. Опитваме се да направим живота им по-добър и това е хубаво. Все пак, както Дана казва, един грам профилактика струва колкото един килограм лекарство.

Пфу. Какво клише само.

— Но ми се иска и да правехме нещо за онези, които наистина имат нужда от помощ. Знаеш ли на колко много семейства в района не им достига храна? Би било чудесно да работим заедно с местните благотворителни организации за раздаване на храна, да им помагаме — особено сега, когато приближават празниците. Или пък... да помагаме на младежите да вземат умни решения. Ходила съм в приюти за момичета, които вече са тръгнали по лош път. Някои са бегълки. Други са бременни. Дана твърди, че са изгубена кауза, но...

— Ти не си съгласна? — попитах внимателно.

Тя спря да копае и се загледа немиждащо в луковицата, която държеше.

— Според мен на всеки може да бъде помогнато, но Дана... Тя е толкова умна. Тези неща ги разбира повече от мен. Имам ѝ доверие.

— Съмнението не е лошо нещо.

— Да, сигурно. Просто, ами... тя ми е добра приятелка. — Очите ѝ се фокусираха върху нещо, което не беше тук, нещо далечно и отминало. — Преди две години с Джек имахме проблеми. Знаеш, случва се. Няма идеална връзка.

— Да — съгласих се горчиво.

— Както и да е, тя ми помогна да го преживея. Чувствам се малко...

— Задължена?

Джоуди се замисли.

— Аз... не знам. Вероятно. Понякога не мога да я позная... може да те изненада и да ти поднесе неща, които не очакваш. Друг път... — поклати глава и се засмя нервно. — Не знам какво говоря. Тя е прекрасна. Най-невероятният човек, когото познавам. Прави толкова добрини.

След това рязко смени темата и аз не казах нищо. Заприказвахме се за по-жизнерадостни неща и скоро се смеех заедно с нея и се наслаждавах на компанията ѝ. По едно време притичах до кухнята на Бастиен и направих горещ шоколад. Изпихме го навън, когато приключихме със саденето, докато седяхме и се възхищавахме на добре свършената работа. Въпреки първоначалното ми лошо предчувствие, бях доволна от крайния резултат.

— Виж — каза Джоуди. — Дана се прибира.

И за доказателство експлорърът на Дана спря пред съседната къща и миг по-късно самата Дана се появи. Дари ни с една от усмивките си а ла Ледената кучка.

— Изглежда приятно.

Предишната бързивост на Джоуди сякаш се стопи.

— Табита имаше нужда от помощ в градината и аз се отзовах.

— Много мило от твоя страна.

Дана отпрати на другата жена поглед, който не успях да разчета — може би на неодобрение и вероятно гняв. Пред Бастиен твърдах друго, но сега изпитах чувството, че вероятно съм ядосала Дана повече, отколкото подозирах и че наистина съм създавала лошо впечатление, както той все ме обвиняваше. Очевидно Дана беше изказала гласно мнението си за мен пред Джоуди.

Гледах как през лицето на Джоуди преминаха редица емоции. Бях сигурна, че е много по-силна, отколкото показваше, и за части от секундата имах чувството, че ще ѝ се противопостави. След като се гледаха известно време, накрая Джоуди отстъпи и отклони поглед.

Може би тогава трябваше да се усмихна предвзето и да се опитам да кажа нещо двусмислено в стила на Дана, но честно казано

бях ядосана на неодобрението ѝ. Нямах право да постъпва така с Джоуди.

— Беше невероятно мило от нейна страна — казах рязко. — Джоуди е един от рядко срещаните наистина добри хора на този свят. Тя не само се прави на добра, но, разбира се, ти вече знаеш това.

Джоуди силно се изчерви и усмивката на Дана леко помръкна.

— Да. Да, така е. Как е глезенът ти?

— Като нов.

— Радвам се.

Настъпи неловко мълчание. Реших, че Дана първа трябва да наруши тишината, колкото и страховита да беше. Тя, разбира се, беше майстор в чакането и не се изненадах, когато Джоуди първа се пропука. Честно казано не я виня.

— Ами Джак скоро трябва да си дойде. Трябва да вървя.

Изправих се с нея и ѝ помогнах да събере инструментите си. Разменихме си сковано няколко реплики и после се разделихме.

— Какво стана? Какво стана? — възкликна Бастиен, когато се прибрах вътре. — Видях Дана навън.

— Нищо ново. Джоуди е светица, Дана е кучка. Надявам се да побързаш и да приключиш с това.

— По дяволите, опитвам се! Предполагам не си научила нищо полезно?

— Не точно... Но подозирам, че Джоуди знае нещо за Дана. Нещо достатъчно пикантно, дори за теб. Обаче не ми го каза.

Инкубът се хвана за тази информация като куче за кокал.

— Трябва да разбереш всичко. Утре ѝ се обади. Заведи я на обяд.

— Исусе, Бастиен! Харесвам я, но няма да върша твоята работа вместо теб. Това е *твое* шоу, забрави ли? Освен това и аз имам личен живот.

Той се намръщи.

— Това е спорен въпрос.

— Какво толкова те вълнува тази Дана? Бих искала да я видя в калта, но начинът, по който реагираш... Не знам. Сякаш това направо те побърква.

— Защо да не ме вълнува? Вече не си правиш труда да си играеш с душите на хората, но това не значи, че нас, другите, не ни е грижа за кариерите ни.

Познавах Бастиен прекалено добре и заподозрях, че има и друга причина, заради която се карахме постоянно.

— Само това ли е, а? Добрата старомодна американска бизнес етика?

— Да — отвърна рязко той. — И в това няма нищо лошо.

Втренчихме погледи един в друг и се опитах да му внуша, че знам, че не ми казва всичко. Той отвърна студено на погледа ми, но не поддаде. Накрая поклатих глава, не исках да започваме поредната кавга.

— Може ли да ползвам джакузито? — попитах вместо това.

Той махна с ръка към задната градина.

— Разбира се. Къщата е твоя. Използвай ме и си върви.

— Държиш се детински.

Не отговори и отиде да гледа телевизия.

Минах по пътеката и вдигнах капака на джакузито. Лъхна ме гореща пара и въздъхнах от удоволствие. Беше много декадентско, след като цял ден бях на студа. Огледах се и дръпнах увития с растения параван. Той беше от три части, между две, от които имаше място, колкото да се провере човек. Сумракът бързо отстъпваше на тъмнината и съседите не можеха да ме видят.

Съблякох дрехите си и опитах водата с крак. Горещо. Много горещо. Извадих крака си и изчаках, преди да опитам отново. Бавно потопих и останалата част от тялото си, малко по малко. Когато най-накрая водата ми стигна до врата, издишах доволно и облегнах глава на ръба. Фантастично. Пуснах мехурчетата и затворих очи. Изведнъж имах чувството, че мога да забравя всичко. Дъг. Мъжа от клуба. Дана. Сет.

Е, може би не точно Сет. Но поне можех да забравя лошите неща.

Когато косата ми се накъдри от парата и по челото ми започна да се стича пот, се изправих и седнах на ръба на ваната, за да изсъхна. Много хора не харесват джакузитата на открито, но аз ги предпочитах пред тези на закрито. Нищо не можеше да се сравни с рязката смяна на температурата.

След като се охладих, се върнах във водата, готова да повтори процедурата. Можех да го правя цяла нощ и щях да бъда доволна.

Бях във водата едва от няколко минути, когато чух звук от скършено клонче. Беше като клише от лошо направен филм на

ужасите, но въпреки това ме уплаши. Изскочих от джакузито, пръскайки вода навсякъде, когато чух шумолене на листа и храсти.

— Бастиен! — извиках, втурвайки се в къщата.

Той влетя в стаята блед и стреснат.

— Какво има?

Отдръпнах се от вратата и посочих навън.

— Там има някого.

Всъщност нищо не можеше да ме нарани, разбира се, но безсмъртието не те освобождава от инстинктивния страх. После щях да имам време да се срамувам от типично женската си реакция.

Очите му се стрелнаха към двора и без да се поколебае, излезе навън да огледа. Моят рицар. Зачаках в кухнята, пръскайки вода по дървения под. Сърцето ми още биеше силно. Върна се минути по-късно и поклати глава.

— Навън няма нищо. Сигурно си си въобразила.

— Не. Имаше нещо. Чух го.

— Тогава трябва да е било животно. — Изведнъж се усмихна. — Или Рийс търси забавления.

Когато не се засмях, дойде до мен и ме прегърна, без да се тревожи, че ще се измокри. Тялото ми трепереше до неговото.

— Спокойно — прошепна той. — Добре си. В безопасност си.

Съблече самото си и ме уви с него. Беше прекалено голямо, но се почувствах чудесно. Сгуших се в него, все още прекалено объркана, за да се трансформирам в някакви по-удобни дрехи.

— Стига, Фльор. Знаеш, че съм тук. Знаеш, че няма да позволя нещо да ти се случи.

Лошите чувства от кавгата преди малко бяха забравени и изведнъж отново всичко беше постарому. Заведе ме горе в спалнята, все още прегръщайки ме. Докато вървахме, си направих сухи дрехи и се трансформирах в Джорджина. Той също придоби обичайната си форма, дръпна ме в леглото при себе си и главата ми легна на гърдите му.

Много безсмъртни не могат да разберат взаимоотношенията между сукубите и инкубите. Ние се докосваме много, уж невинно, но все пак интимно според повечето стандарти. През годините много пъти са ме обвинявали, че имам сексуална връзка с Бастиен или с друг инкуб. Истината обаче беше, че докато бяхме заедно, между нас

нямаше нищо романтично. Бяхме близки физически и емоционално, но това бе породено от приятелство — нищо повече.

Защото, честно казано, когато по-голямата част от съществуването ти минава в отдаване на непознати, изглежда глупаво да не се наслаждаваш на физическа връзка с онези, които наистина обичаш. И отново, под „физическа връзка“ имах предвид малките неща, а не постигането на оргазъм или нещо подобно. Милване. Галене. Масаж. Целувки тук и там. Това бяха признаци на близост. Имахме нужда точно от такива неща, вероятно за да запазим разума си при нашия начин на живот. Беше успокояващо да знаеш, че чрез тях и другият получава същото удовлетворение. Нямаше да мога да имам толкова емоционална връзка, ако бях потърсила физическа близост да кажем с Хю или вампирите. За тях това щеше да е съвсем различно.

Ето затова можех да лежа в леглото на Бастиен, полугола, преплела тяло с неговото. Смяхме се под чаршафите, припомняйки си как бяхме спали в подобни — но по-неудобни — легла. Каюти на кораби. Тесни легна в пансиони. Крайпътни мотели. После се сгушихме, за да се топлим и да се пазим един друг.

Останах при него през цялата нощ. Той ме прегръщаше като истински джентълмен, като Сет. С Бастиен обаче не се мятах и въртях до сутринта, не се тревожех какви щети може да нанесе едно невнимателно докосване. За пръв път от седмици спях толкова хубаво.

Когато се прибрах на другия ден, се обадох на Сет и го попитах дали вчера е бил в книжарницата. Каза, че е бил и че Дъг се е държал съвсем нормално.

— Беше малко шантав и весел, но не като онзи ден.

— Добре. Дано му е минало.

Настъпи неловка пауза и Сет попита прекалено небрежно:

— Пак ли излиза снощи? Обадох се доста късно, но не те намерих.

— А, да. Пренощувах у Бастиен.

— О!

Тишина.

— Не е каквото си мислиш — припряно го уверих. — Само спяхме. Съвсем платонически. Също както...

— С мен?

Тишина.

— Нищо не се случи. Той ми е като брат. Честно. Той е последният човек, от когото можеш да ревнуваш.

— Не ревнувам. Не точно. След като казваш, че между вас няма нищо, значи няма нищо. Не исках да прозвучи, сякаш те обвинявам в лъжа. Знаеш, че не бих го направил.

Спомних си оралния секс в клуба и голата ми кожа, притисната до кожата на Бастиен. Не лъжех, но и не казвах на Сет цялата истина.

Няколко дни по-късно със Сет отидохме на още един концерт на „Нощно признание“. С Дъг работихме заедно цяла седмица и се държахме цивилизовано, но не точно приятелски. Сет дойде да ме вземе от къщи и отново зяпна в почуда, като ме видя. Бях на лов предната вечер с Бастиен (въпреки възгледите си) и бях взела още една жертва. Сиянието още не се беше загубило, щях да изглеждам секси, дори и да бях облечена с чувал. Затова предполагам роклята, с която бях, беше откровено жестока — къса сива памучна рокля, с панделка, която минаваше точно под гърдите ми. Тънките й презрамки описваха буквата V и разкриваха доста плът; долната част падаше леко и на вълни и стигаше до коляното ми. Приличаше на лятна рокля.

Сет ме обгърна с ръце и прошепна във врата ми:

— Не спираш да ме изненадваш. Все си мисля, че те познавам добре, а после те виждам и...

Не успя да довърши, но очите му бяха достатъчно красноречиви. Те обхождаха тялото ми и караха вътрешностите ми да се разтапят. „Хвърли ме на леглото и ме вземи“, замолих го мислено. На глас обаче казах:

— Трябва да вървим.

На концерта „Нощно признание“ се представиха толкова добре, колкото и миналия път. Почитателите им се бяха умножили и всеки сантиметър от заведението беше пълен. Трудно виждах сцената, но можех да чуя всяка златна нота.

За щастие щях да гледам Дъг колкото си искам по-късно. Бяха му позволили да направи див купон в заведението след концерта. Благоговеещи жени (и няколко мъже) му се лепнаха, за да флиртуват с него и другите членове на групата. Дъг ме прегърна, когато ме видя, уреди да ми направят свястно питие и се държа сякаш между нас не се

беше случило нищо. Бях облекчена да загърбим наранените чувства, но тъй като вече знаех каква е причината за лошото му държане, жизнерадостното му и диво поведение ме изнерви.

Каси се появи по някое време; все още бе малко мрачна, но беше започнала да се оправя. От другия край на помещението гледах как се приближава неуверено към Алек. Той говореше с китариста Уайът и се обърна към нея с принудена и фалшива усмивка. Не можех да чуя за какво говорят, но съобщението беше ясно и категорично. Тя искаше да говори с него, да привлече вниманието му по някакъв начин, а той безочливо я отрязва. Виждах го как клати глава, докато говореше, а тя го гледаше отчаяно. Накрая той просто си тръгна и я остави разстроена.

— Искам да отида и да го ударя — казах на Сет.

— Не, не искаш. Това си е тяхна работа, не твоя.

Обърнах се към него.

— По дяволите, Сет! Как може винаги да си толкова спокоен и хрисим? Никога за нищо ли не се бориш?

Той ме изгледа спокойно. И да беше изненадан или обиден, не го показва.

— Боря се за много неща. Просто знам как да подбирам битките си, това е. Ти трябва да правиш същото.

— Осъзнаваш ли, че той е спал с нея, а сега я зарязва? Може би дори е използвал ужасни методи за постигането на целта си.

— Повярвай ми, не одобрявам това, но Каси трябва сама да се защити. Иначе ти просто ще отправиш празни обвинения и ще вдигнеш безсмислен скандал.

Намръщих се, наполовина съгласна с него, но все още исках да помогна. Огледах се; вече не я виждах, което може би беше хубаво. С малко късмет щеше да си отиде вкъщи и да се откаже от мъжете за известно време. Сет отиде до тоалетната и в момента, в който изчезна, се появи Алек.

— Здравсти, Джорджина. Много си секси.

— Благодаря — отвърнах. Леко се завъртях на една страна с надеждата да разбере, че не проявявам интерес. Имаше късмет, че не му обърнах гръб, зарязвайки го да стои като идиот.

— Ти си най-красивата жена тук тази вечер.

Не знам дали беше истина или не, но знаех, че живителната сила у мен ме правеше дори още по-привлекателна. Погледнах Алек и

изведнъж ми хрумна да отвърна на флирта и да спя с него. Идеята да го видя сгърчен, в безсъзнание и разбит, ми се стори доста привлекателна. Не. Като се замислих, той беше такъв мръсник, че сигурно щях да отнема от енергията му само колкото да се задъха.

— Пак ли пиеш водка гамбит? — попита той, използвайки все същия подход.

— Гимлет — поправих го.

— Е, на бара могат да направят всичко, ако поискаш нещо друго. А има и трева навсякъде. Май Кори има и наркотици.

Този тип не можеше да се спре да сваля жени. Не му пукаше как ще постигне целта си. В този момент се появи Сет и аз се обърнах към него със заслепяваща усмивка.

— Беше ми приятно, Алек — казах безгрижно и хванах Сет под ръка. — До скоро.

— Какво беше това? — попита Сет, когато се отдалечихме и онзи вече не можеше да ни чуе.

— Този задник пак се опитваше да ме свали. А току-що отрязва Каси. Господи, мразя го. Приложи изтъркания номер. Опита се да ме напие. Каза ми, че съм била секси.

Сет наклони лице към моето.

— Ти си секси.

— Престани. Не ме навеждай на грешни мисли.

Той продължаваше да ме притиска силно. Май трябваше да изчакам два дни, преди да го видя, след като съм правила секс.

— Чудила ли си се до кой момент е безопасно да те целувам по устните? — попита той.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами мога нормално да те целувам по бузите и врата, нали? По устните обаче... целувките трябва да бъдат бързи и леки. Без каквато и да е страст и език. Така че си мисля, че трябва да има някакво безопасно положение.

— Да не си пил?

— Само си мислех, това е.

Удивлението, предизвикано от сиянието ми, се отразяваше по лицето му. Вече не ме интересуваше, че някой може да ни види и му позволих да доближи устата си към мен. Много нежно устните му докоснаха моите. Не беше повърхностна целувка като между роднини,

не беше и влажна, дълбока целувка. Беше нещо като милувка. Устните му бавно погалиха моите, езикът му леко очерта контурите на устата ми. Електричество премина от главата към петите ми и после потече нагоре, като се спря за малко между краката ми. Сет се отдръпна.

— Стана ли нещо лошо?

— Не — издишах аз. — Но мисля, че трябва да проведем няколко опита, за да сме абсолютно сигурни.

Изведнъж от другия край на помещението чухме викове и възгласи, последвани от ужасяващ трясък и писъци на уплашени хора. Без да казваме нищо и двамата се придвижихме нататък, за да видим какво се е случило.

Дъг лежеше на пода пред сцената и се смееше истерично.

— Какво стана? — попитах Кори.

Зениците му бяха силно разширени. Алек беше споменал, че баскитаристът има наркотици.

— Вече има нова олимпийска дисциплина — висок скок от маса на сцена върху маса пред сцена.

Проследих погледа му и видях поставена на сцената маса. На около пет метра на пода до Дъг имаше друга съборена маса. Местех поглед напред-назад.

— Опитал се е да скочи от онази маса на тази?

Кори се разкикоти.

— Разбира се. По дяволите. Почти успя. Закачи ръба, докато падаше.

— Можеше да си счупи крака — промълви Сет изумен. — Или да се случи нещо по-лошо.

Изглежда Дъг беше добре. Няколко загрижени жени в прилепнали блузи му помагаха да се изправи. Той улови погледа ми и силно се засмя.

— Изглеждаш направо паникьосана, Кинкейд. Добре съм... но ако искаш сама да провериш, ела и ме целуни и ще се почувствам още по-добре.

Примигнах към Сет; другите се засмяха, без дори да знаят на какво. Скоро ме забравиха, тъй като надойдоха още фенове. Двамата със Сет се отдръпнахме.

— Къде му е умът? — разбеснях се аз. — Винаги е правил откачени акробатични номера по сцената, но това вече е прекалено.

— Ако умът му е бил замъглен, няма как да знаеш какво си е мислел. Наркотиците имат такъв ефект. Дават ти усещане за неуязвимост.

Напомних си да проверя наркотиците, които предлагаше Коди. Не знаех дали това ще помогне с нещо, но поне нямаше да стоя със скръстени ръце.

— Хей! — възкликнах аз и дръпнах рязко Сет. — Ето го пак.

— Кой?

— Онзи, който говори с Алек. Странният готически красавец.

Сет проследи ръката ми. В другия край на помещението, близо до бара, Алек и мъжът, когото бях видяла на предишния концерт, спореха разгорещено. Мъжът изглеждаше сериозен и студен тази вечер и това помрачаваше иначе приветливата му, елегантна външност. Алек изглеждаше умоляващо. Барабанистът жестикулираше обезумяло, изражението му беше отчаяно и уплашено. Другият мъж поклати категорично глава, без да отстъпва. Махна с ръка към тълпата и каза нещо на Алек, който пребледня и още веднъж се замоли жалостиво. Мъжът поклати отново глава и си тръгна.

Не се доближи до нас, но, за да излезе, трябваше да мине през нашата част на заведението. Беше на около петнайсет метра и ни делиаха стени от хора, когато странни вибрации пропълзяха по кожата ми. Беше непознато и объркващо чувство, но и някак успокояващо. Почти по същия начин се бях почувствала с Дъг и групата, но не можех да определя усещането. Аурата определено беше на човек. Беше свързана с този мъж и се излъчваше от него. Издадох сподавен звук и бързо отстъпих назад. Дръпнах Сет към мен, обвих ръце около него и го целунах по врата.

Междувременно наблюдавах с тъгла на окото си как странният мъж замръзна на място и завъртя глава, за да огледа тълпата. И той ме беше усетил. Погледът му премина през нас няколко пъти, но не се задържа на едно място. Бяхме просто поредната разгорещена двойка. Напрегнах се, зачаках да се приближи и да се опита да ме намери. Не знаех защо, но не исках да ме открие. Той постоя още малко, после се отказа и излезе.

Когато си тръгна, се отпуснах и се облегнах на Сет.

— Какво...?

— Онзи мъж, с когото говори Алек — казах, все още в шок. — Той е безсмъртен.

Сет вдигна вежди.

— Наистина? Какъв е? Ангел? Демон?

— Нито едно от тези неща. Не е от нашите.

— Как така „не е от вашите“?

— Не всички безсмъртни са свързани с рая или с ада. Има много други същества, които обикалят по света — нимфи, опиши, они...

— Осъзнаваш ли, че ме хвърли в теологически размисъл, който вероятно ще ме държи буден с години — пошегува се той. Когато не отговорих, стана сериозен. — Добре. Тогава той какъв е?

Поклатих глава.

— Това е проблемът. Не знам. Не знам какво е той.

[1] Напитка с кофеин. — Бел.прев. ↑

[2] Религиозно движение. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

Джером не звучеше много доволен, когато му се обадох на следващата сутрин.

— Имаш ли представа колко е часът, Джорджи? — изръмжа той в телефона.

— Защо е това мрънкане? Ти не се нуждаеш от сън.

— Давай по-бързо.

Разказах му за случилото се на концерта и отбелязах, че не мога да идентифицирам загадъчния безсмъртен.

— Не е един от нас. Тъъ, искам да кажа... не е част от нашия... пантеон — заключих несигурно.

— Пантеон? Не бях чувал някой да се изразява така. Освен в лекции по въведение в митологията, разбира се.

— И?

— Какво „и“?

— Не е ли странно? Срещала съм стотици най-различни безсмъртни, но не и такъв като него. Не беше... нормално. Имаше излъчването на безсмъртен, но беше много странно.

— Колкото и да не ти се вярва, има още много неща, с които не си се срещала, въпреки *сериозната* ти възраст.

— Да, да, знам, че съм бебе, но това не те ли притеснява поне малко?

Той се прозя.

— Изобщо даже. Нещо ангелско или демонично би ме разтревожило, но полубог или сатир? Няма начин. Те не са част от играта. Всъщност всички са част от Голямата игра. Искам да кажа, че не са част от *нашата* игра. Не им трябва разрешение да дойдат тук. Ако не ни пречат, не ми пука. Те си гледат тяхната работа. Само ги вписваме и това е.

— Вписваме ги? Значи имаме списъци?

— Е, не ги вписвам аз, разбира се. Това е задължение на Грейс и Мей.

Не се изненадах. Джером не си падаше много по... работенето. Грейс и Мей бяха по-нисшестоящи демони и вършеха много от черната работа вместо него. Почти не ги виждах.

— Трябва да им се обадя — промърморих, а съзнанието ми работеше на пълни обороти.

— Предполагам няма нужда да ти напомням, че има стотици други по-полезни проекти, към които можеш да насочиш енергията си. Като например да помогнеш на приятеля си инкуб. От това, което чух, нещо е зациклил в предградията. И няма мърдане.

— Хей — опитах се да защитя честта на Бастиен. — Просто не бърза. Качество не се постига лесно. Освен това всичко, което знае, е научил от мен.

— Не знам защо това не ме успокоява. — Джером затвори телефона.

Избрах номера на Грейс и Мей. Изчаках да се появи сигнал, набрах моя номер и затворих. Минута по-късно фонтан от искри, достоен за Четвърти юли, се изсипа в дневната ми и двете жени демони се изправиха пред мен.

Въпреки че бяха избрали съвсем различни тела, двете много си приличаха. Грейс беше слаба и приличаше на делова, необвързана дама; външният ѝ вид беше подсилен от дизайнерска черна пола и сако. Имаше светлоруса коса, стигаща до брадичката, кафяво-черни очи и кожа, която никога не беше виждала слънце. Единственото цветно петно по нея беше огненочервеното червило на устните ѝ.

Мей беше облечена по абсолютно същия начин, дори червилото ѝ беше същото. Косата ѝ, също до брадичката, беше мастиленочерна. Въпреки по-меките черти, по-високите скули и деликатните ѝ бадемови тъмни очи, тя не излъчваше повече топлина и приветливост от колежката си.

Двете винаги се появяваха заедно и предполагах, че са приятелки. Или нещо такова. Но бях сигурна, че ще си избодат очите една на друга (или очите на Джером), ако се появи възможност за делегиране на повече правомощия или повишение.

— Джорджина — каза Мей.

— Отдавна не сме се виждали — каза Грейс.

И двете ме гледаха с очакване. Обри ги наблюдаваше от облегалката на дивана, козината и опашката ѝ бяха настръхнали.

— Здравейте — отвърнах неспокойно аз. — Благодаря, че дойдохте толкова бързо. Днес няма много работа, а?

И двете се втренчиха в мен.

— Хм, та така. Джером каза, че имате списък на безсмъртните, които минават през града. Безсмъртните, които не са в нашата...

— Игра? — предположи Грейс.

— Пантеон? — предположи Мей.

— Да. Точно. Та... вярно ли е?

— Какво по-точно търсиш? — попита Мей.

— Какъв безсмъртен? — попита Грейс.

— Това е проблемът.

Разказах им всичко, което знаех за него — тоест как изглежда и за странното усещане, което бях доловила. Да опиша излъчването на аурата му беше по-трудно. Не можех да кажа дали прилича на инкуб, на ангел, на нимфа или на они. Досега не бях срещала такъв като него.

Те ме изслушаха, спогледаха се и поклатиха глави.

— Не ми звучи познато — каза Грейс.

— Но може да проверим списъците — каза Мей.

— Благодаря — отвърнах им. — Ще съм ви много признателна.

Кимнаха рязко и се обърнаха, сякаш да си ходят. Мей изведнъж погледна към мен.

— Трябва да излезем някой път заедно — каза неочаквано тя. — В „Клеос“ в Кепитъл Хил организират страхотни вечери лейдис найт.

— А ние, момичетата, сме толкова малко — добави Грейс. — Трябва да се подкрепяме.

Усмихнаха ми се и изчезнаха. Потръпнах. Да отида на бар с тези двете беше по-привлекателно само от идеята да правя щампи с приятелките на Дана от КЗСЦ.

Между другото реших да посетя Бастиен по-късно следобед. Не го бях чувала от няколко дни.

— Имаш ли представа, че изобщо не ми пука за смъртните ти приятели? — озъби ми се той, когато му разказах странните случки с Дъг, Алек и мистериозния мъж. — Имам сериозни проблеми. Умирам. До никъде не съм стигнал с Дана. Постоянно я виждам, тя е мила и това е. Сякаш иска само...

— Да сте приятели?

Спря да крачи из кухнята и ми хвърли смразяващ поглед.

— Жените никога не искат да са само приятели с мен. — Той се облегна на плота и затвори очи. — Не мога да измисля какво да правя. Ако не действам бързо, някой от шефовете ни ще разбере колко зле са нещата.

Реших да не споменавам за изказването на Джером.

— Ами, вземи си почивка и се позабавлявай. Питър организира още една покер вечер. Ела да играеш с нас. Ще доведе и Сет.

— Нали каза да се позабавлявам?

— Хей! Към кого беше отправено това — към Питър или към Сет?

— Все тая, Фльор. Въпреки че, признавам, Питър прави много прилично суфле. А какво може писателят?

— Искан ми се да не си го изкарваш на Сет. Дори не го познаваш. Бастиен сви рамене.

— Съжалявам. Ти ме предизвикваш.

— Ревнуваш.

— Как ли пък не — изсумтя той. — Имал съм достатъчно увлечения по смъртни, благодаря. Ти също, доколкото помня. А си имала и достатъчно безсмъртни гаджета, които харесваше. Никой обаче не ти е причинявал толкова мъка, колкото този.

— Сет е различен. Не мога да го обясня. Да съм с него е... правилното нещо. Имам чувството, че съм го познавала цял живот.

— Фльор, аз те познавам цял живот. Ти си с него едва от няколко месеца.

Връзката ни със Сет се разви много бързо и това понякога ме притесняваше, но наистина вярвах в силата и дълбочината на чувствата ми към него. Не бяха нито повърхностни, нито мимолетни — надявах се.

Веднъж беше казал, че на този свят най-подходящият човек за него съм аз. Изтъкнах, че това е много смело изказване — все пак се познавахме отскоро, но той само отвърна: „Понякога човек просто знае.“

Това много приличаше на думите на съпруга ми Кириакос — той беше казал нещо подобно, когато се запознахме в отдавна забравеното ми прашлясало минало на смъртна. Тогаваш бях на петнайсет и татко ме изпрати до доковете да занеса съобщение на бащата на Кириакос. Да ме прати сама не беше много благопристойно; баща ми обаче не се

замисли особено — самият той беше наблизно, на пазара. Все пак беше страшно да вървя сама.

Потни, мръсни мъже работеха без почивка, разтоварваха и товареха под палещото слънце, докато тюркоазеното Средиземно море проблясваше зад тях. Упъти ме нисък, плешив мъж и после ме загледа похотливо.

— Високо момиче си — отбеляза той. — На бас, че това би притеснило някои мъже, но не и мен. За мен си висока точно толкова, колкото трябва.

Засмя се, някои от колегите му — също. Лицето му стигаше точно до гърдите ми. Забързано минах покрай тях с наведени надолу очи и се отправих към кораба, който ми посочиха. Заля ме облекчение, когато намерих Кириакос да проверява въдиците и да говори с някои от работниците. Не бях разговаряла с него, но познавах баща му и знаех, че мога да му имам доверие. Погледна ме, когато се приближих, и ми се усмихна.

— Ти си дъщерята на Мартанес, нали? Лета?

Кимнах.

— Трябва да предам на баща ти, че доставката ще е готова тази вечер, ако я иска по-рано.

— Ще му кажа. Той не е тук.

— Добре.

Постояхме така неловко за момент. Усецах, че ме изучава с ъгъла на окото си, но се правеше, че гледа работниците.

Сякаш искаше да каже нещо, но замълча и аз се приготвих да тръгвам.

— Е, благодаря. Трябва да се прибирам.

— Чакай, Лета. — Той протегна ръка да ме спре, но я отдръпна срамежливо, преди да ме е докоснал. — Не си дошла сама, нали?

— Татко каза, че не е далеч. И че няма никаква опасност да привлече нечие внимание.

Кириакос изсумтя силно.

— Баща ти е глупак. Ще те изпратя. — Той се поколеба. — Но не му казвай, че съм го нарекъл глупак.

Размени няколко резки думи с един от мъжете и се отправи към града с мен. Беше по-голям от мен, лицето му беше потъмняло от

слънцето и морето. Косата му беше черна и рошава, стигаше до брадичката му и беше висок почти — но не точно — колкото мен.

— Видях те на онази сватба преди няколко дни — каза той след дълго мълчание. — Танцуваше с другите момичета. Много си... добра.

Комплиментът ме изненада.

— Виното помогна малко.

— Не. Виното помага на другите момичета. Или може би им пречи. Не съм сигурен. — Погледна към мен и останах слисана от напрегнатото изражение на тъмните му очи. — Но ти... танцът живее вътре в теб. Музиката ти говори и ти я разбираш.

— Ти свиреше на флейта — спомних си аз и се опитах да не се изчервя.

— Да — изглеждаше доволен, че го помнех. Отново замълчахме. Почти бяхме стигнали до пазара; до нас достигаха шумовете от хората и търговията. Кириакос явно искаше да продължим да говорим.

— Та... чух, че сестра ти се е омъжила тази пролет.

— Да.

— Ами ти?

Погледнах го.

— Аз не се омъжих тази пролет.

Усмивка заигра на устните му.

— А следващата пролет?

— Предлагаш ли ми?

— Само питам. Чух баща ми да казва...

Спрях на края на пазара, така че да мога отново да го гледам в очите. Хора и животни минаваха покрай нас, а от другата страна на алеята виждах баща си да говори с един продавач на плодове.

— Виж — казах рязко, — и аз чух баща ми да приказва, че били мислели за брак между нашите семейства. Щяло да бъде добре за бизнеса. Ако това искаш, по-добре говори с баща ми за някоя от сестрите ми, не за мен.

— Какво? Не искаш ли да се омъжиш? — усмивката му помръкна. — Или някой друг вече те е поискал?

Погледнах го невярващо.

— Не, разбира се. Просто ти не искаш да се жениш за мен. Това е.

— Не искам?

— Не. Искаш една от сестрите ми.

— Така ли?

— Да. Те са по-ниски, по-хубави и по-мили. И говорят по-малко.

— Могат ли да танцуват?

Замислих се.

— Не. Танцуват ужасно.

Плахата му усмивка се върна.

— Тогава искам теб.

— Ти си луд. Не знаеш какво говориш. Не знаеш нищо за мен.

Разбира се, в онези дни повечето хора не познаваха добре годениците си. Увереността му, че сме подходящи един за друг, беше забележителна.

— Няма значение. Сигурен съм, че ти си моята половинка. Не го ли усещаш?

Срещнах погледа му и ме полазиха тръпки — сякаш бях попаднала на нещо по-голямо и по-силно и от двама ни. За момент си позволих да повярвам, че този мъж от това толкова уважавано семейство, може наистина да проявява интерес към мен. Чувството беше опияняващо и то не защото беше въпрос на чест, а заради начина, по който ме гледаше и говореше с мен — сякаш и двамата бяхме достойни и равни. Между нас се зароди нещо, привлече ме към него и ме обърка.

— Не знаеш нищо за мен — повторих тихо, устата ми беше пресъхнала.

Колебливата му усмивка стана по-смела.

— Знам достатъчно. Знам, че можеш да танцуваш и че си умна, според баща ми. Освен това знам, че ви е забранено да ходите в пекарната на Лаис, защото си нарекла дъщеря му...

— Не бях виновна аз — прекъснах го бързо. От другата страна на алеята баща ми ни видя. Вдигнах ръка да го поздравя и той ме повика с жест. — Татко ме вика.

Кириакос погледна несигурно към него и бързо се обърна. Бях известна с острия си език, но на баща ми му се носеше дори още по-лоша слава. Колкото и да беше влюбен и дързък, Кириакос явно още не беше готов да се изправи срещу него.

— Ще накарам нашите да говорят с родителите ти. — Шеговитостта беше изчезнала; сега Кириакос беше сериозен. Но

имаше и нещо друго. Очите му ме гледаха както никой не ме беше гледал досега. Стана ми горещо, после студено и после пак горещо. Плътта ми потръпна. Не можех да откъсна очи от неговите.

— Предполагам не по работа — прошепнах.

— Не. За теб и за мен. Ти си моята половинка.

Втренчих се в него, загубила дар слово като никога. Изненада ме по-скоро напирещото усещане вътре в мен, не абсурдното му предложение за брак — не беше редно да повдига въпроса, преди да е говорил с родителите ни. По-късно щях да науча какво голямо предизвикателство е бил този разговор за него. Не беше от хората, които говорят много или се държат дръзко. Приказваше малко и по принцип предпочиташе да изразява мислите си чрез очите и музиката си и по-късно... след като се оженихме, чрез любенето.

— Виж — каза той. Ставаше все по-нервен, защото не изтълкува правилно мълчанието и изражението ми. — Спестил съм пари. Мога да купя къща. Няма да се налага да живееш с много хора. Ще пътувам много, но ти ще ръководиш нещата и ще сключваш по-добри сделки и от мен. Няма да има откъде да купуваме хляб, но можем да си позволим прислужница или пък ти може да се научиш...

— Млъкни — казах аз.

Той замръзна.

— Какво?

— Просто млъкни. Губиш си времето. Кажете на баща си да говори с татко. И — добавих шеговито — мога да меся хляб.

Той задържа дъха си.

— Сигурна ли си?

— Че мога да меся? Да, сигурна съм.

На лицето му бавно разцъфна усмивка; тя се отрази в очите му и те заискряха. Пулсът ми се ускори и аз също се усмигнах. Нямах какво повече да си кажем. Баща ми ме извика отново и аз побягнах към него.

Докато разсъждавах над този спомен и над това, което се случваше със Сет, гледах отнесено през прозореца и видях Джоуди да проверява пощенската си кутия.

— Хей — казах на Бастиен. — Искам да я видя.

Изтичах навън и й махнах, а тя ми отвърна с една от типичните си големи красиви усмивки. За моя изненада дори дойде и ме

прегърна.

— О! Много се радвам да те видя. Как си?

Разменихме няколко думи и тя развълнувано ме сграбчи за ръката.

— Заета ли си днес? Искаш ли да отидем в мола?

За моя изненада идеята ми се стори забавна. По-забавна от това да слушам мрънкането и оплакването на Бастиен.

— Разбира се.

— Чудесно. Ще отида да кажа на Дана.

ГЛАВА 11

Няколко минути по-късно влязох в къщата да кажа на Бастиен и той прие ходенето по магазините с Дана много по-добре от мен.

— Това е фантастично! Повече време за...

— Само не казвай „разузнаване“. Ще те ударя. Съгласих се само заради дрехите, които ще си купя.

— Добре, добре. Но това е златна възможност и ти го знаеш. Можеш да я проучиш. Кажй някоя добра дума за мен. Нещо. Каквото и да е. *Имам* нужда от това. Но — добави той, — направи го с такт.

— Имай ми малко доверие. Разбирам сериозността на положението. Ще ти помогна.

Дяволита усмивка озари лицето му, или по-скоро лицето на Мич, което беше малко объркващо.

— Между другото тъкмо ще имаш възможност да се сближиш с момичета.

— Какво трябва да значи това?

— Някой ден си направи труда да преброиш близките си приятелки. Май не обичаш женската конкуренция.

Направих гримаса, но точно тогава Джоуди и Дана се появиха. Заведоха ме в един удивителен комплекс на няколко километра от тук. Не можех да повярвам колко магазини бяха наблъскани в комплекса. Имахме няколко търговски центъра в Сиатъл, но не и нещо такова.

Да обикалям магазините с Дана се оказа толкова ужасно, колкото си и мислех. Тя оглеждаше подозрително оскъдно облечените тийнейджъри и се отнесе с една продавачка афроамериканка като с нищожество. Все пак, въпреки неодобрението ми, не бях забравила дълга си и се стараех да бъда сговорлива. Отново и отново се опитвах да повдигна реномето на Бастиен.

— Много му харесва работата на организацията ви. Искане да помогне. Може би трябва да поговориш с него за това някой ден.

За късмет на „Мич“, тези коментари предизвикаха сърдечен отговор от нейна страна. Да, тя с удоволствие би отделила време,

специално за Мич. Всичко за каузата. Много мило, че бил загрижен. Наистина бил умен и състрадателен мъж. Бля-бля-бля. Много ѝ било приятно с него.

Все пак, въпреки че имаше напредък, тя продължи да се държи сковано и вниманието ѝ постоянно се връщаше към мен. Засипа ме с всякакви въпроси, сякаш търсеше точно определена ключова информация. Искаше да знае какво работя. Колко близки сме с Бастиен. Как върви „връзката“ ми със Сет. Какво мисля за КЗСЦ. Какви са ценностите ми — какво мисля за расизма, за различната сексуалност и т.н. Имах чувството, че ме пече на бавен огън, но тя не спря да чурулика с меден гласец. Въпреки сдържаността си, винаги звучеше много дружелюбно и незаплашително. Разбихах защо има толкова почитатели.

„Това не е обикновено любопитство“, осъзнах аз. „Тя ми няма доверие.“ Дана знаеше, че има нещо странно у нас с Бастиен и се опитваше да разбере какво. Може би затова не беше стигнал до никъде с нея — тя го проучваше. Вярно, сигурно не очакваше таен заговор, организиран от инкуб, но съм сигурна, че имаше повече от достатъчно врагове. Беше нащрек за подобни неща, затова и беше скептично настроена към нас. Бастиен нямаше представа в какво ни беше забъркал.

И така, постарях се да я убедя в невинността ни и отговорях на въпросите ѝ колкото мога по-добре. Обичайният ми чар все още нямаше влияние върху нея, но се справих по-добре, отколкото при предишните ни срещи — с изключение на въпросите за Сет. Реалността беше достатъчно странна и без да пресъздавам друга версия заради Табита Хънтър и заеквах и се изчервявах, когато подхванеше темата.

Когато Дана ни остави на щанда за козметика на Кристиан Диор и отиде да си купи белъ, аз почти въздъхнах от облекчение.

— Ами това? — Джоуди държеше тестер на бледорозов гланц, който би стоял добре на Табита, но не чак толкова добре на Джорджина.

Отворих го и проучих цвета.

— Много е светъл. И сигурно ще се изтрие като допра устни до чашата.

Тя ме погледна дяволито.

— Или до нещо друго.

Отправих ѝ уж изненадан поглед. Не беше трудно — очевидно беше пълна с изненади. При това интересни.

— Боже, Джоуди, мислех, че си почтено омъжена жена.

— Шегуваш ли се? Бракът влияе зле на почтеността. Дава ти достатъчно време да измисляш разни неща.

Усмихнах се и замених розовия гланц с червен.

— Гледай Дана да не те чуе отнякъде. Получих тройка за отношенията си с гаджето.

Веселостта на Джоуди помръкна малко, но запази усмивката си.

— Може да се чувстваш така, но тя просто иска да те опознае. Това е.

— Да, сигурно. Едва ли има друга причина.

— Най-добре да не споделям теорията си, че Дана подозира мен и Бастиен в двуличност.

За моя изненада Джоуди погледна надолу към сенките за очи, нарочно избягвайки погледа ми. Спомних си как онзи ден в градината имах чувството, че иска да ми каже нещо за Дана. Нещо лошо.

— Джоуди — промълвих, оставяйки гланца, — какво има? — Какво не е наред?

Тя поклати глава.

— Нищо. Няма значение.

Точно тогава Дана се върна и моментът отмина.

— Нямам каквото ми трябва. Да проверим във „Викториас Сикрет“.

Това ме оживи. Беше най-хубавото нещо, което се беше случило досега, с изключение на направения от Джоуди намек. Влязохме в един от петте ми най-любими магазини. Разделихме се — Джоуди се отправи към пижамите, а Дана отиде да търси бельо, което без съмнение да наподобява отвратителните ѝ гащи.

Аз набързо прегледах съблазнителните комплекти бельо, но първо се уверих, че и двете жени са заети. В никакъв случай нямаше да повторя грешката си с банския костюм. За съжаление в магазина имаше много по-интересни неща от обикновено и намерението ми само да разгледам скоро се превърна в мисия — имаше няколко комплекта, които просто *трябваше* да пробвам.

Дана и Джоуди бяха погълнати от своите покупки и аз незабелязано се запромъквах към пробната, надявайки се да успея да изляза, преди някоя от тях да реши да провери сладката, невинна Табита. Тъкмо пробната се освободи, когато и двете застанаха до мен.

— Само колко хора има! — каза Джоуди. — Може ли да влезем с теб? Тук пробните са огромни.

Усетих как кръвта се оттегли от лицето ми и се опитах да измисля причина да откажа. Обмислях идеята за заразна, разяждаща плътта болест, когато продавач-консултантът ни въведе в пробна, повече от достатъчна и за трите ти.

Дана трябваше да пробва само две фусти и събу панталона си, без никакво притеснение. Примигнах, когато видях бабешките гащи отново. Междувременно Джоуди облече симпатична памучна пижама.

Аз не помръдвах и Дана ме попита дали съм добре. Преглътнах и бавно започнах да се събличам. Тя ме наблюдаваше с присвити очи. Първият сутиен и бикини, които пробвах, бяха от дантела с цвят на слонова кост и черни панделки. Вторият беше от яркочервен сатен и беше толкова силно изрязан, че представляваше само няколко ивици плат. Когато стигнах до третия — от тънка мрежеста черна дантела и бродирани розови цветчета — ми се прииска да умра, Джоуди и Дана бяха приключили и ме чакаха. Изражението на Джоуди беше доволно и спокойно. Дана изглеждаше безразлична, но излъчваше неодобрение. Страхотно. Усетих, че силно се изчервявам. Бастиен щеше да ме убие, ако разбереше как не само съм накърнила благопристойния му имидж, а направо съм го съсипала.

Дана стоеше с каменно изражение, но Джоуди любопитно вдигна поглед към мен.

— Мисля, че не си уцелила номера на сутиена, Табита. Изглежда прекалено голям.

Разбира се, че беше голям. Табита Хънтър не беше размер 90С, но Джорджина Кинкейд беше. Мислех да се трансформирам в съвършеното си тяло, когато останех сама.

— О — казах глупаво; чувствах се като уличница, каквато несъмнено бях в очите на Дана. По-скоро тъпа уличница. — Ами, наскоро отслабнах много.

Облякох и последния комплект — червен с лъскави сребърни цветя — и въпреки че не ми беше по мярка, беше зашеметяващ.

— Изглежда чудесно — каза Джоуди, изричайки мислите ми на глас. — Искан ми се да бях достатъчно смела да облека нещо такова.

Дана ме проучи внимателно.

— Този сутиен не прикрива нищо. Изобщо не е функционален.

— Тя няма какво да крие. А и не това е смисълът. Не е нужно да е функционален. Тя просто иска да е красива.

— Красива за кого? И защо? Тя не е омъжена?

— Какво от това? Не е наша работа.

Дана заби поглед в другата жена.

— Не е наша работа? Човешката природа е наша работа.

Сигурно наскоро беше чела Дикенс.

Ледена тишина изпълни пробната. Почувствах се невидима, въпреки че бях наполовина гола.

— Момичета, май вече трябва да тръгваме. Ще го съблека.

— Не — каза Джоуди сериозно; очите ѝ водеха битка на волята с Дана. — Красиво е, Табита, няма от какво да се срамуваш.

— Тя е красива — съгласи се Дана меко, — но това бельо е неподходящо за омъжена жена. — Тонът ѝ говореше, че дори това е под съмнение.

Бях готова да изляза от пробната, но като видях как Дана предизвиква Джоуди, направо ми премалая от яд. Бастиен щеше да ме убие, но не можех да не взема участие в битката.

— Знаеш ли — подхвърлих аз на Дана и се погрижих да забележи как нахално разглеждам задните си части, — ако това е проблемът, може би ти трябва да го пробваш. Цветът ще ти отива. Много е коледен. Бих искала да видя как ти стои. На бас, че на Бил ще му хареса.

Дана се втренчи в мен, хапейки устната си и посрещайки предизвикателния ми поглед. Изглеждаше сякаш ще ме нападне, но вместо това стисна устни в рязка права линия. Без да каже нищо, излезе от пробната и трясна вратата след себе си.

Джоуди се поколеба за момент.

— Изглеждаш страхотно — повтори отново и излезе след Дана.

Останах сама и реших да се възползвам от момента, за да се преобразя и да пробвам бельото в тялото, за което беше предназначено. Както очаквах, изглеждах секси, така че купих всички комплекти. Редно беше от цялата тази катастрофа да извлека и нещо хубаво.

— Е, как мина? — попита Бастиен, когато Джоуди и Дана ме оставиха по-късно пред къщата му.

— Добре — отвърнах. Вече бях прибрала вулгарните покупки в колата си, за да не му давам повод за неприятни въпроси. — Много добре. Е... горе-долу.

Разказах му за въпросите на Дана и за теорията ми, че може би ни подозира в нещо нередно (не че беше далеч от истината). Лицето му ставаше все по-мрачно и мрачно, докато говорех. Знаеше, че съм права. Млъкнах и облегнах глава на рамото му, не обичах да го гледам нещастен.

— Не се тревожи. Ще се справим. Погледни нещата откъм хубавата им страна — с Дана днес наистина се сблизихме. Мисля, че това е голямо... постижение.

Знаех, че още го мъчат съмнения, но настроението му се подобри значително, когато, вече не като Мич и Табита, пристигнахме в центъра по-късно същия ден. Взехме Сет на път за апартамента на Питър и се постарях никой от тях да не говори до края на пътуването.

За кой ли път Джером предпочете да не ни удостои с присъствието си, но всички други дойдоха за поредната порция вкусна храна и добра игра на покер: Питър, Коди, Хю и Картър. Картър изглеждаше заинтригуван от присъствието на Сет, но другите го поздравиха като отдавна изгубен брат. Предвид колко често им се налагаше да слушат за него, предполагам другите безсмъртни вече го приемаха като някой от вътрешния ни кръг.

Той стоеше до мен през по-голямата част от вечерта и се оказа, че е доста добър на покер. Сякаш тихата му спокойна природа караше другите да забравят за него. Стори ми се забавно, че и Сет остана доволен от победите си, макар и да го изразяваше по тихия, типичен за него начин. Зарадвах се да видя тази негова страна, но още по-доволна бях, че се забавляваше с приятелите ми.

Не знам коя моя страна видя той тази вечер. Приятелите ми не си поплюваха и се бързаха с разни черти от характера ми, а Бастиен явно беше решил да се отдаде на спомени. Постоянно разказваше истории от миналото ми и подхвърляше шеги, които никой друг, освен нас двамата, не разбираше. Стараех се да се държа на разстояние, без да го обидя. Предпочитанията ми бяха насочени към Сет и понеже него държах за ръка цяла нощ и само учтиво се усмихвах на Бастиен,

мисля, че на инкубът това му стана ясно. Не изглеждаше особено доволен.

По средата на играта ми се обадиха едновременно Мей и Грейс.

— Здравей, Джорджина — каза Грейс.

— Ние сме — каза Мей.

— Открихте ли нещо?

— Нямаме такъв — отвърна Мей.

— О — явно се бях озовала в задънена улица.

— Но това не означава нищо — каза Грейс. — Винаги изпускаме по някого.

— Но и това е без значение — каза Мей. — Не създават проблеми, ако не се месят в нашите работи.

— А повечето не се ли месят? — през годините бях срещала безброй безсмъртни от всякакви култури и с всякакви сили, но не бях обръщала много внимание как си взаимодействат един с друг. Винаги съм се притеснявала за моята работа и само за нея; бях спокойна, че силите, пред които отговарям, разполагат с достатъчно мощ, за да се справят с всички и всичко.

— Не, повечето не създават проблеми — потвърдиха жените демони в един глас.

Покер играчите ме изгледаха любопитно, когато затворих.

— Кои бяха тези? — попита Питър.

— Грейс и Мей.

Хю направи гримаса.

— Ужас. Лудите кучки близначки.

— Хей, това не е вярно. Винаги са ми помагали.

— Така ли? Само почакай — предупреди ме той. — В следващия момент ще поискат да си отрежеш косата и да облечеш и ти черна рокля.

Коди се усмихна на възмущението ми.

— Защо имам чувството, че Джорджина е предприела още едно незаконно разследване?

— Не е незаконно.

— Но не е и законно — отбеляза Бастиен с прозявка. — Ти и твоите смъртни.

Плати парите, които беше загубил, допи бърбъна си и благодари отново на Питър за поредната фантастична вечер.

— Тръгваш толкова рано? — попитах аз.

— Отивам да търся по-добра компания. Нищо лично, Фльор. — Наведе се и ме целуна по устните малко по-дълго, отколкото е нормално между приятели. — Лека нощ.

Заминаването му събуди фен клуба на Бастиен и всички започнаха да обсъждат в каква сексуална лудория ще се забърка този път.

— Как го прави? — попита Питър.

— Ще ми се да бях толкова добър — добави Коди.

— Хей — оплаках се аз, — омайването на жени не е по-трудно от омайването на мъже. Понякога е и по-лесно.

— Той е невероятен — продължи Хю, сякаш не бях казала нищо. — Да търси нова жертва, преди енергията му да е намаляла, а сиянието му едва ли е на повече от ден. Искане ми се и на мен да ми излизаше късметът толкова често.

Сет не обичаше да говори много в компания (в която и да е компания), но подобно на приятелите ми, и той благоговееше пред инкуба. Коментарът на Хю събуди интереса му.

— За какво „сияние“ говориш?

Хю се намръщи.

— Нещо като... трябва да знаеш за какво говоря. След секс? Сиянието?

— Кой раздава? — попитах рязко аз; не ми хареса новата посока на разговора.

Сет се замисли.

— Явно е нещо като искрящо излъчване. Всеки има подобно излъчване след секс.

— Да, но при инкубите и сукубите е различно — обясни Питър професионално. Може и да се лъжа, но май имитираше акцента на Бастиен. Прекалено често се виждаше с него. — При тях сиянието буквално се вижда, поне другите безсмъртни го виждаме. Когато правят секс, те отнемат част от живота на човека. Живителната сила е много привлекателна. За нас, безсмъртните, инкубите и сукубите след секс буквално...

— Искрят — довърши Коди. — Или блестят. Но не е... съвсем точно казано. Трудно е за обяснение. Джорджина не ти ли е казвала за това?

— Не и за *това* — отвърна Сет. — Значи аз... смъртните не го виждат?

— Ще играем или не? — попитах нетърпеливо, повишавайки глас.

Картър улови погледа ми.

— Не както ние го виждаме — продължи Питър. — Но те... ти го чувстваш. Усещаш, по-точно казано. То те примахва. Много е привлекателно.

Потънах в стола си и се запитах дали някой ще забележи, ако стана невидима. Аз сякаш вече бях невидима — така или иначе никой не обръщаше внимание на протеста ми.

— Не може да не си забелязал — продължи Хю и отпи голяма глътка уиски. — Сигурно в някои дни виждаш Джорджина и ти е трудно да се контролираш, защото е ужасно секси. Можеш само да я зяпаш. Разбира се, за един човек едва ли има голяма разлика — тя винаги е много секси, нали?

Всички, освен Картър, Сет и мен се засмяха. Знаех, че импът искаше да ми направи комплимент, но въпреки това ми идваше да го замеря с чашата си. Смехът скоро утихна и се върнахме към картите. Щетите обаче бяха нанесени. Със Сет почти не си проговорихме до края на вечерта, не че някой, с изключение може би на Картър, забеляза това.

Със Сет си тръгнахме и знаех, че не ме чака нищо хубаво. Изпратих го до тях и той ме покани да хапнем сладолед „Роки Роуд“. Беше голям фен на сладоледа. Трябваше да се обърна и да си тръгна, но „Роки Роуд“ имаше свръхестествени сили. А и си спомних разговора ни след случката в леглото — че трябва да говорим за проблемите, а не да се правим, че не съществуват. Още вярвах в това, но теорията и практиката са две различни неща.

Той сипа две купи сладолед и ги изядохме, без да говорим. Когато приключихме, Сет се заигра с лъжицата си, без да ме поглежда.

— Та — попита той — вярно ли е?

— Кое дали е вярно? — сякаш не знаех.

— Стига, не ме карай да го казвам — каза нежно той. — Просто искам да чуя твоята гледна точка, това е.

Отворих уста да кажа нещо, да се опитам да поправя нещата, но езикът ми сякаш беше надебелял и безполезен. Не успях да кажа нищо

смислено.

— Вярно ли е? — повтори Сет. Аз пак не отговорих и той продължи — Понякога, когато те видя... Понякога, като в онази нощ, не мога да дишам — толкова си красива... Тогава беше толкова красива, че се държах като идиот. Това значи ли, че преди това си... спала с някого? Но, разбира се, всъщност ти не точно си „спала“...

По дяволите, това с разговорите беше пълна гадост.

ГЛАВА 12

— Тетида — каза той след няколко мига мълчание, — кажи нещо.

Погледнах бързо нагоре.

— Какво искаш да ти кажа? Вече знаеш отговора. Те не лъжат. Всъщност лъжат постоянно, но не и за такива неща.

Кимна и сложи купата и лъжицата на масата за кафе. Отпусна се на дивана, без да ме погледне, гледаше мълчаливо към другия край на стаята. Можех само да гадая какво минава през главата му. Знаеше какво представлявах и какво правех. Едно е обаче да го знаеш на теория, друго е изведнъж да откриеш, че има видими доказателства кога съм правила секс. Вече щеше да разпознава сиянието и да знае кога съм се измъкнала от нечие легло, кога съм била прегръщана от друг и съм правила най-интимните неща, които могат да се случат между двама души. Неща, които не можех да правя с него.

— Съжалявам — промълвих, без да знам какво друго да кажа. — За какво?

— За... това. За това, което правя.

— Защо? Това си *ти*. Налага ти се да го правиш, нали? Няма нужда да се извиняваш за собствената си... природа.

— И сега... какво? Можеш ли да го преглътнеш? Да знаеш какво правя с другите мъже? Или по-скоро кога го правя.

— „Да го преглътна“ е странен израз, но да, предполагам. Не мога да преглътна обаче... — направи пауза, както винаги, когато обмисляше думите си, преди да каже нещо. — Не мога да преглътна, че ти се страхуваш да ми кажеш нещо такова. Сигурно си забелязала колко... омагьосан... бях. Ти обаче не повдигна темата и не ми обясни нищо.

— И какво трябваше да ти кажа? „Благодаря, че забеляза колко съм красива. А това е, защото се нахвърлих на някакъв непознат в долнопробен клуб.“

Сет се сепна и веднага съжалих за примера, който дадох.

— Би могла... би могла да се изразиш малко по-тактично, но да. В общи линии можеше да кажеш нещо такова.

Разбърках разтопените остатъци от сладоледа ми.

— Не е толкова лесно и ти го знаеш. Сигурно ти е достатъчно трудно да приемеш, че спя с други мъже и без да имаш реално доказателство кога съм го правила.

— Позволи ми аз да реша какво мога и какво не мога да приема.

Не беше точно ядосан, но не го бях чувала да говори толкова рязко и настоятелно. Арогантното ми Аз не обичаше такова отношение, но знаех, че има право. И трябваше да призная, увереността му беше някак възбуждаща. Алфа мъж. Ммм.

— Знам какво си — продължи той — и знам какво правиш. Трябваше да го приема още в началото на връзката ни. Притеснява ме, да, но това не значи, че не го приемам. — Сложи ръка върху моята, пръстите му разсеяно погалиха кожата ми. — Не трябва да се страхуваш да ми казваш истината. Никога. Дори и да е ужасна. Връзката между нас не е сексуална, това е повече от очевидно. Ако обаче не сме и честни един с друг, няма да ни остане нищо.

Насилих се да го погледна и да се усмихна.

— Как може да си толкова млад и мъдър едновременно?

— Не съм чак толкова мъдър — отвърна той и ме придърпа към себе си, за да се облегна на рамото му. Не каза обаче нищо за думата „млад“. Ако някой погледнеше възрастта ни, можеше да ме обвини в педофилия.

Въздъгнах и се сгуших в него.

— Това не значи нищо, нали знаеш? Нещата, които правя. Дори не помня имената на мъжете.

— Знам. Казвала си ми. Въпреки това...

— Какво?

— Понякога не ми помага особено. Сексът трябва да значи нещо. Не ми харесва да спиш с някой, когото не искаш. Макар и технически да си моя приятелка... предпочитам поне да ги харесваш.

— Ами... когато страстите се разгорещат, ми харесва. Енергията, която получавам от секса... Е, няма как да разбереш. Но е... буквално смисълът на съществуването ми. Дори и да не искам да спя с никого, в даден момент, колкото и кратък да е, наистина го желая. — Опитах се да се усмихна успокоително. — Освен това не ме съжалявай. Нещата

са много по-добре от преди. Сега имам по-голямо право на избор и всичко е много по-различно. Не се примирявам с всеки, който мине покрай мен.

— Как така сега имаш по-голямо право на избор? Не е ли било така винаги?

Засмях се нервно.

— О, стига, Сет. Знаеш, че жените нямаха кой знае какви права до преди около век. Мъжете невинаги са мили и внимателни, когато става въпрос само за секс, най-вече мъжете от по-нисшите класи.

Той се вгледа в мен шокирано и леко се дръпна. Харесваше ми колко изразителни бяха очите му, въпреки че в момента не излъчваха положителни емоции.

— Говориш за... Сякаш... сякаш говориш за изнасилване.

Свих рамене и осъзнах, че разговорът трябва да поеме в друга посока.

— Много е трудно да изнасилиш сукуба. По време на оргазма, сукубата е пълен победител, особено, ако накрая мъжът загуби съзнание.

— Не отговори на въпроса ми.

— Ти всъщност не зададе въпрос.

Замълчахме. Секунда по-късно Сет ме прегърна силно и този път той зарови лице в рамото ми.

— Недей така. Това не трябва да те притеснява. Не съди миналото с днешните стандарти. Няма да стане. Двете неща не могат да бъдат сравнявани.

— Не ми харесва да правиш неща, които не искаш да правиш — каза дрезгаво той. — Искане ми се да помогна с нещо... Искане ми се да мога... не знам... Да те защитя.

— Не можеш — прошепнах и целунах върха на главата му. — Не можеш и трябва да се примириш.

След това си легнахме заедно — за пръв път след случая с целувката. Сет ме прегръща силно цяла нощ, дори и в съня си; стискаше ме сякаш ще изчезна, ако ме пусне.

Още веднъж се възхитих на разбирането, което проявяваше. И отново се запитах дали съм влюбена. Как да разбере? Какво всъщност беше любовта? Прехвърлих наум цял списък, докато го прегръщах здраво. Обич. Привързаност. Разбиране. Приемане. Всичко, което ми

даваше. Всичко това беше част от любовта. Той ми го предлагаше безкористно, колкото и ужасни неща да научаваше за мен. Зачудих се дали аз давам толкова, колкото получавам. Имах ли право на такава връзка? Съмнявах се, но това ме накара да го искам дори още по-силно.

Когато на другата сутрин пристигнахме пред книжарницата, той държеше ръката ми с преднамерено чувство на собственост. Не ме пусна, докато не стигнахме до вратата.

— Дъг беше ли тук днес? — попитах Бет, след като обиколих книжарницата.

— Да. Беше тук по-рано. Мисля, че сега е в офиса.

Отидох отзад. Офисът беше тъмен. Пуснах лампата и го видях свлечен в един ъгъл — тялото му бе свито на топка. Веднага клекнах до него.

— Какво има?

След няколко секунди вдигна поглед към мен. Очите му бяха тъмни и тревожни.

— Нищо.

Очевидно това не беше истина, но нямаше смисъл да споря с него.

— Как да ти помогна?

Засмя се горчиво, звукът беше ужасен.

— Не разбираш ли, Кинкейд, нищо не помага, това е проблемът. В нищо няма смисъл. Знаеш го също толкова добре, колкото и аз.

— Така ли?

Отправи ми цинична усмивка.

— Ти си един от най-депресираните хора, които познавам. Дори когато се усмихваш и флиртуваш и така нататък. Знам, че мразиш този живот. Този свят. Знам, че според теб всичко е глупаво.

— Не е вярно. И в лошото има хубаво. Винаги има надежда. Теб какво те прихваща?

— Осъзнах се, това е. Събудих се и осъзнах колко е глупаво всичко. Не знам защо изобщо си правя труда.

Докоснах ръката му.

— Хей, наистина започваш да ме плашиш. Спал ли си изобщо? Искаш ли нещо за ядене?

Облегна се на стената, лицето му беше мрачно и изпълнено с ирония.

— Кинкейд, искам толкова много шибани неща, че дори не е смешно. Знаеш ли какво? Човек никога нищо не получава. Ето така стоят нещата. Каква беше онази поговорка? Животът е гаден и кратък?

— Ами... горе-долу.

Седях там с него доста време и го слушах. В думите му се изливаха горчив гняв и черно отчаяние. Страховита комбинация. Не го бях чувала да говори така. Нямах го безгрижния Дъг, винаги готов да пусне някоя шега. Дъг, който никога нищо не приемаше насериозно. Отчаяното му изражение ми напомни за разговора ми с Каси в кафето. Тя обаче не беше чак толкова зле.

Часовникът тиктакаше и се чудех как да постъпя. Определено днес не беше в състояние да работи, но се страхувах да го пратя вкъщи. Кой знае какво щеше да направи в това си настроение? Досега не ми беше минавало през ума, че може да се самонарани, но в момента всичко сочеше тъкмо натам.

— Искам да стоиш тук — казах най-накрая и се изправих. — Трябва да се върна в книжарницата, но ще дойда да те проверя, става ли? Обещай да ме потърсиш, ако имаш нужда от мен. После ще обядваме. Ще взема фалафели от любимото ти заведение.

Отправи ми крива полуусмивка, лицето му беше мрачно и подигравателно. За пореден път се запитах какво да правя. Нямах роднини в града, на които да се обадя. Знаех, че в болниците има психиатри за спешни случаи; трябваше ли да се свържа с някой от тях?

Малко след обяд дойде Алек. Направи се, че не забеляза умоляващите очи на Каси и ми се усмихна многозначително.

— Здравсти, Джорджина. Дъг тук ли е?

Поколебах се. Не харесвах Алек, но той беше приятел на Дъг. Може би щеше да му помогне. Заведох барабаниста отзад. Дъг го видя и подскочи в изумителен порив от енергия, изражението му беше едновременно отчаяно и въодушевено.

— Исусе Христе, човече! Къде беше?

— Съжалявам — каза Алек. — Задържаха ме.

Прегърнаха се и погледнаха неспокойно към мен. Усещайки, че присъствието ми е нежелано, излязох от офиса. Преди това обаче успях да видя Алек да посяга към палтото си и жадния поглед на Дъг.

Проблемът беше в Алек, осъзнах аз. Той тъпчеше Дъг с наркотика, към който беше пристрастен. Прииска ми се да вляза и да удуша Алек, да изтрия глупавата усмивка от лицето му. Все пак, когато двамата излязоха половин час по-късно, промяната в Дъг беше толкова забележителна, че сърце не ми даде да направя каквото и да е.

Беше възвърнал наперената си походка, закачливата усмивка отново беше на лицето му. Джанис мина покрай него, той я закачи и тя се разсмя. Като ме видя, подскочи и ми отдаде чест.

— Готов съм за работа, шефе. Какво имаш за мен?

— Аз... — вперих глупаво поглед в него и това го накара да се усмихне още по-широко.

— Командвай, Кинкейд — каза той с престорена сериозност. — Знам, че си ми голям фен и си готова да ми скочиш по всяко време и на всяко място, но като истински професионалисти трябва да се контролираме и да изчакаме поне работното време да свърши.

Все още го гледах втренчено.

— Хъм... Защо не поемеш някоя каса?

Той отново отдаде чест и тракна с пети като военен.

— Дадено — обърна се към Алек. — Ще се видим ли на репетицията довечера?

— Да.

Дъг ни заслепи и двамата с по една усмивка и отмина.

Останах насаме с Алек. Той стоеше в очакване, сякаш трябваше да кажа нещо. Думите „разкарай се“ изглеждаха подходящи, но си промених мнението. Усмихнах му се. Беше бавна постепенна усмивка, която започваше от устните ми и накрая озари и очите ми. Усмивка, която казваше „Видях нещо, което не бях забелязала досега“. Нещо, което изведнъж ми е харесало и съм пожелала.

Усмивката на Алек леко потрепна. Може би вече ме сваляше абсолютно автоматично, без да очаква да откликна. Той преглътна и се усмихна отново.

— Репетиция, а? — казах аз. — Нов концерт ли ще имате?

— Следващия уикенд. Ще дойдеш ли?

— Ще се опитам. Ще има ли купон след това?

— Сигурно. Уайът вдига купон утре. Ако искаш, ела.

— Ти ще ходиш ли? — попитах подкупващо и улових погледа му многозначително.

— Определено.

— Значи и аз ще дойда. — Обърнах се да си вървя, но още се усмихвах хипнотизиращо. — Ще се видим там.

Щом се скрих от погледа му, усмивката ми се превърна в гримаса. Гадост. Не мислех, че е възможно да го намразя повече, но явно бях сгрешила. Все пак, докато флиртувах с него, осъзнах, че може би това е най-добрият начин да разбере какво става с Дъг. Бях сигурна, че Алек му беше пробутал същото, което беше дал и на Каси. Ако станех жертва на чара му, може би щеше да го предложи и на мен.

Дъг, както скоро се убедих, нямаше да ми помогне по въпроса.

— Имаш нещо — подкачих го, когато се срещнахме в секцията за фентъзи. Отправих му смъртоносна усмивка.

Той отвърна на усмивката ми.

— Магнетизъм? Сексапил? Интелигентност? Скъпа, аз имам всичко това.

Пристъпих напред и дръпнах закачливо ризата му, поглеждайки го в лицето.

— Не това имах предвид. Имаш нещо добро, но не искаш да го споделиш.

Все така близо един до друг, той дръпна в отговор кичур от косата ми.

— Не знам за какво говориш.

— Разбира се. Имаш ли представа, че напоследък часове наред работя вместо теб и Пейдж? Мили боже! Ще се побъркам. „Грей гус“ вече не върши работа. Ако имаш нещо друго, трябва да дариш малко любов.

— Винаги съм готов да даря любов. Само кажи кога и къде.

— Мислех, че сме приятели. — Бутнах го леко по гърдите и отстъпих назад, като се нацупих. — Криеш нещо. Няма начин да се оправяш толкова бързо просто така. Не и предвид състоянието ти тази сутрин. Взел си нещо.

— Не, настроението ми се мени бързо. Ти си жена, знаеш как е. Събудих се кисел, това е. Един фалафел, компанията на чаровната Кинкейд и всичко е наред. Направо страхотно. — Пристъпи към мен, очевидно очакваше да продължа флирта. Очите му горяха малко по-силно и настоятелно, отколкото при обикновените ни задявки. —

Всъщност в момента нищо не може да ме спре. Бог съм, бейби. Ела в офиса и ще ти покажа.

Отминах и го погледнах с насмешка през рамо, все още участвайки в играта:

— Аз изповядвам друга религия, бейби.

Той се засмя след мен. Флиртувахме от години и знаех, че не се сърди на закачките и провокациите ми. Аз, от друга страна, бях бясна. Сякаш не стигаше, че гадостите на Алек можеха да доведат Дъг до прекомерно приповдигнато настроение и неподходящо поведение на работа. Да го докарат до пълно отчаяние обаче беше съвсем различно. Щях да разбера какво става и да сложа край, дори и това да означаваше да се умилквам около онзи мазник Алек.

Сетих се и за още едно усложнение в живота ми и по-късно вечерта се обадох на Бастиен да проверя докъде е стигнал.

— Не питай, Фльор. Облаците на провала вече се събират над мен.

— Защо днес всички мъже са в депресия, по дяволите? Защо си мислите, че аз трябва да се правя на клоун?

Наредих му незабавно да дойде до „Куин Ан“. Когато пристигна, все още хленчеше.

— Дана се държи мило с мен — призна той, — но нищо повече. Дори вече не идва сама у дома. Винаги води или Джоуди, или някоя друга откачалка от КЗСЦ. По-скоро ще успея да вкарам всичките й дружки заедно в леглото ми, отколкото да закова нея. Опитват се да ме въвлекат в техния култ. Предполагам едва ли ще навреди, но май ще я виждам повече, ако се преструвам, че още се колебая. А и тя често пита за теб.

— За какво пита?

— За различни неща. Миналият път поиска да знае дали дрехите, които си купила, са свършили работа. Какво значи това?

— Нямам представа — излъгах.

Каква ирония — Бастиен тъкмо забеляза плика на „Викториас Сикрет“, който още стоеше на плота. Очевидно не се притесняваше да нахлуе в личното ми пространство, изпразни го и огледа бельото с одобрение.

— Искаш ли да пробваш нещо? — попитах саркастично предвид щателния му оглед.

— Винаги си имала добър вкус — вдигна черния мрежест сутиен и погледна през него, сякаш преценяваше как би ми стоял. — Но нямам представа защо купуваш такива неща. Можеш да се трансформираш.

— Уважавам интелектуалната собственост. Дизайнерът си е заслужил парите.

— Дори и да е ушито с робски труд в третия свят?

Направих гримаса.

— Хайде, да се махаме от тук.

— Къде ще ходим?

— На пиано бар.

Изненадата сякаш стопи нервността му.

— Има ли още такива?

— Да. Има два в Сиатъл.

Всъщност единият беше съвсем наблизо, на по-малко от петнайсет минути път пеш. Докато вървахме обаче Бастиен не спря да опява за Дана. Направо ме побърка. И аз я мразех, наистина, но не можех да разбера каква е тази негова маниакална фикс идея.

За щастие пиано барът се оказа достатъчен, за да го разсее, както се и надявах. Хапнахме това-онова и си поръчахме сладникави коктейли като мартини Мидори и Секс на плажа. Междувременно двама пианисти се състезаваха да пеят всичко от Еминем до Бари Манилоу. С напредването на вечерта поръчката на песен струваше все повече и повече. Клиентите обаче ставаха все по-пияни и пияни и нямаха нищо против да плащат.

Знаех за това и бях взела доста пари. С Бастиен се забавлявахме да слушаме как пианистите изпълняват молбите ни за все по-стари и по-неизвестни песни. И двамата пеехме много хубаво. Промяната на телата, освен другите преимущества, ни позволяваше да изваем гласните си струни. Пианистите показаха удивителни познания по всичко, което поръчвахме, и към края на вечерта бяхме толкова впечатлени и пияни, че им оставихме царски бакшиш.

Преди да си тръгнем обаче Бастиен ме накара да изчакаме още една песен.

— Изръсих се с петдесетачка — каза той. — Трябва скоро да я изсвирят. Избрах я специално за теб.

— Ако е „Суперфрийк“, си тръгвам — предупредих го аз.

Той се засмя.

— Ще я познаеш като я чуеш. Напомня ми за теб и писателя ти.

И наистина, веднага разпознах песента, която глупавото му чувство за хумор му беше подсказала. Усмивката на лицето му също го потвърди. Той ме издърпа в скута си и запя силно текста на Фиона Епъл:

*Все лоша, лоша съм била.
Не умеех да обичам — да.
Сега съм с мъж с нежна душа.
И тъжно, тъжно е, нали така
жената, когато пречупва мъжа,
просто защото умее това.*

— Ти си истинско създание на ада — казах му и се опитах да се измъкна. — Знаеш това, нали?

— Просто наричам нещата с истинските им имена. — Той ме задържа и продължи да пее.

*Боже, моля, помогни,
че такава съм си аз.
И от мене ме спаси
преди зло да сторя в тозчас.*

Когато най-накрая излязохме от бара, и двамата се смеехме и тананикахме. Минахме покрай група момичета, по-пияни и от нас. Няколко от тях открито отправиха на Бастиен подканващи погледи и аз го погледнах с очакване. Той поклати глава.

— Прекалено е лесно. Освен това предпочитам да се прибера с теб.

Изпрати ме до вкъщи, придържайки ръката ми — някога според социалните норми това беше признак за добро възпитание. Тротоарът беше хлъзгав от дъжда, който валя по-рано, и въздухът беше влажен и мразовит. Недалеч кулата Спейс нийдъл блестеше ярко над близките

сгради; скоро по нея щеше да има коледни лампички. Бастиен стисна по-силно ръката ми и разсеяно обърна поглед към облачното небе, преди да погледне към мен.

— Фльор, искаш ли да знаеш защо толкова се впрягам в тази работа с Дана?

Опитах се да изтрезнея, защото заподозрях, че се задава нещо сериозно.

— Загазил съм. Много — въздъхна той. — Някога чувала ли си за демон на име Бартон?

— Не. Трябва ли?

— Може би. Работи в Чикаго. Много е на високо. Разполага с много власт. Той е от онези, които очакват служителите да му правят „услуги“.

Кимнах с разбиране. Това беше един от професионалните рискове, на който сукубите и инкубите често бяха изложени и вероятно още едно нещо, за което Сет не трябваше да научава. Като работници, така да се каже, в секс индустрията, началниците ни демони често мислеха, че няма да имаме нищо против да поемем още един „клиент“. Мнозина от тях гледаха на това като на наше задължение. Каквито и недостатъци да имаше Джером, той никога не беше искал такова нещо от мен.

— Та... при Бартон има една сукуба на име Алесандра. Относително нова. На около век. Красива. Има усет към изящните физически детайли почти като теб. А е и умна. Със страхотно чувство за хумор. Симпатична.

Погледнах го изненадано.

— Да не си влюбен, Бастиен?

— Не, но тя ме привличаше... привлича силно. Трудно е да й устоиш. Оpozнахме се и едното доведе до друго...

— Както често се случва при теб.

— Да — призна горчиво той. — Само да ти кажа, беше невероятно. Тази жена... леле!

— И какъв е проблемът?

— Ами проблемът е, че този Бартон пази отблизо хората си. Очакваше тялото на Алесандра да е изключително само за негова употреба — без да броим отношенията й със смъртните, разбира се.

— И той е научил?

— Да. Оказа се невероятно ревнив — задоволство изпълни гласа на Бастиен. — Много глупаво за нашия вид. Разбира се, демон или не, сигурно има причина да се чувства несигурен, като се има предвид, че приятелката му е била със секс гуру като мен. Опознаеш ли веднъж Бастиен...

— Давай по същество, секс гуру. Какво стана?

— Ами... да речем, че се ядоса, но това е много меко казано. Честно, днес нямаше да се наслаждавам на прекрасната ти компания, ако Джанел не се беше намесила достойно. — Джанел беше архидемонката на Бастиен в Детройт. — Тя обаче главно ме защити от физически мъчения. Всичко друго е една голяма каша. Кариерата ми замря. Бартон има могъщи приятели, а Джанел беше пределно ясна, че повече няма да ми покрива задника.

Стигнахме до моята сграда и се спряхме отпред. Той прекара ръка през тъмните си къдрици и лицето му изведнъж помръкна.

— Така се оказах в черните списъци на всички. Вече са задействали процедурата да ме пратят другаде и съм сигурен, че ще е ужасно. Например в Гуам. Или в Омаха. Затова трябва да успея с Дана. Един голям удар като този, едно грандиозно публично унижение и ще се върна на върха. Няма да могат да ме накажат, не и ако имам такова постижение в досието си.

Започнах да разбирам манията му по радиоводещата.

— Но нещата с нея май малко зациклиха.

— Не знам какво още да направя. Опитах всички стари номера, всички хватки от книгите, плюс няколко нови от запазената марка на Бастиен. Нищо не проработи.

Протегнах ръка към него.

— Трябва да приемеш, че тя не се предава лесно, Бас. Случва се.

— Знам — прозвуча толкова нещастно, че разкъса сърцето ми.

— Недей така. Не се отказвай още. Научила съм те на всичко, което знам, забрави ли? Ще намерим начин да се справим. Ще успеем да разгоним кучката.

Той се засмя и прокара пръст по бузата ми.

— Караш ме да се чувствам добре, знаеш ли? Това е едно от прекрасните ти качества. Това, и ако слуховете са верни, устата ти.

— Слуховете са верни. Ще ти помогна да се справиш, ще видиш. Освен това, ако нищо друго не й действа, съществува и алкохолът,

нали?

— А, да, старият резервен план — прегърна ме силно и ме целуна по бузите. — Лека нощ, сладка моя. Благодаря за прекрасната вечер.

И аз го целунах.

— За теб — винаги.

Ръката ми беше вече на бравата, когато се сетих за нещо.

— Хей, Бастиен?

Той се обърна, беше се отдалечил на няколко крачки по тротоара.

— Да?

— Защо се захвана?

— С какво?

— С Алесандра. Трябва да си знаел какво изпитва Бартон към нея, нали така?

— Да.

— Защо рискува?

Погледна ме, сякаш не можеше да повярва, че го питам такова нещо.

— Защото ми се отвори възможност. Защото беше красива и прекрасна, и я исках.

Нямаше смисъл точно аз да споря по тази тема. Такава беше логиката на инкуба, като по учебник. Усмивайки се, влязох вътре.

ГЛАВА 13

Мин, саксофонистът на Дъг, затършува из редиците бутилки алкохол на плота на Уайът.

— Не мисля, че има нещо такова — каза накрая той. — Може ли да ти направя гимлет без сок от лайм?

— Не. Това ще развали цялото удоволствие.

— О! Добре. Тогава искаш ли един шот или нещо друго? — вдигна бутилка, Бог да ми е на помощ, водка „Скай“.

— Ще се въздържа.

Огледах тананикащите и тактуващите покрай мен. Както обикновено имаше ужасно много хора; едва ли групата познаваше и половината от тях. Плодовете на славата, предположих. Както обикновено имаше наркотици и напитки в изобилие за всички, които искаха — стига обаче пороците ти да не включват сок от лайм. Обърнах се отново към Мин.

— Виждал ли си Алек тази вечер?

— Не. Каза, че ще дойде. Дано скоро се появи.

Мин се завъртя неспокойно и аз се зачудих колко ли хора е успял да омотае. Цялата група се държеше шантаво и арогантно.

По-голямата част от деня прекарах в плановете за вечерта, опитвах се да отгатна какво ще се наложи да жертвам, за да измъкна информация и как да получа наркотика от Алек. Когато времето за купона наближи, реших, че малко преувеличавам. Алек едва ли беше криминален бос. Ако исках нещо от него, сто на сто щях да го получа като се съблека и жертвам тялото си.

След като взех това решение, облякох друга къса рокля. Подобно на роклята, с която бях на концерта, и тази имаше V-образно деколте, презрамки и беше къса. За разлика от нея — памучна и приличаща на лятна рокля — тази беше копринена и приличаше повече на нощница. Яркото изумруденозелено отразяваше зелените точки в очите ми. За да постигна този ефект, подсилих цвета и на двете.

— Най-накрая — промърморих на себе си, когато зърнах сините кичури на Алек сред хората. Той ме видя и аз му махнах; жестът, че съм го забелязала, го накара да се усмихне.

— Здравей — каза той, докато ме оглеждаше. — Леле!

— Крайно време беше да се появиш — смъмри го Мин и му подаде бира. Поздравиха се с типично мъжко странно удряне по рамената. После Мин вдигна бутилка с някаква тропическа ракия от лайм. — Виж какво намерих. Ще свърши ли работа?

— Разбира се. Става — казах аз. Искях да започна да обработвам Алек, без да го напругам. Дори и това да значеше пиене до припадък от някаква странна течност, бях готова да поема този риск.

Мин ми подаде пластмасова чаша, пълна с нещо светлозелено и с Алек тръгнахме сред групичките.

— Позволяваш на Мин да експериментира върху теб? — попита той, посочвайки чашата.

Осени ме вдъхновение.

— Експериментира върху мен цяла вечер — засмях се прекалено високо и го хванах под ръка. Не беше нужно да разбира, че това е първата ми чаша. — Но нищо от творенията му досега не изглеждаше толкова зле.

Той се усмихна и не принудено постави ръка на кръста ми.

— Казвал ли съм ти колко страхотно изглеждаш?

— Да, вече съм наясно с това — отвърнах. Подуших питието, но не долових друго, освен захар. Внимателно поднесох чашата към устните си и отпих. Гадост. Беше нещо средно между сироп и вода за уста. За щастие не повръщах лесно и успях да преглътна, без да се задавя.

Алек ми направи още няколко комплимента и аз насочих разговора към една със сигурност интересна тема — него самия. Получи се. След минути открих, че темата е дори поограничена, отколкото си мислех. Искаше да говорим само за групата.

— И да, решихме, че е време да излезем извън Сиатъл и да превземем някои от другите големи градове в околността. Сега се — Портланд, Ванкувър. Ако спечелим фенове на северозапад, може да обиколим Западния бряг. Бащата на Кори познава един човек, който има приятел в звукозаписна компания и той ще му изпрати статията за нас в „Сиатъл таймс“...

Оставих го да говори, кимах с глава и казах „аха“ много пъти. Трябва да изтъкна, че успехът на „Нощно признание“ искрено ме интересуваше. Вярвах в тях и в таланта им. Само че тази вечер не беше моментът за това. Други неща занимаваха съзнанието ми.

— Знаеш ли — каза той без никаква връзка. — Мислех, че не ме харесваш.

Да. Наблюдателен си.

Усмихнах се.

— Извинявай. Има толкова идиоти по света, че се държа като кучка, докато не опозная човека. Другите членове на групата се кълнат, че си готин и аз им вярвам. Освен това — приближих се към него и сниших гласа си до сладострастно мъркане, — вече те познавам и сега определено те харесвам.

За моя изненада, Алек ме пусна. Крайно неочаквано. Още по-странното беше, че видях интерес в очите му, но *само* в очите му. Останалата част от него беше разтревожена от нещо. Сигурно изненадата беше изписана на лицето ми, защото миг по-късно той се засмя, сякаш нищо не се беше случило и отново сложи ръка на кръста ми.

— Аз лично не бих им вярвал толкова, но хей, щом са те убедили, супер.

Върнах си усмивката и се направих, че не забелязах странната му реакция. Заприказвахме се отново и му позволих той диктува темата на разговора. Когато заговори за скейтборд и предимствата на една марка пред друга, реших, че Дъг не оценява достатъчно любовта ми към него.

Леко отегчена, се облегнах на Алек и отпих от чашата, без да се замисля.

— Кучи син! — извиках, усещайки вкуса на гадната течност.

— Какво?

— Това! — сложих чашата на разнебитената маса за кафе, разплисквайки зелената течност. — Отвратително е — осъзнах, че това е моментът. — Боже, имах ужасно шибана седмица. — Обърнах се така, че се озовах дори по-близо до него, поставих ръка на гърба му и я плъзнах надолу към кръста. — Добре че вдигнахте купон. Сигурно и вие се побърквате, за да се справяте с всичко в срок.

Изглеждаше доволен, че съм близо до него, но не премести ръката си от кръста ми.

— Има време за работа, има време и за игра — каза той нелепо сериозно, отново се опитваше да изглежда мъдър, макар да беше прекалено млад.

Усмихнах се на думите му.

— И аз искам малко да поиграя.

Както преди, погледът в очите му говореше, че и той го иска — особено ако играем на чичо доктор. Езикът на тялото му обаче казваше друго. Дърпаше се поради някаква причина и това не се вписваше в представата ми за него — тоест за женкар наркопласьор.

Продължи да се усмихва, въпреки че цялото му тяло беше сковано.

— С какво би си играла?

— Не и с това — посочих аз зарязаната чаша и му отправих поглед на кошута — и невинен, и провокативен. Опитах се да си спомня глупавия израз, който беше използвал на първия купон. — Може би имаш нещо... по-силно?

Доволна и (ако не грешах) облекчена усмивка затанцува на лицето му.

— Може и да имам.

Бутнах го леко и увих ръка около врата му.

— Знам, че имаш. Видях, че даде на Дъг. Попаднали сте на нещо добро, а го пазите за себе си. А аз... аз винаги се раздавам.

Не поддаде на физическата провокация, нито на леко преиграната ми женска провокация, но друго събуди интереса му.

— Имам нещо — каза той, оглеждайки се внимателно. — Да отидем да поговорим в спалнята.

А! Това вече беше нещо. Последвах го в малката разхвърляна спалня на Уайът, която, колкото и да беше странно, още не беше заета. Седнах на неоправеното легло, кръстосах крака и се постарях езика на тялото ми да говори за откритост и спокойствие.

— Ще играем ли?

Отговори ми с въпрос.

— Сигурна ли си, че нещо по-силно ще ти понесе?

Вдигнах вежди.

— Скъпи, колкото и силно да е, ще го понеса.

Посегна към джоба на палтото си, седна на леглото до мен и извади малка найлонова торбичка, много по-малка от торбичката, в която Рийс държеше тревата си. На лошото осветление успях да различа малки блестящи кристали. Приличаха на червена захар.

— Това — каза тихо той, — е нещото, което си чакала цял живот. То ще промени целия ти свят. Ще ти позволи да си това, за което си родена.

Останах без думи, но не заради мелодраматичния му монолог. А заради кристалите. Толкова близо до тях аз... ами аз ги усетих. Имаха почти същото излъчване като аурата на безсмъртен. Само че това не беше добра аура. Усещах ги по странен начин. Изпращаха леки шокови вълни във въздуха. Накараха кожата ми да потръпне.

Най-странното беше, че и преди ги бях усещала. Веднъж с Дъг и веднъж с групата.

Надявах се Алек да вземе гримасата ми като предвзето объркване.

— Какво е това?

По лицето му се разля лукава усмивка.

— Вълшебен еликсир, Джорджина.

Усмихнах му се в отговор, не беше нужно да симулирам объркване.

— Не вярвам във вълшебства.

— О, след това ще повярваш — той притисна торбичката към дланта ми и аз потиснах писъка си. Не ми харесваше допира на кристалите. — Вземи си нещо за пиене и пусни кристалите вътре. Изчакай да се разтворят и ги изпий, за предпочитане колкото може по-бързо. Така по-скоро ще усетиш ефекта.

— Какво е действието им?

— Хубаво. Ще ти хареса. — Той прокара ръка през косата ми. — Нямам търпение да видя как ще реагираш на кристалите.

Как ще реагирам? Това не ми харесваше. Може би все пак не ми даваше същото като на Дъг. Може би това беше наркотик, с който да ме вкара в леглото. Разбира се, предвид сговорчивостта ми, не би трябвало да мисли, че е нужно да стига до такива крайности. Избутах притеснението от съзнанието си.

— Колко ти дължа?

Колебанието в гласа ми ясно подсказваше, че бих искала да забравим за плащането.

— Нищо. Това е подарък.

— Нищо? — прокарах ръка по крака му. Вярвайте ми, не исках да спя с него, но трябваше да спечеля доверието му и да разбера каква е тази шибана гадост. И да, добре, исках да го видя как страда като остане без енергия. — Сигурен ли си?

Притиснах тялото си по-плътнo към неговото и нежно го бутнах на леглото. Очите му се разшириха, когато легнах до него и долепих устни към врата му. Обърна лицето си към моето и аз доближих устните си до неговите, целувайки го леко точно до устата.

— Абсолютно ли си сигурен? — попитах тихо.

Дишаше тежко и прокара ръка отстрани по тялото ми, проследявайки извивката на ханша и стигайки до голия ми крак. Изглеждаше полуужасен, но навлажни устните си в очакване. Прокарах език по тях, проследих очертаванията им и нежно го пъхнах в устата му. Той потисна едно стенание и ме отблъсна.

— Не... аз... Не. Не — седна разтреперан. — Не още.

И аз седнах с едно плавно и изящно движение. Преметнах косата си на едното рамо и се усмихнах плахо.

— Хайде. Искам.

— Не мога... но може би... може би по-късно ще успеем да измислим нещо.

Желание и съжаление се изписаха на лицето му и аз си отдъхнах. Хубаво беше да знам, че чарът ми още действаше и че за него не всичко беше бизнес. Може би се опитваше да ме спечели като клиент и по-късно щеше да иска нещо повече.

Добре тогава. Нямах да дойде краят на света, ако не спях с него, а и се надявах да нямам нужда от повече дози.

— Заповядай — Алек се овладя и ми подаде бирата си.

— А?

— Хайде, опитай. Разтвори ги тук.

Погледнах блестящите червени кристали. Сякаш светеха със собствена светлина. Странното усещане пулсираше през мен и дразнеше сетивата ми на безсмъртна. Категорично нямаше да погълна съдържанието на тази торбичка. Поклатих глава.

— Не мога сега. Трябва да отида на още един купон. Обещах на приятел. Ще ги пробвам по-късно, става ли?

Не изглеждаше никак доволен.

— Искаше ми се да ги вземеш сега.

— Не може ли после?

— Може... Виж, не казвай на никого. Нямам много. Ако се разчуе, всички ще поискат. За момента ги предлагам само на специални хора.

— Аз специална ли съм? — подразних го.

Алек ми отправи дълъг, изпитателен поглед, безсрамно огледа лицето ми и начинът, по който коприната падаше по тялото ми. В очите му отново проблесна одобрение и копнеж, но се дръпна, когато се усмихнах подканващо.

— Много специална.

Успях да се измъкна от купона малко по-късно, след като Алек отново ме предупреди да запазя кристалите за себе си. Настоя и да му кажа дали ми е харесало.

— Втората доза ще ти се отрази дори още по-добре — обеща той.

Озовала се най-накрая навън, въздъхнах от облекчение в студения нощен въздух. Докато вървах към колата, пъхнах кристалите в чантата си, все още притеснена от вибрациите им. Бяха свръхестествени — това беше очевидно. Знаех, че трябва да ги занеса на някой, който може да ги идентифицира. Това обаче трябваше да почака още малко — вече беше отминал часът, в който обещах да се обадя на Сет. За щастие не чувствах кристалите, след като ги сложих в чантата. Това поне беше хубаво.

— Къде си? — попитах Сет, когато вдигна телефона.

— При Тери и Андрея. Искаш ли да дойдеш?

Да прекарам вечерта със семейството му звучеше приятно нормално след евтината поквара на Алек и купона. Всъщност в сравнение с всички други странни неща в живота ми в момента, звучеше откровено прекрасно.

Две еднакви руси лица ме посрещнаха, когато пристигнах, и два чифта устни се оформиха в съвършено „о“, когато ме видяха.

Миг по-късно Бранди се появи зад по-малките си сестри близначки.

— О, Джорджина, роклята ти е толкова хубава!

Тя избута Морган и Маккена, които още стояха в почуда. Влязох в дома на семейство Мортенсен и се озовах сред пълен хаос. Навсякъде имаше прозрачни найлони. Хартиено тиксо облепяше перваза на стената. Повечето мебели бяха преместени от дневната и набутани на купчина в коридора от другата страна. Останалите неща бяха обвити като пашкули с още найлони. Кофи за бои, ванички и четки заемаха почти цялото останало свободно пространство и всичко, включително и хората, беше нацапано с жълта боя.

— Джорджина — извика осемгодишната Кендъл и се спусна към мен. Майка и, която тъкмо влизаше в стаята, подскочи и дръпна дъщеря си.

— Не я пипай! — извика Андрея, падайки на земята. — Не и докато е с тази рокля.

Засмях се; исках да стисна всяко едно от момичетата в силна прегръдка, пък роклята да върви по дяволите.

— Сет — скара му се Тери от върха на една стълба, — защо не й каза, че тук е бойно поле? — братята Мортенсен винаги са ме забавлявали. Въпреки че беше по-млад, Тери се дразнеше от постоянната разсеяност на Сет и често трябваше да го връща в реалността.

Сет седеше по турски на пода с Кайла — най-малката дъщеря на семейство Мортенсен — в скута си. Като всички останали, и той беше целия изцапан с боя — включително и тениската му с надпис „Писателите го правят на бюрото“. Сериозен като будистки монах, Сет ми отправи една от отнесените си усмивки.

— Защото тук винаги е бойно поле.

— Изведи я от тук и я закарай на някое по-приятно място — каза Тери. — Няма нужда да я занимаваме с това.

Думите му предизвикаха вълна от протестни викове от страна на момичетата.

— Нямам нищо против — отвърнах аз. — Искам да помогна.

Андрея стана от земята, едната ѝ ръка още прегръщаше Кендъл.

— Тогава ще трябва да те преоблечем. Ела да видим дали ще намерим нещо подходящо.

Пусна Кендъл. Момичето пристъпи към мен, но не ме докосна.

— Приличаш на жените от каталозите на „Викториас Сикрет“.

— Това са любимите ми книги — казах ѝ сериозно.

— На татко също.

Майка ѝ изпъшка и ме поведе към спалнята, като ни проправяше път през натъпканите в коридора мебели. Да бъда в спалнята на Тери и Андрея беше много по-различно от това да бъда в спалнята на Дана. На първо място беше доста по-разхвърляно, леглото не беше оправено и на пода имаше купчина дрехи за пране. Цветовете не бяха добре съчетани и вероятно бяха избирани през годините, вместо да бъдат предварително планирани от безпристрастно дизайнерско око. Снимки на момичетата на различна възраст покриваха стените и шкафовете, а на празните места се търкаляха стари бижута, книги и монети. Все пак, въпреки безпорядъка, цялата стая сякаш беше изпълнена с любов — хората, които живееха тук, бяха щастливи и се грижеха един за друг. Спалнята беше уютна и приятна, а не стерилна и студена като тази на Дана. Накара ме да се почувствам добре, да завиждам, че аз нямам нещо такова; бях като натрапник в това толкова интимно пространство. Все едно ги шпионирах.

— Е, добрахме се — измърмори Андрея и започна да рови в чекмеджетата. Подаде ми някакви дрехи. Измъкнах се от роклята и ги пробвах. Тя имаше фантастично тяло, въпреки че беше родила пет момичета, но пък беше по-висока и по-едра от мен и дрехите ми бяха широки и дълги. Тя размисли и ми даде гащеризон вместо дънките. Трябваше да навия крачолите, но презрамките поне не му позволяваха да се смъкне. Вързах косата си на опашка и бях готова.

Сет се засмя, когато ме видя.

— Хей — казах и го бутнах с пръст, — дръж се прилично.

— Май за пръв път не те виждам толкова... — замълча, докато намери подходящата дума, — обмислено облечена.

— Ах, ти, сладкодугмен романтичен дявол! Точно това е целта ми. Другите жени искат да са секси, модерни или красиви. Но аз? Аз винаги съм обмислено облечена.

— Знаеш какво искам да кажа. Освен това необмисленото облекло ти стои добре. Много добре.

Гласът му прозвуча примамливо дрезгаво и опасно, и между нас прескочи искра, когато очите ни се срещнаха.

— Флиртувайте, когато сте сами — каза Тери рязко и ми подаде валяк и ваничка с боя. — Сега ще помагате. Ще се справиш ли с тази

част на стената?

— Разбира се — погледнах към Сет, чиято задача явно беше да държи Кайла. — Ти защо не боядисваш?

— Защото не му е разрешено — отговори Бранди, боядисвайки сръчно около вратата.

— Чичо Сет има други залитания — обясни Кендъл.

— Задължения — поправи я майка й. Тя ми се усмихна. — По всяка вероятност ти ще си по-добър бояджия от него. По-точно според законите на вселената няма начин да не си.

— Разбира се, че е. Тя е добра във всичко — Сет ме наблюдаваше докато разнасях равномерно боята по стената. — Видяхте ли?

Боядисването със семейство Мортенсен направи вечерта ми много нормална и приятна. Те бяха толкова забавни и мили, че би било трудно да не ги обичаш. Работехме рамо до рамо и аз се почувствах почти като една от тях. Сякаш това можеше да бъде моето семейство. Включваха ме във всичко и говореха все едно със Сет винаги щяхме да бъдем заедно, обсъждаха идването ми както на Деня на благодарността, така и на Коледа и на разни други събирания.

Обикновеното им непринудено внимание ме накара да се почувствам и щастлива, и тъжна. Никога нямаше да мога наистина да стана част от едно такова смъртно семейство, дори и откачената ни връзка със Сет да оцелееше.

Избутах, една увита кутия и погледнах в нея. Отместих малко найлона и се усмихнах на снимката в рамка от сватбеното тържество на Тери и Андрея — там беше и много по-младият Сет.

— Само се погледни — подкачих го аз. — Преди си се бръснел!

Той потърка наболата си брада.

— И сега се бръсна.

— Това ли е прословутият празник, който за малко Сет да пропусне?

— Да — каза Тери унило. — Очевидно да довърши „Даровита жега“ беше по-важно от присъствието на сватбата ми.

— О — казах неутрално. — Книгата беше хубава. — Не бях сигурна дали това е достатъчно добро оправдание, за да изпуснеш сватба, но все пак беше една от любимите ми книги. Може би си заслужаваше жертвата. — Кой е мъжът до теб?

— Другият ни брат — Ян.

— Още един Мортенсен? Ужасно много сте.

— На мен го кажи — отвърна Тери. — Ян е черната овца.

— Мислех, че аз съм черната овца — изплака Сет.

— Не. Ти си разсеяният човек на изкуството. Аз съм отговорният. Ян е дивият хедонист.

— Какво значи хедонист? — попита Кендъл.

Баща ѝ се замисли.

— Означава да трупаш много сметки на кредитни карти, които не можеш да платиш, да си сменяш често работата и да имаш много... приятелки.

Бранди завъртя очи.

— Добър евфемизъм, татко.

Само в семейство Мортенсен, заключих доволно аз, едно четиринайсетгодишно дете можеше да използва дума като „евфемизъм“.

Андрея дойде да види снимката и се възхити на по-младото си аз. Беше облечена с дантелена рокля с дълги ръкави, но с голи рамене.

— А, чудесно време беше — въздъхна тя. — Тогава бременността още не беше посегнала на тялото ми.

— Ами всъщност бременността вече те беше почнала — отбеляза съпругът ѝ многозначително.

Тя му хвърли страховит поглед. Бранди изпъшка.

Сет се опита да скрие усмивката си и смени темата.

— Църквата имаше ужасен килим. Червен и мъхест — той поклати глава. — Моята сватба ще бъде на открито.

— Боже господи! — възкликна Тери с престорен ужас. — Не мога да повярвам! Ти каза, че ще се жениш! Мислех, че си женен за книгите си.

— Хей, никога не съм имал проблем с полигамията.

Очите на Кендъл се разшириха.

— Какво е полигамия?

По-късно, когато довършихме дневната, със Сет започнахме да чистим, а Тери и Андрея отидоха да сложат челядта по леглата. Децата протестираха, вкопчиха се в мен и Сет, искаха да си говорим и да дойдем и утре.

— Племенничките ми мислят, че си рок звезда — отбеляза той, докато миехме четките в кухнята. — Май теб те харесват повече от мен.

— Но не от мен трябваше да откъснат Кайла. Тя говори ли изобщо?

— Понякога. Обикновено трябва да я подкупиш с бонбон или малък предмет, с който може да се задави.

Измихме четките в мълчание и аз повдигнах темата, която се въртеше в главата ми откакто отвори дума.

— Сватба на открито, а?

Идеята, че Сет може да се ожени, беше извратено очарователна. Очарователна, защото бях жена и обичах такива неща. Извратена, защото знаех, че няма аз да съм булката. Заради същността на сукубите това беше невъзможно. Разбира се, налице беше и факта, че брачният ми живот на смъртна не беше особено успешен. Изневерите ми и подтикването на мъжа ми към изтощителна депресия ме накараха да продам душата си и да се присъединя към служителите на ада. Това не говореше добре за брачния ми живот.

Сет ме погледна закачливо.

— Да.

— Не знаех, че мъжете мислят за такива неща.

— Понякога мислим.

— Обмислил ли си и другите детайли? Или купон на любовта на открито е достатъчно?

Премисли думите ми, докато се връщахме към дневната. Изражението му беше напрегнато, както когато се опитваше да измисли какво да напише или да каже нещо дълбокомислено.

— Искам да има хубава храна — каза той. — Не искам евтинийки като студено варено месо. И без панделки по столовете и подобни неща. Боже, много ги мразя.

— Леле. Май си обмислил абсолютно всичко — задърпах хартиеното тиксо от первазите, а той коленичи, за да събере останалите четки.

Продължи замислено:

— Искам булката да бъде с отворени отпред обувки.

— Защо точно такива?

Погледна ме изненадано.

— Защото пръстите са секси.

Погледнах босия си крак. Пръстите ми бяха малки и симпатични, всеки нокът беше боядисан в бледолилаво. Андрея нямаше моя номер обувки.

Усмихнах му се лукаво.

— Като тези ли?

Той ги погледна и се върна към работата си.

Забравих за тиксотото и отидох до него, като се опитвах да не се смея.

— Сет Мортенсен, ти имаш фетиш?

— Не е фетиш — отговори равно той. — Ценя красотата.

Сега вече се разсмях.

— Така ли? — вдигнах крак и го погъделичках по ръката, мърдайки пръсти. — А цениш ли тези пръсти?

— Ценя всичко у теб, дори и когато си зла.

Клекнах до него и го прегърнах.

— Само като се замисля колко пъти съм се перчила пред теб с къси поли и без бельо и съм оставала поразена от непоколебимата ти издържливост, а всъщност въпросът бил в пръстите...

— Без бельо? — прекъсна ме той. — Чакай. Сега имаш ли бельо?

— Устните ми са запечатани. Трябва да разбереш по старомодния начин. Нищо няма да кажа.

— О — в гласа му прозвуча предупреждение, — имам начини да те накарам да говориш.

— Какви начини?

С едно изненадващо бързо движение Сет скочи и ме повали по гръб. С едната си ръка ме прикова към пода, а с другата насочи към мен четка с боя.

— Хей! — извиках. — Това не е секси. Дори не е готино.

Всъщност точно той да ме притисне към пода беше достатъчно секси. Замахна закачливо с четката, без да ме докосва, но аз се свих.

— Какъв е проблемът — подразни ме той. — Нали можеш да се трансформираш?

— О! Извратено копеле!

Устните му се извиха в дяволита усмивка, перна ме с четката по бузата и ми остави малко петно боя. Секунда по-късно добави едно петно и на другата буза.

— Пригответи се за битка — заяви той.

Извиках от изненада, после използвах моментното му задоволство, за да се освободя и да сменим местата си. Сега аз бях върху него, едната ми ръка беше върху гърдите му, а другата — върху ръката му.

— Научавам все повече и повече за теб всеки ден — отбелязах и наведох лице към неговото. Косата ми се разпиля от опашката, сега падаше свободно и ни обгръщаше отвсякъде, подобно на завеса. — Имаш истинска тъмна страна.

— Това проблем ли е?

— Всъщност ми харесва.

Наведох глава и му дадох така наречената „открадната целувка“ — полудълбока, съвършено прецизирана целувка, едва прекриваща границата, на която ставаше поглъщането на енергията.

Дръпнах се миг по-късно, устните ми още пламтяха там, където бяха докоснали неговите. С едната си ръка погали гърба ми, а другата заплете в косата ми. Ленива и доволна усмивка заигра на лицето му.

— Искаш ли после да излезем на вечеря?

— Нещо конкретно ли имаш предвид?

— Нищо конкретно. Стига компанията да е все така приятна.

Усмяхнах се и се наведох да го целуна още веднъж; този път обаче ми беше трудно да запазя целувката толкова лека, колкото трябваше. Вместо да се дръпна, го целунах по-страстно и пъхнах смело език в устата му. За моя изненада тази грешка бе рязко спряна не от угризенията, че съм изсмукала енергията му, а от самия Сет.

— Тетида — предупреди ме той и ме отблъсна не грубо, но не и особено нежно.

Втренчих се в него, благоразумието ми съвсем се изпари. Искях да го целувам отново. И отново. Да вървят по дяволите ограниченията на сукубите.

Не беше заради химията или боричкането, нито заради коментарите за пръстите ми и липсата на белъо. Беше заради всичко тази вечер. Заради илюзията, че съм част от семейството. Заради разговорите за сватби, които никога нямаше да се състоят. Изведнъж ме заляха бурни емоции. Радост и наслада от присъствието му. Увереност, че ме обича и заради характера, и заради външността ми. И, разбира се, и тъмните емоции не липсваха. Гняв, че връзката ни никога

няма да бъде съвършена. Отчаяние, че той не е безсмъртен. Ревност, че никога няма да бъде негова булка. Какво беше казал Джером? Че за да е с мен, Сет се отказва от всички нормални неща в живота? Целувката беше първична, гневна реакция към всички тези емоции — не можех да се справя с тях по друг начин.

— Тетида — повтори той, изучавайки лицето и подивялото ми изражение. — Стига. Ти си по-силна.

Прозвуча и тъжно, и съчувствено, но все пак категорично и наставнически. Думите му ме извадиха от водовъртежа на емоциите и изведнъж се почувствах... е, неадекватна в сравнение с него.

Тери влезе в дневната и с право се шашна като ме видя върху брат си.

— И вие ли искате да си лягате?

Със Сет си разменихме горчиви закачливи усмивки.

— Де да беше така — казах аз.

Почистихме и двамата със Сет тръгнахме да търсим къде да вечеряме толкова късно. Не говорехме, никой от нас не отвори дума за станалото. Очевидно беше наясно, че го приемах по-трудно от него и се опитваше да измисли как да ме развесели. Явно обаче нищо не му идваше наум и мълчахме, докато не се върнахме до къщата на Тери, за да си взема колата.

— Джорджина — внезапно каза той колебливо, докато стояхме до колата ми. — Трябва да знам нещо.

Погледнах го измъчено — не ми харесваше равния му тон. Наистина не исках да говорим на сериозни теми тази вечер. Въздъгнах.

— Какво?

Той ме изгледа за миг, очевидно преценявайки емоционалното ми състояние.

— Ами... имаш ли бельо в момента?

Примигнах учудено, беше ме изненадал. Тогава забелязах колко трудно му беше да запази сериозното си изражение. Беше прекалено смешно. Сет се опитваше да ме развесели по много по-шантав начин, отколкото аз бих избрала. Събралото се в мен напрежение се изпари.

— Да — казах му, усмихвайки се.

— О!

Беше облекчен, че съм се успокоила, но и разочарован от отговора.

— Знаеш ли кое му е хубавото на трансформирането?

— Кое?

— Вече не съм с бельо.

ГЛАВА 14

Не очаквах Дана да ми отвори вратата на следващия ден. „Боже господи“ — помислих си. — „Най-накрая е спал с нея.“

Истината се оказа много по-прозаична. Бастиен (във формата на Мич) беше покрит до лакти с брашно и ръцете му усърдно мачкаха средно голяма топка тесто.

— Здравсти коте Таби — каза той като видя стреснатото ми изражение. — Дана ме учи да пека хляб.

— Леле! — отвърнах аз. Наистина нямаше какво друго да кажа след едно такова изявление.

Лично аз бях виждала Бастиен да меси хляб при много по-примитивни условия, но очевидно смяташе, че играта на ученик учител ще отвори вратата към леглото на Дана. Тази тактика имаше своите достойнства, разбира се. Хората обичаха да показват превъзходството си в области, в които са добри, а и така щяха да прекарват доста време заедно. Съмнявах се дори и с тази тактика да стигне леглото на Дана, но, хей, заслужаваше си да опита. Самият факт, че тя е отделила време за това, ме порази. Мислех, че е прекалено заета да взривява клиники за аборт и да раздава училищни униформи.

Като се сетих, че това е повод да бъдат сами, се притесних да не съм попречила на някоя добра възможност. Срегнах погледа му.

— Мога да дойда по-късно, ако моментът не е подходящ — казах му.

— Не, не. След малко Дана трябва да отиде на среща. Ще ми правиш компания, докато това бебче се пече във фурната.

Думите му бяха искрени. Вероятно беше изчерпал всичките си хрумвания, с които би могъл да я накара да остане.

Чувствах се неспокойна в нейно присъствие; седнах на един от високите столове до плота и отпих от мокачиното с бял шоколад, което си бях взела по път. Дана седна до мен. Устоях на импулса да се отдръпна. Погледнах към кухненската маса и видях купчини листовки и брошури на КЗСЦ.

— Откъде този интерес към готвенето? — попитах го любезно, когато настъпи мълчание.

— Един ерген не може да живее вечно на хамбургери и замразена храна, нали? — тук пусна една усмивка. — А и аз винаги съм отворен за нови преживявания. Следващия път ще ме научи да правя крем брюле.

Изсумтах.

— Ако те научи да правиш крем брюле, ще дойда да живея при теб.

Дана се обърна към мен, елегантно кръстосвайки крака и показвайки благоприличните гащи, с които се сдоби при злополучното ни обикаляне по магазините. Отдавна се бях отказала от гащите. Само забавяха основното събитие.

— Мога и теб да науча.

По дяволите, не! Бях се захванала с градинарство, за да имам възможност да разговарям с Джоуди. Стигат ми толкова домакински пороци. Освен това знаех, че Бастиен не би одобрил присъствието ми.

— Благодаря, но ще оставя Мич да се занимава с това. Той е талантливият в семейството.

Бастиен потупа хляба за последно.

— Добре, сега какво?

— Сега го слагаме в тавата.

Тя отиде да му покаже. Тогава той се наведе много близо, сякаш да вижда по-добре. Дори протегна ръка и погали нейната, докато следваше движенията ѝ при прехвърлянето на хляба. Може би трябваше учтиво да погледна встрани, но нямаше нищо романтично, а и изпитвах професионален интерес към събитията. Трябваше да призная — техниката му беше добра.

Всичко можеше да бъде изтълкувано като случайно. Все пак видях как Дана съвсем леко се стегна и отстъпи веднага, щом хлябът беше в тавата.

— Сега трябва да втаса — каза тя с малко по-студен тон. — После отива във фурната.

Интересно. Не ѝ харесваше близостта на Бастиен. Това не вещаеше нищо добро за него. Само че той явно не забеляза.

Мислех, че Дана ще тръгне, но тя отново седна до мен. В нейно присъствие не можех да измисля какво да кажа — прекалено много ме

изнервяше. Затова и ги оставих да говорят, отговарях само ако ме питаха нещо и позволих на Бастиен да диктува играта. Той направо сияеше. На няколко пъти Дана опита да започне разговор с мен, питаше за разни неща от живота ми, но не й казах нищо конкретно.

Най-накрая се изправи и рече:

— Отивам на среща на борда, отнасяща се до предстоящия митинг срещу хомосексуалните бракове. Трябва да дойдете на митинга.

— Разбира се — каза Бастиен, който в този момент сигурно щеше да се съгласи да отиде и на митинг срещу инкубите.

Тя погледна към мен. Езикът ми беше надебелял, думите ми се губеха.

— Ти подкрепяш ли хомосексуалните бракове? — попита ме тя изненадващо. — Когато говорихме за това в мола, намекна, че би искала да им помогнеш да осъзнаят грешката си.

Исусе! Говорили сме за това в мола? Не си спомнях. Всъщност ясно помнех само издънката с бельото.

Исках да кажа, че според мен хомосексуалистите не са избрали да бъдат такива и че не трябва да има закон, който да ти казва кого да обичаш. За щастие самоконтролът ми работеше безотказно. Освен това настоящият поглед на Бастиен ме накара да извъртя отговора си и да избегна въпроса.

— С удоволствие ще дойда на митинга — казах решително. — Зависи от графика ми.

Тя се усмихна леко, направи още няколко коментара и си тръгна. Издишах.

— Съжалявам, Бас. За малко да те издъня.

— Няма проблеми. Съвзе се навреме. А и нещата започват да се обръщат. Сетих се за миналия път, когато тя и Джоуди бяха тук. Това с готвенето ще свърши работа. — Надникна във фурната да погледне хляба и после седна доволен до кухненската маса. — Разбираш ли? Ще се случи следното... ще печем торта и аз ще кажа: „Дана, имаш шоколадова глазура на бузата“. Тя ще отвърне: „Ще я изчистиш ли?“. И аз ще я изчистя като облича...

— Добре, замълчи, моля те. Схванах картинката. Не искам да слушам как ще се мажете със сметана за блатове.

— Ще ти се наложи, като се появи по вечерните новини.

Усмихнах се, облекчена да го видя весел след последната ни среща. Сърце не ми даде да му кажа, че уроците по готварство не действат на Дана толкова възбуждащо, колкото му се искаше. Ако искахме да спасим Бастиен от гнева на демоните, трябваше да разберем какво (ако въобще такова нещо съществуваше) възбужда тази жена. Имах ужасното чувство, че аз бих се справила с тази част от разузнаването по-добре от него. Още една задача към дългия ми списък.

— Какво ново при теб?

— Обичайното. Още една неловка ситуация със Сет. Не беше сериозно като миналия път, но все пак...

Бастиен вдигна рамене.

— Уви! Човеците са слаби.

Забравих за Дана и личните ми проблеми излязоха на преден план.

— Това е проблемът. Всички опяват как той няма да издържи една такава връзка, но проблемът не е в неговата слабост. Аз съм проблемът. Аз съм слабото звено. Сет прави каквото трябва. Приема всяко ужасно нещо, което му кажа за себе си, и никога не прекрочва физическата граница. Прояви слабост единствено, след като аз го предизвиках. Той е съвършен.

— Никой не е съвършен, Флър. Ако има нещо сигурно на този свят, то е това. Дори самите ангели не са съвършени.

Спомних си за страстното пушене на Картър и влечението му към твърдия алкохол.

— Това е ясно, но Сет е много близо до съвършенството. Поне колкото безсмъртните. А аз... не знам. Чувствам се напълно безполезна във връзката ни.

Той се изправи и дойде при мен.

— Какво става? Да не ти е ден за драми и депресии? Виж, не си безполезна. Не и след като е с теб толкова време. С теб е не заради секса. С теб е заради *теб* самата. Заради обаятелното ти остроумие и чарът ти, с които успяваш да развеселиш вкиснати негодници като мен. Това, което не мога да разбера, е, ти какво получаваш от връзката ви.

— Много неща — отвърнах, като си мислех за чувството за хумор на Сет и интелигентността му, за сериозната му и спокойна натура. — Може би е доволен от това, което има. Но сигурно се

чувства, знаеш, неудовлетворен. Той е мъж, нали? Понякога виждам как ме гледа и знам какво си мисли... какво иска. — Сетих се за случката с пръстите ми. — А и аз не го улеснявам много. Флиртувам, без да се замисля. Искане ми се да му дам нещо. Нещо безопасно като награда за непоколебимото му въздържание, за цялото му прекрасно отношение към всичко досега.

— Няма да е лесно. Ти си момиче, което можеш да гледаш, но не и да докосваш.

Клюмналата ми глава се изправи.

— Това е!

— Кое?

— Ще гледа, без да докосва. И ти ще ми помогнеш. — Усетих как вроденият ми оптимизъм и оживление ме завладяват и срещнах закачливата усмивка на инкуба. — Ти ще бъдеш моят фотограф.

Вдигна вежди, но май вече беше усетил накъде бия.

— Умолявам те, кажи ми какво ще снимам, скъпа моя?

— Мен. В множество съблазнителни пози и по оскъдно бельо. Или без бельо. Пълна програма.

Усмивката му трепна при последните ми думи.

— И мислиш, че това ще му се отрази добре? Ще се затвори сам в банята за десет часа.

— Хей! Може да прави каквото си иска със снимките. Идеята е страхотна. Ще бъде невероятно. Безопасен начин да ме има, без наистина да ме има. — Сръгах инкуба с лакът. — Ще ми помогнеш, нали? Само на теб мога да се доверя да направиш снимките.

— Разбира се, че ще ти помогна. Защо изобщо питаш?

Въздъгнах щастливо, сякаш голям товар беше паднал от раменете ми.

— Това ще е хубаво за Сет, но не решава проблема със слабата ми воля. Ще продължавам да мисля за него през цялото време. Ще продължавам да се чудя какво би било да го докосна, да го докосна истински. Ще продължавам да се пречупвам в моменти на слабост. — Въздъгнах отново, този път от яд. — Нищо не може да ми помогне. И негови снимки няма да ми свършат работа.

— Хей! — каза Бастиен, докосвайки брадичката ми. — Усмихни се. Все ще измислиш нещо. Ако ти не измислиш, обещавам аз да

измисля. Братът, когото никога не си имала, помниш ли? Винаги ще се подкрепяме, n'est-ce pas^[1]?

Усмихнах се и положих глава на гърдите му.

— Oui^[2].

Останахме така няколко приятни минути, докато не се сетих за не толкова сантименталните проблеми. Изправих се.

— О, трябва да видиш нещо.

Взех чантата си и извадих торбичката с кристали, която Алек ми даде. Бастиен отскочи, когато ги протегнах към него.

— Какво е това, по дяволите?

— Въпрос за един милион долара. Именно кристалите са причината приятелят ми от книжарницата да се държи толкова странно.

Той възвърна самообладанието си и се наведе да ги разгледа по-отблизо, но без да ги докосва.

— Странни са — каза бавно той. — Излъчват нещо...

— Нещо като аурата на безсмъртен — съгласих се аз. — Досега не съм усещала по този начин неодушевен предмет. А не прилича на магия.

— Усещането не е точно лошо... просто не е нормално.

— Попитах Сет за това. Смъртните не долавят нищо, само ние можем. Попадал ли си на нещо подобно?

— Не, но аз съм новак в сравнение с теб, нали?

Пъхнах кристалите обратно в чантата за облекчение и на двама ни и повторих думите на Алек — че трябва да се разтворят в течност.

— Става все по-интересно — замисли се Бастиен. — Не прилича на никой от познатите ми наркотици, но не го усещам и като еликсир. Ако искаш да разбереш какво е, Флър, ще трябва да извадиш тежката артилерия.

Знаех, че е прав. Останах при него още малко и се заприказвахме за не толкова шантави неща. Хлябът ухаеше толкова приятно, че нямаше начин да си тръгна, преди да хапна от него. Когато го опитах, реших, че каквито и недостатъци да има Дана, определено знае какво да прави в кухнята. Накрая взех половината хляб и потеглих към центъра, за да намеря „тежката артилерия“.

Този път извадих късмет — Джером отговори на обаждането ми и ми каза къде е. И да не ми беше вдигнал, това щеше да е едно от

първите места, където щях да го потърся. „Избата“ беше стара, мрачна кръчма на площад „Пайъниър“ в старата част на Сиатъл. За да влезеш в „Избата“, трябваше да слезеш по стръмни стълби; винаги съм си мислела, че заведението няма да оцелее при следващото голямо северозападно земетресение. Това беше едно от любимите заведения на Джером и Картър.

Видях и двамата там, в обичайния им ъгъл. Беше тъмно, както винаги; заведението започваше да се пълни с приближаването на намаленията. Докато влизах, ангелът и демонът ме изгледаха с обичайните си развеселени физиономии. Бяха ме усетили още преди да мина през вратата. По телефона Джером винаги оставяше у мен впечатлението, че му губя времето, но и двамата не изглеждаха особено заети в момента. Поръчах си гимлет на бара и им се усмигнах. Те разговаряха, докато чаках питието си, и след като го получих, се присъединих към „колегите“.

— Делови обяд? — попитах, накланяйки глава към празните чаши пред тях. Двамата седяха един до друг и единственият свободен стол беше точно срещу тях — сякаш бях на интервю.

Картър вдигна празната си чаша, за да ми каже наздраве. Чукнах чашата си в неговата.

— Не поставяй под съмнение божествените работи, дъще на Лилит.

— Работата на Бог никога не свършва — добави Джером тържествено.

И двамата изглеждаха замаяни, но не можеха да ме заблудят. Висшите безсмъртни, като ангели и демони, можеха да контролират нивото на интоксикация. Други по-нисши безсмъртни, както и аз, бяхме изприказвали много големи глупости пред тях, мислейки си, че Джером или Картър са вече пияни. Очите им ме гледаха изпитателно и ми стана ясно, че и двамата са любопитни защо съм потърсила висшестоящ по средата на деня.

— При инкуба ли беше? — попита Джером след малко.

Кимнах.

— Той мисли, че постига успех.

— *Той мисли?* — попита демонът, вдигайки едната си вежда. Зачудих се дали Джон Кюсак може да прави така. — Нима се съмняваш?

— Не съм казала такова нещо.

— Но и не каза, че е постигнал успех.

— Грешка на езика. Обърках се.

— Рядко правиш такива грешки, Джорджи. Освен това наистина вярвам, че знаеш това-онова за съблазняването. И по всяка вероятност и за човешката природа.

— Това-онова?

Картър се засмя на скептичния ми тон.

— Та — продължи Джером, — според твоето експертно мнение, приятелят ти ще се справи ли или не?

Щях да кажа „разбира се“, но Картър щеше да долови лъжата. По дяволите, сигурно и Джером щеше да се усети.

— Не знам. Трудно е да я разбереш. Много странна жена — свих устни и се замислих. — Но ако някой успее да я съблазни, то това ще е Бастиен. С моя помощ. — Поколебах се, преди да продължа. — Знаеш за историята с Бартон, нали?

— Разбира се. Бастиен е постъпил много глупаво.

— Вероятно. — Не исках да критикувам един от най-добрите си приятели точно пред тях. — Но точно нашият вид не е известен със самоконтрола си. А и изглежда някак глупаво Бартон да се връзва така. Тя така или иначе спи, с когото ѝ падне. Какво значение има още един, бил той безсмъртен или не?

— Да го направиш с безсмъртен е много по-различно — каза Картър сериозно. — Най-вече ти би трябвало да знаеш това. Какво би си помислил Сет, ако спиш с мен?

— Това предложение ли е? — обърнах се към Джером, преструвайки се на въодушевена. — Ще мога да се оттегля, ако преспя с ангел, нали? И ще получа пълна пенсия и всичко останало?

— Зависи от ангела — прозя се Джером.

Картър запази безпристрастната си усмивка, необезпокоен от шегите ми с целомъдрието и безсмъртния му статус.

— Знаеш какво искам да кажа. Има разлика дали работиш или го правиш заради себе си.

Кимнах. Знаех какво има предвид и беше прав — връзката ми със Сет ме беше направила много чувствителна към нюансите.

— Не дойдох да говорим за това — казах. И двамата често ме въвличаха в теми, които не исках да обсъждам.

— Добре, осветли ни тогава — каза архидемонът снизходително.
— Умирам да разбера какво те е откъснало посред бял ден от конспирацията в предградията и интригата със смъртния.

— Всъщност пак става дума за смъртен.

Обясних им накратко ситуацията с Дъг. Джером запази обичайното си незаинтересовано изражение. Картър също почти успя, но, преструвка или не, той все пак беше ангел и докато говорех, видях в погледа му да проблясва състрадание. Не можеше да се въздържи.

— Успях да накарам Алек да ми даде от наркотика и сега искам да знам какво представлява. Вие двамата ми се струвате най-подходящи да го погледнете.

Незаинтересоваността на Джером прерасна в изненада.

— За това ли ти трябва? Да идентифицирам наркотици? Да ти приличаме на агенти от отдела за борба с наркотиците?

Картър се протегна лениво.

— Помниш ли добрите стари дни, когато сукубите искаха защита от исполини и други смъртоносни създания? Това говори много за времената, в които живеем, повярвай ми.

Оставих ги да се позабавляват за моя сметка; насилих се да запазя спокойствие и да не кажа нещо, което да ми навлече неприятности.

— Приключихте ли? — попитах минута по-късно. — Защото наистина искам да го погледнете.

— Ще споделиш ли стоката с нас, ако ти кажем какво е? — попита Джером.

Завъртях очи и посегнах към чантата си. Със замах хвърлих торбичката на масата, така че да се плъзне и да спре точно пред тях.

Усмивките им се стопиха.

Втренчиха се в торбичката за момент и после, в почти идеален синхрон, погледнаха един към друг и после към мен.

Когато Картър заговори, в гласа му долових хумор, но горчив хумор.

— Може би не трябва да изключваме все още свръхестествените чудовища.

— Как — възкликна Джером, пръхтейки през ноздрите си — винаги успяваш да се забъркаш в такива каши?

Местех погледа си от единия към другия.

— Какво? Какво има?

— Това, Джорджина — заяви Картър и потупа с пръст торбичката, — е храната на боговете.

[1] Нали (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Да (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 15

Дузина остроумни забележки дойдоха на езика ми, но напрегнатите погледи и на двамата ме накараха да се спра. Вместо това зададох най-очевидния въпрос:

— Какво искаш да кажеш?

Устните на Картър се извиха в нещо като усмивка.

— Господи! Мислех, че това е по твоята част. Гръцка митология.

— Ами амброзията... се нарича храна на боговете — предположих колебливо. Бях израснала в гръко-римско общество, но това не значеше, че съм експерт по всички предания. Бях слушала някои от тях като малка. Едва по-късно обаче учените започнаха да събират истории от всички краища и тогава научих колко необятна е гръцката митология.

— Да — каза Картър, кимайки сякаш съм дете, което декламира урок. Джером остана със стиснати устни и мрачно изражение на лицето. — Какво друго знаеш?

— Амброзията прави боговете безсмъртни — продължих аз. — Все пак мислех, че това е някаква напитка... — сама се спрях. Кристалите не бяха течни в момента, но трябваше да се разтворят в течност. Една тревожна мисъл ме порази. — Искаш да кажеш, че това гръцко нещо прави Дъг и другите безсмъртни?

„Нищо не може да ме спре. Бог съм, бейби“.

— Не точно — каза Картър. — Може би трябва да отбележа, че амброзията не се среща само в гръцките митове. Тя се появява в почти всички легенди под една или друга форма. Според преданията за крал Артур, това било съдържанието на Светия Граал. То дарявало с нови възприятия и способности онези, които го пиели, и хората вярвали, че ще излекува земята. Има предположения, че пламъците, появили се над главите на апостолите на Петдесетница, всъщност не са пламъци — това били техните видения, които ги осенили след като пили амброзия. Напитката дарила апостолите с енергия и чар, и способността да общуват с хора от различни култури и езици.

— Познавам доста ревностни християни, като добрата ми приятелка Дана, които биха решили, че това е обида.

Джером не успя да запази мълчание, въпреки че темата очевидно не му харесваше.

— Представи си реакцията ѝ, ако научи, че според някои хора причастието няма нищо общо с кръвта на Христос, а повтаря отдавна забравена церемония с амброзия. Въпросните личности твърдят, че участниците в този обред имитират древни ритуали, при които Светия дух се приравнява към наркотичното влияние на амброзията.

— Това би разстроило доста хора — съгласих се аз.

И тримата знаехме колко много ритуали и вярвания, предавани и до днес, бяха изродени варианти на оригиналните. Някои, не всички.

Картър продължи спокойно, сякаш беше в университетска зала и изнасяше лекция.

— Древноиндуската култура нарича амброзията „сома“ и дори я олицетворява като бог със същото име. Присъствието му било опияняващо като самата напитка и замъглявало съзнанието на всички около него.

— Сомата е също и наркотичното питие в „Прекрасният нов свят“^[1] — спомних си аз. — Не бях осъзнала колко широко е разпространено.

Той кимна.

— И тези истории са само върхът на айсберга. Има още много такива.

Насладих се на информацията. Обикновено да получиш смислени обяснения от тези двамата беше като да шофираш в час пик в центъра на Сиатъл — ставаше бавно, мъчително и с много сблъсъци. Все пак, разговорливи или не, всъщност не ми казваха каквото исках.

— Да, но и двамата много внимателно използват думи като „според някои хора“, „според легендите“. Така ли е наистина? Това ли е станало? Някои от историите верни ли са?

Сивите очи на Картър заблестяха.

— Няма да разбулваме мистерията. Хората цял живот се опитват да разгадаят истината за божественото. Дори една сукуба не може да знае всички тайни.

Погледнах го раздразнено. Ето *това* вече беше типично за тях.

— Добре, да забравим митовете. Можете ли да ми кажете какъв е проблемът с това чудо? Прави ли наистина хората безсмъртни?

Ангел и демон се спогледаха.

— Не — казаха и двамата едновременно.

— Но те кара да се чувстваш като безсмъртен — добави Картър.

Сетих се за безразсъдното държание на Дъг, за изумителната му самоувереност във всичко — от поведението му на концертите до скоковете от сцената. Той не изпитваше страх, нито притеснения, че може да се провали.

— Значи е нещо като стимулант или вид променящ настроението наркотик. Кара те да се чувстваш добре.

Ангелът поклати глава.

— Не. То е много повече. Амброзията действа като... — затърси подходящи думи. — Най-доброто обяснение е, че тя засилва най-добрите ти умения. Изкарва най-доброто у теб, това, с което блестиш. И после го изстрелва до... ами до божествено ниво.

— Ами да, разбира се — ахнах аз.

Ето защо групата се разви толкова успешно и бързо. Те наистина бяха талантиливи. Амброзията не им даваше нищо ново, просто десетократно беше засилила вродените им способности. Стократно. А Каси... тя имаше усет към математиката и можеше за секунди да прави изчисления наум, за които по принцип трябваша химикал и хартия. Дори уменията на Дъг на тетрис бяха подсилени от амброзията.

„Нямам търпение да видя как ще реагираш на кристалите“ — беше казал Алек. Как наистина щеше да ми се отрази? Кои мои умения щяха да се засилят? Какви умения имах аз? Смешното беше, че можех наистина да побъркам един мъж в леглото. Ако това беше отговорът, то той не ми харесваше, отчасти защото вярвах, че мога да го направя и без помощта на страховитите кристали, много благодаря. А и не ми се искаше това да е единствената ми сила. Би трябвало да умея и други неща, освен да правя фантастичен секс.

— Всички, които са я вземали, се сринаха — напомних на Къртър. — Дъг, Каси. Като казвам, че се сринаха, те буквално се сринаха.

— Така става — съгласи се той. — Може да се каже, че спирането ѝ изважда на показ най-лошите ти черти. Или че по-скоро

превръща добрите ти черти в лоши. Много често докарва човек до депресия, съсипва го. Трудно е да се върнеш към нормалния живот.

Това обясняваше плачевното състояние на Дъг онзи ден. Осъзнах, че е бил в ремисия и когато го изгоних от магазина. Липсата на амброзия беше изопачила обичайния му сарказъм и закачливо поведение в нещо мрачно и злокобно. И все пак...

— Сигурно е хубаво да се чувстваш като бог. Мисля, че разбирам защо я търсят толкова.

— Ами — каза Джером, проговаряйки най-накрая, — както всички знаем, не можеш да получиш нещо за нищо.

Картър кимна.

— Най-общо казано, това вещество предизвиква зависимост, а всяка зависимост има цена — най-вече те заробва и те кара да се чувстваш ужасно, ако не го вземаш. Истината е, че хората не трябва да са идеални. Такава е човешката природа — редуване на успехи и провали, постоянно изпитание на човешкия характер и адаптивността му. Нито тялото, нито душата могат да издържат дълго на това състояние. Най-накрая то обсебва човека.

Посочих към кристалите.

— Какво щеше да стане, ако аз ги бях взела?

— Не е ли очевидно? — попита Джером; тонът му загатваше за същите сексуални възможности, които бях обмислила по-рано.

Картър ми отговори направо.

— Ефектът би бил подобен. Ще подсили добрите ти качества. Безсмъртните по-бавно стават зависими. Държат се известно време, защото те така или иначе се чувстват като богове. В дългосрочен план обаче последиците ще са същите. Не можеш да функционираш на толкова високо ниво. Амброзията няма да унищожи тялото ти, разбира се, но има други сериозни проблеми, които ще се появят с времето.

— Вероятно ще се побъркаш — обясни Джером услужливо, — и така ще е до края на света.

— Това е ужасно — казах аз.

— Не се тревожи, Джорджи. Ако се случи на теб, ще те приспим.

Не му обърнах внимание, погледнах към кристалите — изведнъж почувствах по-силно отвращение към тях от преди. Този път реакцията ми нямаше нищо общо със зловещата им аура.

— По-важният въпрос е, разбира се, откъде ги взе? — каза архидемонът сериозно.

— Казах ти. От Алек.

Двамата висши безсмъртни се спогледаха още веднъж.

— Разкажи ни още веднъж за него — нареди ми Джером. — Всичко, което знаеш.

Така и направих. Когато приключих, се спогледаха за пореден път и започнаха телепатичен спор, на който аз не бях поканена. Боже, колко дразнещо беше!

— Не е от Алек — каза Картър най-накрая.

— Онзи, от когото...?

— Онзи, от когото е това чудо — обясни Джером.

— Получих го от него...

— Няма значение, Джорджи. Двайсетгодишното хипи със синя коса не е първоизточникът. Получава го от някого другиго. Той е пионка в играта. А и не си доловила нищо у него, нали? Говоря за нещо, подобно на излъчването на кристалите.

— Не, но... — но го бях доловила у друг. У някого, когото познаваше Алек. Извадих последния си коз. — Знам кой е. Той е. Онзи непознат.

— Разбира се — каза Картър сухо. — Знаех, че е той. Винаги е „онзи непознат“.

— Почакай да обясня — обърнах се към Джером. — Помниш ли странния безсмъртен, за когото ти разказах? Странно облеченият красив мъж? Той трябва да е. Доставчикът на Алек. Видях ги да говорят и забелязах, че Алек спореше за нещо с него. — Добавих още малко информация заради Картър и разказах как с въпросния, сякаш изваден от книга индивид, се усетихме един друг.

Джером и Картър обмислиха всичко в мълчание. Накрая демонът каза:

— Да, може би е той.

Известно време след това никой не каза нищо. Умирах да разбера кой е той, но знаех, че ангелът и демонът имат нужда от малко време.

— Какво ще правим? — попита Картър няколко минути по-късно.

Джером го погледна с присвити очи.

— Защо трябва да правим нещо?

— Защото така е правилно.

— Не знам къде си бил след създаването на вселената, но думата „правилно“ не е в речника ми.

— Той трови смъртни.

Джером скръсти ръце на гърдите си.

— Не ми пука.

— Прави го на твоя територия. Точно под носа ти.

— Не се опитвай да ме убеждаваш. Той няма връзка с нас. Може да прави каквото си иска със смъртните.

За пореден път ми се прииска да се намеся, но се въздържах. Винаги ме е изнервяло да слушам как Картър и Джером спорят. Най-вече, защото не се случваше често. Обикновено около тях витаеше дразнеща солидарност, макар да бяха Доброто и Злото. И, разбира се, винаги когато спореха, се чудех дали няма да се случи нещо ужасно, ако нервите на някого не издържат. Преобърнати маси. Експлодиращи чаши. Появяването на Четиримата конници^[2].

Все пак бях сигурна, че Картър няма да остави нещата така. Щеше да спечели. Както вече казах, не знаех дали мога да му се доверя, но наистина го уважавах — както и уменията му да убеждава.

— Това е игра на власт — предупреди Картър. — Не би трябвало дори да пробва. Времето му е отминало; вече ние контролираме играта. Това е обидно за нас, най-вече за теб, тъй като именно вие определяте териториалните граници. Мирише ми на негласно предизвикателство.

Това вече оказа ефект върху демона. Той знаеше, че Картър го баламосва, но все пак поддаде. Ненапразно гордостта беше един от седемте смъртни греха. Джером, като верен слуга на ада, нямаше как да не е докачлив. И преди съм виждала гордостта му да го води, не обичаше някой да си играе с репутацията му. Демонът може и да имаше много слабости, но това беше нещото, което щеше да го накара да действа незабавно.

— Не можем да се месим — каза решително той. — Знаеш това. Въпреки че ние водим играта, би означавало открита война. А изобщо не бих искал да се оправям с последиците.

— Съгласен съм — промълви ангелът и те отново замълчаха.

Гледах ту единия, ту другия и чаках някой от двамата да предложи гениален план. Гениален план, в който ангелът и демонът

водеха страховита битка за унищожението на Алек и отвратителния му приятел доставчик.

— Джорджина може да го направи — каза изведнъж Картър.

— Какво? — изпищях аз. Не точно това си представях.

Втрещиха се в мен. Тъмен гняв проблясна в очите на Джером, но изчезна толкова бързо, колкото се появи.

— Хм. Може би.

— За какво говорите? Няма да се бия с никого.

— Няма да ти се наложи да се биеш — каза Картър със сериозно изражение. — Но може да бъде опасно, ако не се направи както трябва.

— Защо аз да го правя?

— Защото ти, Джорджи, имаш по-малка сила от нас. Ти си предмет на по-малко проверки и последствията ще са по-незначителни. Разликата е като между една държава да обяви война на друга и да избухне малък бунт.

— Страхотно — казах и потънах в стола си. — Аз съм малка.

Картър се усмихна отново.

— Искаш ли да помогнеш на Дъг?

Мина една секунда.

— Знаеш, че искам.

— Сериозен съм като казвам, че ще е опасно, но ако внимаваме, няма да ти се случи нищо лошо.

Спомних си мрачното отчаяние на Дъг и безразсъдното му поведение. Мисълта, че амброзията го унищожаваше, се вклини в съзнанието ми.

— Да, добре. Съгласна съм. На всичко. Опасно или не. — Направих пауза. — Какъв е планът?

Никой не отговори.

— Хайде! Нима очаквате да го направя, без да знам какво правя?

— Трябва малко предварителна подготовка — обясни Картър, очевидно доволен от смаяния ми поглед. На лицето му обаче беше изписано и още нещо... гордост, помислих си аз. Благородна гордост, че някой е взел правилното решение. А не онзи вид гордост, която те кара да правиш прибързани неща. — Когато сме готови, ще ти кажем. Аз ще те намеря.

Направих гримаса.

— Нали разбирате, че този отговор не ме удовлетворява особено.

— Нали разбираш — отвърна Джером, — че друг няма да получиш.

Картър беше малко по-мил.

— Междувременно обаче трябва да стигнеш до доставчика. Той е онзи, когото трябва да държиш под око. Баламосай Алек. Направи каквото трябва.

Кимнах. Това го можех и насън. Почувствах облекчение, че отново съм в свои води.

След като ги оставих, загърбих проблема с амброзията и отидох у Сет да играем скрабъл — бяхме се уговорили по-рано. Бях се заклела, че този път няма да мамя, но все пак зависеше с колко щях да падна. Когато пристигнах обаче, Сет не беше в състояние да играе.

Той седеше на бюрото в спалнята, челото му беше чаровно набраздено и се взираше в компютърния екран, очевидно в опит да го накара да направи нещо само със силата на волята си. Знаех, че в апартамента му има кабинет, но той явно бе пълен с неразопаковани кашони и затова ползваше спалнята и като работно място. Тук имаше всичко необходимо. Ако към стаята имаше баня, сигурно никога нямаше да излезе от нея.

— Може ли да ми дадеш... още... един час? — попита разсеяно, без да ме поглежда, когато усети, че съм в стаята. — Трябва да довърша тази глава.

Това беше риторичен въпрос. Дори и да не исках да му отпусна още един час, щеше да продължи да пише. По-лесно щеше да бъде да преместиш планина, отколкото Сет, когато работи върху нещо. Примирих се, целунах го по бузата и се отправих към кабинета да си намеря нещо за четене. Ровенето в кашоните обаче не даде резултат. След като изпразних няколко, реших да се потрудя и да свърша работата както трябва.

Изпразних всички кашони, дори и онези в дневната. Не знам колко бяха книгите, които намерих — бяха много. Книжарският ми инстинкт ме подтикна да ги сортирам по категории и само това ми отне доста време. В един момент погледнах часовника и осъзнах, че са минали три часа. Изправих се, протегнах се и се върнах в спалнята.

— Здравсти. Мина много повече от час.

Той продължаваше да пише.

Измъкнах единия си крак от сандала, промених цвета на лака в яркочервен и прокарах ходило нагоре по крака му. Той подскочи.

— Хей!

— Да, хей! Извинявай за прекъсването, но трябва да ядеш. Иначе ще припаднеш върху клавиатурата.

— Няма да ми е за пръв път — каза той. Погледът му се зарея, сякаш щеше да се върне към компютъра и аз го бутнах отново с крак. Той вдигна вежда, сграбчи крака ми и почти ме събори, когато ме дръпна в скута си. — Знаеш ли, пръстите ти всъщност не са чак толкова неустойими. Не искам да правя секс с тях или нещо такова. Просто мисля, че са красиви. Затова не си въобразявай, че оттук нататък ще става каквото ти кажеш.

Освободих се от хватката му.

— Говори каквото си искаш. Вече имам с какво да те действам. Може ли да се откъснеш за малко от работата си и да отидем да хапнем?

Оказа се, че не може, въпреки босите ми пръсти. Разочарована, накрая поръчах пица. Ядохме заедно и говорихме, но и двамата бяхме погълнати от собствените си мисли. Той беше с героите си на места, където не можех да пристъпя, а аз мислех за амброзията. Изведнъж започнах да се смея.

— Какво? — попита той изненадано.

Разказах му за амброзията и за действието ѝ. Новината очевидно го изуми, но Сет беше имал време да свикне с невидимите свръхестествени неща, които се случваха на земята. Накрая казах, че Картър и Джером няма да оставят нещата така. Не споменах, че аз трябва да изиграя голяма (и вероятно опасна) роля в цялата история. Ето че отново криех нещо от него, но нямаше смисъл да го тревожа — така или иначе не знаех нищо конкретно.

— Разсмях се, защото си представих какво ще стане, ако вземеш амброзия.

— И какво е толкова смешно? Може да надраскам цяла книга за седмица.

— Да, но никога повече няма да те видя. Ще спреш да се къпеш и да се постригваш. Косата ти ще стигне до кръста, брадата ти — също, ще седиш приведен в тъмното и ще се разложиш в тениската ти с надпис „Пънки брюстър“.

— Не е смешно. Това са плановете ми за пенсия. А и ако ще нося една тениска следващите петдесет години, то тя ще бъде с надпис „Флаш Гордън“. — Чертите му се изкривиха в гримаса, докато дъвчеше. — Цялата идея, че проблемът на Дъг е следствие от „вълшебни“ стимуланти... — той поклати глава. — Това е лудост. Направо е страховито. Те ще му помогнат ли?

— Да, ако могат. Най-вече Картър.

— Имаш му голямо доверие. Малко е иронично, предвид обстоятелствата.

Сигурно бе така. Отново това беше ново за мен. Започнах да осъзнавам нещо — въпреки че аз бях в отбора на Джером, напоследък Картър беше на моя страна. Усмихнах се на Сет.

— Ами ако не можеш да вярваш на ангел, на кого тогава?

След вечеря музата отново го призова и аз го оставих — не можех да се боря с нея. Зачудих се дали Сет би излизал с някой, който не харесва книгите му. Малко жени можеха да преглътнат такава конкуренция. Понякога и на мен ми беше трудно да я преглътна. Сякаш не бе достатъчно, че Сет не си падаше по по-енергичните занимания, като танците например. Сега бях лишена и от дреболиите, които ми се подхвърляха от време на време.

Със съзнанието, че ме е пренебрегнал заради по-висши цели, се върнах към сортирането на книгите и това ми позволи донякъде да забравя проблемите с Алек и да спра да се чудя как ще намеря онзи изискан тип. Беше почти невъзможно да открия Дъг вечерта, но щяхме да се видим на работа утре. Веднъж беше предложил да ми даде номера на Алек; надявах се и сега да бъде така услужлив.

Довърших каталогизирането и подреждането на книгите към два сутринта. Накрая всички книги бяха по лавиците в кабинета или в дневната и всички бяха подредени по жанр и автор — достойно за стандартите на „Емералд Сити“. В кабинета вече имаше място за бюро.

В спалнята Сет все още пишеше в тъмното, само на светлината на монитора. Целунах го по бузата още веднъж и заспах в леглото му изтощена.

Събудих се часове по-късно, когато някой целуна мен по бузата.

— Здравсти — промърморих сънено и се опитах да издърпам Сет в леглото при мен. — Навеждаш ме на шантави идеи.

Той се наведе и залепи една целувка на носа ми. Сутрешното слънце озаряваше медните кичури в рошавата му коса, която хвърляше обичайната сянка върху лицето му. Гледаше ме нежно, чувствените му устни се усмихваха.

— Подредила си книгите ми. Всичките.

— Трябваше. За Бога, ако някой в „Емералд Сити“ беше разбрал, че не съм го направила досега, щяха да ме уволнят.

Сви се до мен и ме прегърна с една ръка.

— Прекалено си добра за мен, Тетида. Понякога съм такъв идиот.

— Спри да се подиграваш на любимия ми писател, че ще те набия.

— Говоря сериозно. Губил съм момичета заради много по-дребни неща от снощното ми изпълнение.

— Не беше толкова лошо. Държал си се и по-зле. — Надигнах се леко. — Колко приятелки си имал досега?

Бръчици от смях се появиха около очите му и така беше дори още по-сладък.

— Всичко беше, за да имам материал за книгите, кълна се.

Каква ирония — осъзнах аз — накрая пак се оказах обвързана с човек на изкуството. Преди много време съпругът ми понякога обичаше музиката повече и от мен. Обичах го именно заради тази негова страст, но я и мразех. Подобни сценарии често се повтаряха сред смъртните през вековете.

— Как се получи главата? — попитах и разроших още повече косата му.

— Добре. Дори чудесно. — Погледна ме нежно и леко смутено. — Би ли искала... Би ли искала да ти дам да четеш черновата, докато работя по нея? Да видиш как върви?

Замръзнах като осъзнах колко ценен подарък ми поднасяше. Веднъж Сет беше казал, че никога не би позволил на някого да чете първите чернови. Не искаше някой да повлияе на собствените му мисли. Едва след като завършеше ръкописа и беше сигурен, че е постигнал съвършенство, позволяваше на издателската хайка да го погледне. Предложението му ме развълнува и трогна.

— Не — казах нежно с усмивка. — Но ти благодаря. Не искам да нарушавам нормалния ти цикъл на работа. Може би... може би ще го

прочета, когато си почти готов да изпратиш ръкописа.

Кимна и отвърна на усмивката ми. Нещо премина между нас, но то нямаше нищо общо нито с ръкописа, нито с подреждането на книги, макар и да беше породено от тях.

— Заповядай — каза той и се изправи. Обърна се към близкия стол и вдигна поднос, който дори не бях забелязала. — Понеже ме нахрани снощи...

Погледнах към подноса в скута ми. Палачинки — усмихнати личица — с кленов сироп. Хубаво силно кафе. Дори малка ваза с две стръкчета лилави ириси. Сет си падаше по лилавите цветя. Докоснах едното кадифено венчелистче.

— Не си ги взел от кухнята. Трябва да си станал много рано, за да ги купиш.

Той поклати смутено глава.

— Изобщо не съм лягал.

Не се изненадах, когато Сет легна до мен и заспа, докато аз ядях палачинките. Довърших изключителната закуска, измих чиниите и тръгнах за работа, но му оставих бележка да ми се обади по-късно.

Бях толкова свикнала с отсъствието на Пейдж и Уорън от книжарницата, че сякаш те вече не работеха там. Когато пристигнах, намерих Дъг и както се надявах, той наистина ми даде номера на Алек, но не и без да се посмее за моя сметка.

Обадих се на Алек в обедната почивка, не бях сигурна дали ще си е вкъщи. Беше там и звучеше повече от доволен да ме чуе. Да, да, разбира се, че ще ми даде. Много се радвал, че ми е харесало. Продиктува ми адреса на заведението, в което щял да бъде и ми каза да мина след работа.

Пристигнах пет минути след като смяната ми свърши. Заведението беше съвсем обикновено, в него нямаше нищо тъмно или злокобно. Изобщо не приличаше на стереотипното заведение за наркосделки. Забелязах Алек на една маса отзад, но с него имаше някого. Не исках да ги прекъсвам и се наредих на опашка, за да си взема мокачино.

Приятелят на Алек беше млад мъж, по-млад и от него, бих казала на около осемнайсет. Красив. Беше прибрал гъстата си тъмноруса коса на опашка в основата на врата, а лицето му беше с правилни и волеви черти. Когато се усмихна на някакъв коментар на Алек, видях идеално

бели зъби на фона на загорялата му кожа. Сигурно скоро щеше да се появи по рекламите на „Абъркромби & Фич“.

Или пък може би не, тъй като очевидно пропиляваше живота си. Алек протегна ръка към джоба си и му даде една от прословутите торбички. Щастие и облекчение засияха на златното лице на момчето и той стана (ако изобщо беше възможно) дори още по-привлекателен. После си тръгна. Ядосано сграбчих чашата си, дръпнах стола, на който беше седяло момчето, и се усилих да изглеждам весела.

— Здравсти — поздрави ме Алек, явно в добро настроение. — Нямах представа колко се радвам да те видя. Много си секси, както винаги.

— Благодаря. Как върви?

— Страхотно. Прекрасен ден — наведе се той към мен и се усмихна широко. — Е, какво мислиш?

Поставих чашата на масата и си придадох захласнато изражение на малко момиченце.

— Беше прав... Просто невероятно. Сякаш бе... — реших, че ще е по-добре да замълча, отколкото да търся думи за нещо, което не бях изпитала.

Той с удоволствие ми подсказа.

— По-добро от всичко? Сякаш най-накрая си намерила себе си?

— Да — казах, останала без дъх. — Ти... трябва да ми дадеш още.

— Добре. — Ръката му посегна към вълшебния джоб. Една от смъртоносните торбички се появи и гадното усещане отново пропъзля по гръбнака ми. Задържа кристалите далеч от мен, за да ме подразни. — Знаеш ли, колкото повече взимаш, толкова по-хубаво става. Готова ли си за това?

Втрених се жадно в торбичката, после в него.

— Нямах ли повече? Искам и тези, но... няма да ми е достатъчно. Искам още много.

— Дай по-кратко. Не ти трябва повече от една торбичка.

— Знам, но ще ми стигне за два-три дни, нали?

Очите му проблеснаха.

— Вече имаме големи планове, а? Повечето хора не се запалват толкова бързо.

Задъвках долната си устна, не исках да стане подозрителен. Замислих се за качествата си, опитах се да измисля нещо несексуално, което амброзията би могла да засили. Предишния клиент на Алек ми подсказа отговора.

— Малко е странно. Познавам един човек, работи в агенция за модели. Досега винаги шикалкавеше. Вчера обаче бях взела кристалите и го видях... беше като... не знам. Не можеше да ми се насити. Исква да отида за някакви страшни снимки. — Сграбчих ръката на Алек. — Не знам дали беше заради това... може да е съвпадение. Нямам представа, но искам още. Трябва ми, за да пробия. Помогни ми. Или ме заведи при човека, който ти ги дава. Ще си платя. Готова съм на всичко.

Лицето му ми подсказа, че съм казала правилните думи.

— Не е съвпадение — каза той самодоволно. — И ще ти уредя още.

Издишах от облекчение.

— Обещаваш ли? Голяма доставка?

— Обещавам. Ето, вземи това.

— Колко ти дължа?

— Нищо.

— Стига, не може всичко да е бесплатно. — Ръката ми вече го стискаше по-нежно и двусмислено. — Вече ти казах... готова съм да платя... с каквото поискаш.

Въздъхна, изгледа ме с копнеж, леко прокара пръсти по ръката ми и се отдръпна.

— Знам. Искаш голяма доставка? За нея ще трябва да платиш. Ще те заведа при човека, който ме снабдява и ще платиш на него.

— Колко ще струва? Какво ще е нужно?

Нещо неразгадаемо проблясна в очите му.

— Вече имаш това, от което се нуждаеш. Да се видим утре вечерта?

Поколебах се. Картър беше казал, че им трябва време за подготовка, преди да се изправя срещу доставчика. Междувременно аз трябваше да си уредя среща с него, но не толкова скоро.

— Заета съм — отвърнах, като се опитах да вложа в думите си огромно съжаление. — А вдругиден?

Не изглеждаше много доволен, както когато отказах да изпия първата доза веднага. Ако обаче предишния път беше поради жадно любопитство, този път изглеждаше почти паникьосан. Зачудих се какво беше толкова спешно.

— По-добре ще е да е по-скоро. Така или иначе няма да издържиш толкова дълго, не и щом толкова силно го искаш.

Не отстъпих.

— Нямам избор.

Той се съгласи след още малко убеждаване и определихме час и място на срещата след два дни. Когато се изправих, той ме предупреди.

— Обади ми се, ако не можеш да издържиш, става ли? Ето номера на мобилния ми.

— Добре, благодаря.

— Хей — извика ми той, когато тръгнах. — Късмет със снимките.

За момент не можах да се сетя за какво говори. После си спомних измислената ми фотосесия. Усмихнах му се и му благодарих, ликувайки вътрешно, след като си тръгнах. Във всички лъжи, които наговорих, имаше и зрънце истина.

Наистина имах фотосесия. Тази вечер Бастиен щеше да направи снимките за Сет.

[1] „Прекрасният нов свят“, роман от Олдъс Хъксли. — Бел.прев.

↑

[2] Четиримата конници на Апокалипсиса: война, глад, чума и смърт — глава 6 от „Откровението на Йоан“ или „Апокалипсис“, последната книга от Библията. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 16

Позвъних на вратата на Бастиен за трети път и се вгледах раздразнено в къщата. Къде беше, по дяволите?

Бях дошла малко по-рано, отколкото се уговорихме, но не чак толкова. Ритнах кисело вратата като си представях Бастиен, задържан от ръцете на пъшкаща домакиня.

— Не е тук — каза студен глас наблизко.

Погледнах и видях Дана с малко куче на каишка в краката ѝ. Животното сякаш се беше появило на бял свят при трагичен инцидент във фабрика за прежда.

— Хубаво куче — казах аз.

— На сестра ми е. Ще се грижа за него няколко дни. Искаш ли да се разходиш с нас?

Не, но онзи ден бях обещала пред себе си, че ще поровя в главата на Дана и ще разбера какво би помогнало на Бастиен; възможността, която се отваряше, изглеждаше достатъчно добра. Освен това той щеше да ме убие, ако разбере, че съм изпуснала такъв шанс „да поразузная“ още малко.

Закрачих до Дана и до пухкавата топка, поздравявайки се за стотен път, че съм достатъчно умна да си взема котка, а не куче. Туту (да, така се казваше) подскачаше леко с извадено навън езиче. Кръглите му черни очи шареха навсякъде, докато припкаше весело, но някак не забелязваше как мокрия тротоар мърсеше малките му бели крачка.

— Как върви протестът? — попитах, след като изчерпахме кучешките теми.

— Отлично. Изненадана съм, че не си чула по новините. Пресата го отразява постоянно.

— Не обръщам много внимание на новините.

Каза ми датата и часа.

— Ще успееш ли да дойдеш?

— Мисля, че тогава съм на работа — отвърнах автоматично.

Дана ме погледна многозначително.

— Табита, оставам с впечатлението, че не си много убедена по въпроса.

— Мислиш ли? Погледнах встрани и отново поведох борба със себе си дали да кажа какво мисля или да спестя неприятностите на Бастиен. Накрая реших да отвърна нещо неопределено, което звучеше като истина.

— Просто мисля... че има много гледни точки. Това е.

— Няма проблем и да не си убедена.

Това беше изненада — тя да каже такова нещо!

— Наистина ли?

— Разбира се. Точно затова съществуват организации като КЗСЦ. Да помогнем на хората да видят истината по даден въпрос.

Потиснах едно изсумтяване. За момент бях решила, че може да ме изненада с проява на разкрепостеност. Оставих тишината да говори.

— Е — започна тя след малко, — в какво вярваш тогава?

— В смисъл? За хомосексуализма ли? Или за хомосексуалните бракове?

— И за двете.

Мнението ми беше, че хората искат, когато си искат и точка по въпроса. Нямаше закони в любовта и правилно или грешно. Мнението на Дана по темата обаче беше базирано на религията и най-вече аз би трябвало да знам, че споровете коя вяра е права и коя крива, са безсмислени.

— Не съм сигурна, че хората могат сами да изберат кого да харесват — обясних, без директно да атакувам възгледите ѝ. — Така че може би затова ми е странно, когато говорим за „помощ“ и „промяна“ на хора, които не могат да направят нищо срещу природата си, независимо дали природата им е правилна или грешна.

— Значи смяташ, че хомосексуалността е вродена? — меденият ѝ гласец не успяваше съвсем да прикрие пренебрежителната ѝ изненада.

— При някои хора. Според мен има такива, които се впускат в... хомосексуални дейности за забавление, но при други това е биологично предопределено.

Имах чувството, че Дана не би описала сексуалните задявки между представители на един и същи пол като забавление, но се

почувствах по-добре като изразих мнението си.

— Изразяваш се отлично — призна тя. — Макар че не е задължително да съм съгласна с теб.

Засмях се високо, а тя ме погледна странно.

— Не съм си и помисляла, че ще си съгласна.

Отново замълчахме и си спомних, че трябва да разбера дали изпитва някакви романтични чувства към Бастиен.

— Иска ми се аз да можех да избирам хората, които ме привличат — казах неочаквано, повдигайки лична тема съвсем нетипично и за Табита Хънтър, и за Джорджина Кинкейд.

Дана изглеждаше изумена.

— Нещата с приятеля ти не вървят ли? Как се казваше?

Свен?

— Сет — поправих я и се чувствах само леко неловко, че го въвличам в тази история. Всъщност, в момента нещата със Сет вървяха прекрасно, но продължих да лъжа заради играта. — Той е супер... но не е много... сецаш се... романтичен.

— А — каза тя неутрално.

— Луда ли съм? Прекалено много ли искам? Може би трябва да мисля за други неща.

— За теб какво е романтиката?

— Не знам. Невинни докосвания, малки подаръци от време на време. Жестове, с които да ми показва колко съм важна за него, колко ме обича. — Ириси, усмихнати личица върху палачинки. — А за теб какво е романтиката?

Тя сви рамене. Завихме зад ъгъла към къщата на Бастиен.

— За мен романтиката не е толкова важна, колкото за всички останали — призна тя. — Нито Бил, нито аз имаме време за такива неща.

— О!

— Това не е толкова лошо. Бих казала, по-важно от подаръците е да можеш да почувстваш другия. Да говориш открито с него и да споделяш мислите си. Да знаеш, че и той чувства същото като теб.

— О! — казах отново, изненадана. Коментарът ѝ беше почти логичен. По някакъв начин се доближаваше до възгледите на Сет за честността в една връзка. Задъвках устната си и се хвърлих с главата

напред. — А ти какво мислиш за... знаеш... за сексуалното привличане като цяло?

Хвърли ми кос поглед.

— Какво по-точно имаш предвид?

Свих рамене.

— Невинаги се чувствам така с него. — *Лъжа, просто лъжа, дъра-бъра.* — Погрешно ли е да мисля така? За теб какво е секси?

Отговорът ѝ се забави доста.

— Не знам.

Бастиен стоеше пред входната врата, когато приближихме. Помаха ни с ръка за поздрав.

— Здравейте, дами.

Изглеждаше приятно изненадан да ни види заедно, при това, без да се караме.

Дана ми благодари за компанията и тръгна да се прибира след автоматичната покана на Бастиен да влезе за малко. След като си замина и вече пътувахме с колата към мястото на фотосесията, му разказах подробно за разговора ни.

— Не знае какво е „секси“? — възкликна той. — Буквално ме моли да я награбя. А и Бил не е романтичен. Е, това не ме изненадва. Дали лъже, че това не е важно за нея? Може би е нещо като защитна реакция?

— Не знам. Възможно е. Но дори и романтиката да ѝ липсва, прекалените жестове ще я накарат да застане нащрек. Тя не е глупава. Един по-сериозен разговор може би ще свърши по-добра работа.

— Значи готвенето беше добра идея. Много говорене пада.

— Сигурно. — Не му казах, че имах съмнения относно ефикасността на този метод. Честно казано не вярвах, че може да направи каквото и да е повече.

Бяхме решили да загърбим всякакви задръжки, за да станат снимките хубави. Бастиен спря пред хотел „Андра“ в центъра — един от най-добрите в града, въпреки че отвън беше малко невзрачен. Незнайно как, благодарение на чара си на момента успя да ни уреди уникалния апартамент „Монарх“. Имахме повече пространство, отколкото ни трябваше, но най-хубавото в стаята бе — за мен поне — изключително великолепното, изключително секси легло. Обгръщащият го балдахин беше романтично осветен, покривката —

виолетова, а таблата на леглото — от полирано черно дърво. Цялостният ефект беше загадъчен и чувствен. От Мич и Табита се трансформирахме в старите си тела, след като затворихме вратата.

— Самото легло — заяви Бастиен — ще направи снимките уникални. Е, и голата ти плът. Леглото обаче е страшно попадение.

Той нападна минибара и импровизира две мартинита „Гран Марние“; аз изгълтах моето с изненадваща бързина. Изведнъж фотосесията ми се стори много по-страховита, отколкото отначало си мислех.

— Не се тревожи — каза той, долавяйки нервността ми. — Сложи нещо секси и лягай на леглото.

Не бях донесла нищо специално — този път бях решила да се трансформирам. Започнах с традиционна черна нощница. Супер къса, супер изрязана. Заложих на сигурно. Бастиен нагласи позата ми, карайки ме да се отпусна на леглото. Разроши косата ми и поиска да се нацупя.

— Идеята е, Фльор, да изглеждаш така, сякаш ако не правиш секс веднага, много, много ще се ядосаш. Мъжете си падат по такива неща.

Опасенията ми се стопиха, щом Бастиен пое нещата в свои ръце; той режисираше позите и изражението на лицето ми и щракаше с апарата. Направихме пълна програма. На някои от снимките бях съвсем гола, без да прикривам нищо. На други решихме, че ако голотата е само загатната, ще бъде дори още по-провокативно. Начинът, по който падналата презрамка почти оголваше гърдата. Начинът, по който прозрачният сутиен и бикините прикриваха всичко, но и показваха всичко.

Не на всички снимки изглеждах сякаш току-що бях правила секс. На някои бях много елегантна, невероятно съвършена във всички аспекти, всеки кичур на косата ми беше на правилното място. На други обаче имах объркан, див поглед — бяха „непланирани“, както би казал Сет. Не се ограничихме само с леглото, колкото и разкошно да беше. Позирах до прозорците, на дивана, до ваната, във ваната. И двамата имахме (работата ни го изискваше) добра представа какво е секси и съблазнително. А и за вдъхновение бяхме донесли каталози на бельо и списания за възрастни. Почивахме си, докато планирахме и обстойно обсъждахме всяка нова поза.

В крайна сметка се оказа много изтощително, но енергията на Бастиен беше неизчерпаема и той ме напътстваше с професионално спокойствие. Честно казано след определен момент нямах нужда от съветите му. Знаех, че съм секси и не беше трудно да го изиграя, най-вече защото Сет щеше да види всичко.

Когато паметта на фотоапарата се запълни, приключихме със снимките. Той се изтегна на леглото до мен, обади се на румсървиса и поръча истински мартинита — вече бяхме изпили бутилката „Гран Марние“. Когато питиетата пристигнаха, се отдадохме на заслужена почивка и отпихме от чашите.

— Благодаря, Бас — казах и го докоснах по ръката. — Ти си добър приятел.

— Не е трудно, когато обектът е толкова приятен за окото. Ще се видиш в чудо, ако дадеш да ти извадят снимките в някое фото. Занесеш ли ги, никога няма да си ги получиш.

Вече бях мислила за това.

— Хю има принтер, истинско произведение на изкуството. Ще ги принтирам при него. — Замислих се. — Въпреки че сигурно и той ще иска да запази някои снимки.

— Разбирам го. — Бастиен остави питието си и се завъртя, за да ме погледне нежно, за разнообразие лицето му беше сериозно. — Ти си красива жена, Флър, а това говори много за теб, защото можеш да контролираш външния си вид. Не говоря само за физиката ти, въпреки че е страхотна. Там има нещо — и той потупа гърдите ми. — Нещо топло, и чувствено, и прекрасно, което блести. Бих те познал, в каквото и да е тяло, на което и да е място.

Сгуших се до него доволна.

— Радвам се, че си тук. Въпреки цялата тази каша с Бартон и Дана. Ще се справим. Обещавам. Няма да им позволя да те заточат на някое гадно място.

Лека, игрива усмивка заигра на устните му. Обич проблесна в очите му, обич, която несъмнено се излъчваше и от моето лице. Изведнъж той се наведе и ме целуна.

Леле!

Не беше приятелска целувка, нито от типа целувки, които си раздавахме безразборно по устните. Беше дълбока, еротична целувка. Устните му бяха като кадифе, езикът му бавно се плъзна върху моя.

Бях толкова смаяна от случващото се, че за момент не можех да направя нищо, освен да потъна в тази целувка и да се отдам на тръпките, които преминаха през тялото ми.

Осъзнах се, отдръпнах се от него и седнах.

— Какво правиш, по дяволите?

Той също седна, толкова изненадан от реакцията ми, колкото аз от постъпката му.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти ме целуна. Искам да кажа, *наистина* ме целуна.

Той се усмихна сладострастно и провокативно. Потръпнах. Когато инкуб изпробваше върху теб чара си, беше объркващо дори и за сукуба.

— Какво лошо има в това? Означаваш за мен повече, от когото и да е друго на този свят. Това е естественото развитие на нещата. Трябваше да го направим преди много време.

Поклатих глава в несъгласие.

— Харесва ми както беше досега.

— Защото не си опитала. Виж, не те моля да избягаш с мен към залеза. Ние сме приятели. Знам това и ми харесва. Но ти сама го каза — не си заслужава да спиш с хора, които не значат нищо за теб.

— Да, но... Не мисля, че това ще реши проблема.

— Тогава какво ще реши проблема? — попита той. — Да спиш, или по-скоро да не спиш със смъртен, когото обичаш?

Станах от леглото.

— Това беше грубо. И няма нищо общо. Не искам да бъдем нещо друго, освен приятели, Бастиен. Сексът ще обърка всичко.

Той остана в леглото, гледайки ме как пристъпвам.

— Сексът ще оправи много неща. Крайно време е да получим удовлетворение извън служебните задължения. Ще бъде терапевтично и за двама ни. Нуждаем се от това.

Обърнах се и се вгледах в прозореца, без да виждам нищо.

— Аз нямам нужда от това.

— Така ли?

Само че гласът, който ми зададе този въпрос, не беше на Бастиен. Беше на Сет.

Завъртях се с широко отворени очи.

— Престани! Трансформирай се веднага!

Бастиен като Сет се отпусна спокойно върху възглавниците. Беше с дънки и тениска на „Уайтснейк“, съвсем в стила на Сет. Косата му беше разрошена. Дори беше успял да изкопира и чаровната му разсеяна усмивка.

— Какъв е проблемът, Тетида?

Спуснах се към леглото с желанието да излея гнева си върху него, въпреки че копнеех да избягам.

— Не е смешно! *Трансформирай се веднага!*

Той се изправи и се плъзна към ръба на леглото.

— Хайде, трябваше сама да се сетиш досега. Това е идеалното разрешение на всичките ти проблеми.

— Не, не е. Наистина не е.

Стана и тръгна към мен; не ме докосна, въпреки че беше достатъчно близо, за да накара сърцето ми да се разтупти. Стоях вцепенено, без да мога да помръдна.

— Разбира се, че е. Ако наистина искаш да превъзможнеш Сет, това е начинът. От толкова време копнееш за него, чудиш се какво би било да го докоснеш, да бъдеш с него. Е, това е шансът ти. Единственият безопасен начин, единствената възможност да направиш всичко, което искаш, без да го нараниш. Направи го и ще си спестиш много мъка в бъдеще.

Поклатих глава, тъй като и устните ми отказваха да се движат. Прекалено много противоречиви чувства. Всичко беше нереално. Зашеметяващо. Все още бях шокирана от дързостта на Бастиен. Знаех, че е безразсъден и нагъл, но това беше прекалено дори за него. От друга страна Бастиен имитираше Сет до най-малката подробност и това оказваше голям ефект върху мен. Чаровен и безупречен. Още по-изкушаващото беше, че в думите на Бастиен имаше истина. Наистина можех да правя каквото поискам. В предложението имаше много недостатъци, но не можех да отрека и предимствата му. Съвършеното изкушение.

— Няма да изневеря на Сет.

— Какво значи изневярата за нас? Правим го постоянно.

— Тогава отказвам да бъда поредното ти завоевание — озъбих му се аз.

— Добре. — Той се трансформира и ризата изчезна; сега виждах прекрасните му голи гърди. Придърпа ръцете ми и ги постави върху

кожата си. Открих, че е почти безупречно гладка; имаше само няколко меки и копринени златисти косъмчета. — Ти ме прельсти.

— Няма да те прельстя.

— Добре. Тогава си махни ръцете.

Втренчих се в ръцете си на гърдите му. На гърдите на Сет. Той беше топъл. Кожата ми беше почти същата като неговата. И двамата имахме светла, златиста кожа, със съвсем лек тен. „Махни си ръцете“. Само това трябваше да направя. Трябваше да дръпна ръцете си, да отстъпя и да оставя тази абсурдна игра зад гърба си. Бях на косъм от нормалното си състояние... и все пак не можех да помръдна. Знаех, че не е Сет, но илюзията беше толкова достоверна, че лесно можех да си представя какво е да го докосвам.

Без да мисля прокарах пръсти по гърдите му и надолу към стомаха му. Сет не ходеше на фитнес, но тялото му беше жилаво и стегнато от плуването и тичането. Бях го виждала по боксерки; силните му мускули бяха твърди и точно такива, каквито трябваше да бъдат. Още веднъж — илюзията беше пълна. Ръцете ми бяха галили Сет по същия начин в леглото, но досега не си бях позволявала да го изследвам сексуално, както сега бих могла. Плъзнах пръстите си и проследих линиите и извивките му.

Бастиен не каза нищо и не направи нищо, но когато и да погледнех, очите му бяха върху мен и горяха от възбуда. Това накара тялото ми да откликне и да пламне. Дали Сет щеше да ме гледа по същия начин, ако можехме да сме заедно? Някак вярвах, че отговорът щеше да бъде „да“. Знаех, че Сет възприема секса сериозно, въпреки небрежното отношение на героите му. Би се отнесъл наистина сериозно. Освен това, въпреки че нямах доказателства, смятах, че ще е внимателен като Бастиен в момента и ще ме остави аз да водя. Нищо агресивно.

Ръцете ми се плъзнаха по-надолу, към ръба на дънките му, към мястото, където се подаваха сините му памучни боксерки. Прокарах пръсти под ръба и си позволих да се впусна в опасната игра. Да съм толкова близо до забранения плод ме опияняваше. Проучващите ми пръсти започнаха да треперят. Никога, никога не си бях позволявала да стигна толкова далеч със Сет. Не и да съм толкова близо до него. Не и с такава оскъдно облекло. Отдавна щях да съм се осъзнала, преди да

стане нещо опасно. Бастиен обаче беше прав — нищо лошо нямаше да се случи тази нощ.

Поне не физически.

Погледнах нагоре към лицето му. Дишаше учестено. Между нас преминаха искри. Много приличаше на Сет, осъзнах аз. Толкова много приличаше на него. Щеше да бъде ужасно лесно. Лесно да си представя.

Целунах го, вкусвайки отново меките му устни; прокарах език по тях, за да му се насладя напълно. Ръката му се премести на гърба ми и докосна копринената ми гола плът. Бях с дрехите, с които позирах на последната снимка — още една нощница, този път с горна част от дантела с цвят на слонова кост и розова копринена пола. Отдадох се на целувката и я оставих да ме изгори. Ръцете му не бяха настоятелни, не си позволяваха много; остави ме аз да дирижирам играта.

Протегнах се, сграбчих ръцете му и ги притиснах към тялото си. Исках да разбера какво е усещането Сет да ме докосва. Придвижих ги надолу по гърба ми, после отстрани по бедрата, подтикнах го да вдигне нощницата. Той го направи, коприната се събра, когато пръстите му се плъзнаха нагоре към гърдите ми и после към главата ми. Издишах, докато ръцете му обхождаха тялото ми, и всяка частица от кожата ми настръхна и оживя, щом останах съвсем гола.

— Легни — казах, изненадана от дрезгавата нотка в гласа ми.

Той се подчини и аз пропълзях в леглото след него; обгърнах бедрата му с крака и се наведох над него; оставих косата ми да се плъзне по гърдите му, както онази нощ у Тери и Андрея.

Сет. Имах Сет. И можех да правя всичко, което поискам.

Целунах го отново, по-настойчиво от когато и да е; устата ми сякаш знаеше, че всичко може да свърши всеки миг и трябва да взема колкото мога повече веднага. Надигнах се леко и придърпах ръцете му върху мен.

— Не спирай да ме докосваш.

Върнах се на устните му, притиснах ги и оставих зъбите ми да хапят меката плът. През цялото време ръцете му блуждаеха по тялото ми, както бях наредила; накрая спряха под гърдите ми, обгърнаха ги и ги погалиха. Пръстите му проследиха зърната, които вече се бяха втвърдили; отначало ги погалиха нежно, после ги стиснаха по-силно. Извиках, див копнеж се разпали у мен и аз преместих устни върху

врата му. Устата ми жадно изпиваше нежната му кожа, целувах и хапех, сякаш ако оставех знак върху него, това щеше да го жигоса като мой завинаги.

Най-накрая се дръпнах, повдигнах се леко на колене и преместих ръката му между краката ми. Той ме погали, без да му казвам, пръстите му се плъзнаха по клитора ми и засилиха покачващото се изгарящо усещане в долната част на тялото ми. Пръстите му се движеха леко, подпомогнати от влагата между краката ми. Екстазът нарастваше още и още, докато се превърна почти в агония, но го спрях, преди да стигна върха и да намеря освобождение.

Обезумяла разкъсах дънките и боксерките му и ги махнах колкото мога по-бързо. Въздъхнах разтреперано, когато видях дългата съвършена ерекция; сякаш тя можеше да ме запази жива, ако нищо друго не успееше. Отпуснах се надолу и легнах върху него, отърквайки се в ерекцията; оставих тя да довърши започнатото от пръстите му. Свърших почти мигновено, тъй като вече бях почти на върха и още преди спазмите да отшумят, го плъзнах вътре в мен; позволих му да ме изпълни цялата, докато тялото ми се стопи и остана само той.

Все още ми позволяваше аз да водя, но не остана пасивен. Започна да диша тежко и накъсано, устните му се разделиха леко от желание, очите му ме молеха за още.

А аз... аз изгубих себе си. Нищо не ме интересуваше, освен че беше вътре в мен — толкова близо, колкото никога нямаше да мога да бъда до Сет. Струваше ми се, че нещо ще се случи, че нещо ще ни спре. Не стана така. Аз бях повече от завоевател. Бях грабител, взимах каквото исках, без да мисля за последствията.

Движех се върху него, всеки път се отпусках силно отгоре му, исках да навлезе дълбоко в мен. Ръцете ми го притискаха, докато се движех нагоре-надолу, въпреки че не се опитваше да избяга. Гърдите ми се люлееха от движението на телата ни, зърната ми все още бяха твърди и чувствителни. Чувах плясъкът на тяло в тяло всеки път, когато се спусках надолу, накъсаното ни дишане определяше ритъма.

Давех се в Сет, в потта, в допира му. Бях течна и златна, докато се сливах с него. Тялото ме болеше, не можеше да му се насити и продължавах да се движа все по-силно. Знаех точно под какъв ъгъл да застана, за да свърша; дори не се опитах да задържа вълните и те се заизливаха в пулсиращо блаженство, което разтърси тялото ми. Малки

искри енергия прелитаха помежду ни от време на време; не беше обичайното поглъщане на енергия, както когато бях с жертва, но обмяната беше неизбежна — инкуб и сукуба, две същества, чиито тела бяха създадени, за да извличат силата на живота.

Исках да погълна Сет, да взема колкото мога повече от него. Нямах друга цел. Времето минаваше. Тялото ми грабеше от удоволствието алчно и без да спре. Мълвях името му отново и отново, понякога шепнешком, понякога крещейки, докато накрая се изтощих, не можех да мръдна повече. Спрях, почти свличайки се върху него.

Не можех да накарам дробовете ми да работят, направих усилие да си поема въздуха, от който се нуждаех. Той още беше в мен, все още готов, но аз вече бях изтощена. Гърлото ми беше сухо и ме болеше. Потта беше направила кожата ми лепкава и лежах върху него задъхана и отчаяна, като животно, което е утолило глада си, без значение кой лежеше отдолу.

Той ме наблюдаваше внимателно и прокара нежно ръка по влажната ми буза. После сякаш се разбрахме без думи и ме събори по гръб, за да свърши и той. Хвана глезените ми и ги сложи на раменете си, застана на колене и проникна отново в мен. Тих стон се откъсна от устните ми. Бях като желе, не можех да направя нищо; лежах и му позволих да прави с мен каквото пожелае. Ръцете ми се стрелнаха безцелно над главата ми, пръстите ми галеха черната табла и затворих очи, отдавайки се на мисълта, че Сет ме взима. Бях слаба и изтощена, но все пак се чувствах прекрасно. Отворих очи и гледах как тласка тялото си в моето, как най-накрая си позволява да си достави удоволствие. Беше издържал много заради мен, изчака да утоля похотта си. Сега той беше алчният и грабеше каквото поиска. Накрая достигна оргазъм с лек стон, затвори за кратко очи и остана в мен, докато свършваше. Когато приключихме, се свлече, излезе от мен и легна отстрани.

Останахме така още малко, после ме придърпа към себе си и ме прегърна, гърбът ми беше притиснат в предната част на тялото му. И двамата все още дишахме тежко, накъсаните удари на сърцата ни постепенно се успокоиха. Оставих бузата си да лежи върху ръката му. Цялата бях разтреперана от секса със Сет, от усещането, че е вътре в мен и от начинът, по който беше разтърсил тялото ми в опустошителен екстаз.

После, когато ме притисна с една ръка и с другата започна да ме гали нежно по косата, забелязах нещо. Не миришеше както трябва.

Не искам да кажа, че миришеше лошо. Не беше така. Просто не миришеше като Сет. Потта не беше същата. Нямаше го лекият аромат на ябълки, кожа и мускус, нямаше я уникалната миризма на Сет. Миришеше на Бастиен. Той *беше* Бастиен, спомних си горчииво и илюзията се разби, магията изчезна. Не бях със Сет, независимо колко съвършено го беше имитирал. Бях с приятеля си инкуб.

— Трансформирай се — прошепнах.

— Какво?

— Трансформирай се в себе си.

Не попита защо и миг по-късно бях в ръцете на Бастиен. Не беше Сет, осъзнах аз и мрачна и ужасна празнота ме обгърна — това беше истината. Не казахме нищо, останахме в леглото заедно до края на нощта. При мен обаче сънят така и не дойде. Лежах будна през цялото време и се вирах в сенките.

ГЛАВА 17

— Да сложа ли вече плакатите на Лорелай Билджън? Или да изчакам, докато махнат тези на Е. Дж. Патнъм?

Погледнах към фактурите на бюрото. Пет пъти бях прегледала едни и същи цифри, без да разбере нищо от тях и едва успях да схвана въпроса на Тами.

Потърках очи.

— Защо да чакаме?

Тя вдигна рамене.

— Не знам. Струва ми се малко грубо да рекламираме автор, докато друг промотира книгата си.

Съзнанието ми работеше бавно, може би защото само пет процента от него бях тук, в книжарницата. Останалата част се опитваше да се справи с бъркотията, която представляваше живота ми.

— Хм... не, няма значение. Сложи и двата. Другото представяне е само след седмица и искаме и Билджън да получи достатъчно добра реклама. А и едва ли писатели биха направили проблем за такова нещо. За тях това не значи нищо.

Тами прекара ръка през късата си червена коса.

— Не знам. Те са известни и са хора на изкуството. Струва ми се лоша комбинация. Темпераментни са и прочее. Не всички писатели са като Сет. Всъщност на бас, че ако се ядоса на някого, определено ще знае как да му го върне.

— Нещо друго? — попитах и острият ми тон говореше, че въпросът е приключен. — Няма значение, сложи и двата плаката, става ли?

Тя ме погледна изненадано и излезе от офиса. Когато затвори вратата, отпуснах глава на бюрото и изстенах. Тами притежаваше блажения наивитет на подрастващите и нямаше представа колко точно беше уцелила. Също като нея и аз вярвах, че Сет може да се разгневи, ако има основателна причина.

Като например приятелката му да му изневери.

Вярно, Бастиен беше прав, че „изневяра“ е много разтегливо понятие, но прекрасно знаех какво се има предвид. Тук нямаше неясни граници. Нямаше двусмисленост. Бях сгафила много яко.

Осъзнах го, докато лежах с Бастиен. След безсънната нощ на зазоряване го бях оставила и си взех такси до „Куин Ан“, тялото още ме болеше. Не исках да говоря с него. Той спеше толкова дълбоко, че не ме чу да си тръгвам. На неговата съвест не тежеше чувство за вина.

А аз? Вината преливаше отвсякъде. А и трябваше да реша следващия наболял въпрос в тази каша — да кажа или да не кажа. Точно това ме тормозеше през целия ден, докато бях на работа. Миналото си е минало; сега можех само да съжалявам дълго, дълго време. Вниманието ми беше заето от въпроса какво да правя в бъдеще.

За щастие Сет работи през целия ден у дома си, което беше добре дошло. Но се бяхме уговорили да се видим вечерта; дотогава все имаше време да измисля нещо. Каквото и да е. Въпреки това, когато се прибрах след работа, дори не се бях доближила до отговора, който търсех от началото на деня.

Съсипана, издърпах един стол до кухненската маса и седнах с лист и химикал. Обри скочи на гладката повърхност на масата и легна, за да ме гледа, заемайки половината от листа. Избутах я и направих следния списък:

Да не кажа на Сет

За: отношенията ни се запазват, той няма да се разстрои.

Против: разяждаща вина, пълно поругаване на честността.

Обмислих списъка за момент, изненадана, че нито към графата „за“, нито към графата „против“ можеше да се добави още нещо. Беше толкова просто. Продължих да пиша върху листа и съставих още един списък.

Да кажа на Сет

За: това е правилното нещо.

Против: ще призная, че съм идиот, ще бъде емоционален крах, неминуема раздяла, буквално цяла вечност сърцераздирателна мъка и съжаление.

С химикал в ръка сравних двата списъка.

— Това не решава нещата, Обри.

В опит да освободя напрежението, запратих химикала някъде в дневната. Обри ме гледаше с интерес как го хвърлям и после се спусна да хване плячката.

— Какво трябва да кажеш на Сет?

— Исусе! — извиках, буквално подскачайки три метра във въздуха. Картър се беше появил от нищото и сега стоеше до масата небрежно и лаконично. Беше с черна тениска върху сиво поло и с дънките, които можех да се закълна, че не беше сменял от поне две десетилетия. — Не прави така. Да позвъниш още е на мода.

— Съжалявам — той издърпа един стол и го прекрачи, ръцете му разсеяно се отпуснаха на облегалката. Отметна русата си коса от очите и посочи към списъка ми. — Не исках да те прекъсвам.

— Нищо не прекъсваш — промърморих, смачквайки листа. Хвърлих и него в дневната, за да има Обри какво да ловува.

— Искаш ли да поговорим? — предложи той.

Поколебах се. Сред всичките ми познати само Картър наистина вярваше, че връзката ми със Сет е сериозна. Той единствен не я възприемаше като шега. Точно заради това можех да му се доверя, но и точно заради това не можех. Нямах как да призная пред единственият, който вярваше в мен, каква сериозна каша съм забъркала в момент на слабост.

— Не — отвърнах рязко. — Но предполагам ти имаш какво да ми кажеш?

Изгледа ме за момент, сякаш щеше да настоява да кажа какво премълчавам, но после се отказа.

— Нося ти нещо.

Протегна свитата си в юмрук ръка към мен. Когато я отвори, видях малка торбичка в дланта му. Взех я и докоснах материята. Не знаех какво е, но платът беше гладък като венчелистче на цвете. Започнах да я отварям.

— Недей — предупреди ме той. Заповедният му тон ме накара да спра на мига. — Ще развалиш заклинанието.

— Какво заклинание?

— Онова, което прикрива съдържанието на торбичката. И онова, което прикрива безсмъртната ти аура.

Кимнах разбиращо. Може и да не знаех какво да правя в живота си, но конспирациите на безсмъртните ми бяха ясни.

— Ще ме скрие от доставчика на Алек.

Ангелът кимна в отговор. Задържах торбичката и махнах с ръка към него.

— Ще ми кажеш ли какво има вътре?

— Това е... — той спря, не защото не искаше да ми каже, а защото търсеше подходящите думи. — Това е стреличка. Или по-точно... нещо като връх на стрела. Но и това звучи странно. Не, да го наречем стреличка. Дълга е около 2,5 см. Стреличка, която прилича на малък дървен връх на стрела.

— Хм. Добре. Разбрах. И какво трябва да правя с този връх на стрела?

— Ще прободеш другия безсмъртен в сърцето.

— Леле! Ще го пробода... сякаш е вампир?

— Не точно. Ще разбереш, когато му дойде времето. Номерът е в това да действаш бързо. Щом отвориш торбичката, той ще разбере какво си и какво има вътре. Не трябва да му даваш време да реагира, че ще стане грозна картинка. Направи го бързо, без да се колебаеш.

— Как това малко парче дърво ще реши всичките ни проблеми?

— Това е много специално дърво — отвърна той с усмивка.

— Така ли? Това обяснява всичко.

— Ще се срещнеш ли скоро с него?

— Всъщност ужасно скоро. Можех да се видя с него още вчера, ако бях поискала. Алек направо настояваше да ни запознае.

Картър се намръщи, докато обмисляше казаното от мен.

— Хм. Странно.

— Трябва ли да се притеснявам?

— Притеснявай се само, че ще нападнеш безсмъртен.

— Но нищо няма да ми се случи, ако действам бързо и не се колебая, нали?

— Да. Предполагам това не е нещо ново за теб.

— Нещо друго, което трябва да знам?

— Ами... да видим. Да. Още нещо — не го прави, докато не те предизвика.

— Какво? — зяпнах го аз. — Да се правиш на задник и да раздаваш наркотични вещества, които унищожават смъртните, не е достатъчно предизвикателство?

— Колкото и да е странно — не. Трябва да те заплаши по някакъв начин.

Ядосано хвърлих торбичката на масата. Съвсем в стила на Картър и Джером. Ужасно сложен план с абсурдни подробности и деликатни моменти.

— Да ме заплаши? Как да ме заплаши? Не може да го направи, освен... чакай, този безсмъртен може ли да ме убие?

— Не, разбира се. Но може да направи нещата много... сложни за теб. Няма значение, можеш да заплашиш човек по много начини. Ако те нарани... или почувстваш, че... ще използва силите си върху теб, това ще бъде достатъчно. Той е по-силен безсмъртен. Да те нападне — имайки предвид, че си един вид собственост на Джером — е абсолютно забранено. Ще се оправдаеш, че си се защитила. Ако обаче го атакуваш на своя глава, ще си навлечеш гнева на сили, които преследват други безсмъртни. А ще вкараш и нас в беля за това, че сме те въоръжили.

— Значи трябва да го нападна от засада.

— Това е груба дума. Да кажем, че трябва да изглежда като самозащита.

— Значи мислиш, че играта ще загрубее достатъчно, че да трябва да се защитавам?

Той се поколеба.

— Не знам. Наистина не знам.

— Да, но ако е изключително мил и просто ми продаде голямо количество амброзия, какво да правя? Ще изпуснем златна възможност.

— Както казах, не знам. Наистина. Честно казано... ако толкова лесно можеш да стигнеш до него, сигурно има някаква уловка. Ще внимаваш, нали? — сега лицето му беше много сериозно. — Ти си умна. Ще се справиш.

— И, предполагам, аз така и няма да разбера кой всъщност е той?

— Вярвам, че незнаещите са блажени.

Вдигнах ръце — не знаех какво друго да кажа. С Картър си разменихме още няколко шеги и той се изправи. Поколеба се и ме

погледна любопитно.

— Сигурна ли си, че не искаш да поговорим? Очевидно нещо те притеснява.

— Така е, но трябва сама да се справя с проблема.

— Добре. До скоро. — Докато мигна и ангелът беше изчезнал.

Сет се появи около час по-късно, по лицето му имаше петънца синя боя.

— Сега Тери и Андрея боядисват кухнята.

Усмихнах му се, преглъщайки бурните емоции, които бушуваха у мен.

— Как успяваш да се изцапаш, без дори да боядисваш?

Намерих парцал и безуспешно се опитах да изчистя лицето му. Близостта му ме накара да си спомня за снощи. Как ръцете му галеха гърдите ми. Как го усещах вътре в мен, как ме изпълваше. Как телата ни се движеха заедно. Как устните му леко се разделиха, когато свърши.

— Не може да се изчисти — казах рязко и се дръпнах.

— О, добре.

Бях раздразнителна и мълчалива през цялата вечер, стегната и сдържана при всяко негово докосване. Сет усети настроението ми и ме остави на мира. Повървахме няколко пресечки надолу по улицата до едно кино, където даваха само филми, номинирани за Оскар и независими продукции. Гледахме една такава и признавам, наистина успя да ме разсее, макар и само за два часа.

После седнахме в един италиански ресторант и му позволих да ме въвлече в разговор за достойнствата на филма. Останах изумена, че устата ми поддържаше разговора, докато останалата част от мен беше в съвсем различен свят.

Отново и отново си припомнях случилото се снощи, но не само секса. Анализирах всички събития, които бяха довели до него. Защо го бях направила? Какво ме накара да склоня? Може би наистина беше безкористен опит да премахнем изкушението от връзката ми със Сет? Може би беше болезнено желание да намеря утеха у Бастиен? Или пък най-вероятно чисто егоистична проява от моя страна? Изгарящ копнеж да се докосна до нещо, което не можех да имам — не защото това щеше да помогне на връзката ни, а просто защото исках да го направя. Исках това удоволствие. Жадувах за тялото му и се бях отдала на

хедонизма, за който толкова копнеех. Все пак бях същество на ада. Вече се бях убедила, че самоконтролът не е сред силните ми страни.

Въпреки това нищо не можеше да промени случилото се. То се случи и трябваше да направя нещо по въпроса. Или... може би не.

Сет седеше срещу мен, изглеждаше щастлив и доволен, докато разговаряхме. Наистина понякога незнаещите са блажени. Замислих се за списъците. Ако не научеше, истината нямаше да го нарани. Можехме да продължим постарому. Единственият проблем беше, че аз знаех истината. Трябваше да живея с предателството си, не само по отношение на физическата ни връзка, а и на честността и откровеността помежду ни. Още една точка към списъка с тъмни и отвратителни тайни, които пазех.

— Тук ли си, Тетида? — попита изведнъж той.

— А?

Отправи ми лека, сладка усмивка и протегна ръка да хване моята.

— Изглеждаш, сякаш си на километри от тук.

Отвърнах му с нещо като усмивка. Очевидно не се справях толкова добре, колкото си мислех. Погледнах го, проследих любимите ми черти с поглед и поклатих глава. Не можех да го направя. Не можех да му кажа. Не още.

— Просто съм изморена — излъгах.

Разделихме си порция джелато^[1] и се върнахме в апартамента ми. Тъкмо се приготвихме да играем скрабъл и усетих приближаващите аури на безсмъртни.

Изръмжах, не исках да се разправам с тях.

— По дяволите, всички са тук!

Сет изглеждаше объркан, докато не чухме почукването на вратата. Отворих и пуснах вътре Хю, Питър, Коди и Бастиен.

— Жива си — каза весело Питър, задушавайки ме в прегръдката си. — Опитвахме се да ти се обадим тази вечер.

— А аз се опитвам да се свържа с теб цял ден — каза Бастиен многозначително.

Бях наясно, че ми беше звънял много пъти. Нарочно не вдигах телефона си.

— Съжалявам — казах на всички.

— Здравсти, Сет — каза Коди, потупвайки писателя по гърба. Вампирът и другите безсмъртни се разположиха в дневната ми, сякаш си бяха у дома. Отвърнах на хихикането и на небрежното им поведение със смразяващ поглед.

— Барове ли сте обикаляли?

— Да — отвърна гордо Хю. — И вие двамата трябваше да дойдете с нас.

— За щастие още не е късно — заяви Бастиен. Прекоси дневната и погледна с отвращение играта скрабъл. — Когато не отговори на обажданията ни, решихме да дойдем да ви поканим лично.

— Отиваме да играем бiliarд — обясни весело Коди, — в онова заведение в Белтаун. Трябва да дойдете — усмихна се съзаклятнически на Сет. — Джорджина е страшна на бiliarд.

— Тетида е добра във всичко — промърмори Сет автоматично. Езикът на тялото му говореше, че не се чувства удобно с толкова пияни безсмъртни в стаята. Освен това знаех, че не му се излиза.

— Съжалявам, момчета. Вече излизахме. Ще останем тук.

Това предизвика остри забележки и разочаровани подмятания.

— О, хайде! — примоли ми се Хю, опитвайки се да привлече вниманието на Обри с котешка играчка. Тя не му се върза и изсъска. — Обслужването винаги е по-добро, когато си с нас.

— И без това — добави Бастиен заядливо — няма да правите нищо интересно. Трябва да сте ни благодарни, че дойдохме. Предлагаме ви нещо. *Нещо, което иначе нямаше как да получите.*

Запазих спокойствие, но ми се стори, че другите доловиха внезапното напрежение във въздуха.

— Съжалявам — повторих. — Оставаме тук. Можете да постоите още малко, но после ще ви изгоня. Ще правим каквото ние решим.

— Не знаех, че изобщо правите нещо — промърмори Бастиен толкова тихо, че само аз го чух. И може би и вампирите с техния свръхчувствителен слух.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита Питър, насърчавайки ме да се проявя като добра домакиня.

С инкуба все още се гледахме в битка на волите ни.

— Да. Тъкмо купих шест бутилки „Смирноф айс“.

— О — каза Коди. — Идеално.

Двамата с Хю нападнаха хладилника и раздадоха по една на всички, освен на Сет и на мен. Ние отказахме да прием. Другите се настаниха удобно и се впуснаха в празни приказки, но аз, Бастиен и Сет останахме встрани. Сет мълчеше, защото винаги мълчеше при такива събирания. С Бастиен мълчахме, защото бяхме ядосани един на друг.

Извиних се и отидох до тоалетната; Бастиен ме чакаше пред вратата, когато излязох.

— Алкохолът просто минава през теб, а? — попитах и се опитах да мина покрай него.

Той застана на пътя ми и ме притисна към стената.

— Какво ти става, по дяволите? — попита тихо той.

— Нищо. Пусни ме.

— Глупости. Оставих ти сто съобщения. Избягваш ме.

— И? Това си е мое право. Също като в онази песен.

Той изсумтя.

— Нека позная. Изживяваш някаква мелодраматична морална криза след случилото се снощи. Типично в твой стил напоследък.

— Не ми говори за снощи. Не трябваше да правиш онова, което направи.

— Не трябваше ли? Господи, Флър, не се дръж като жертва. Никой не те насили. Беше повече от доволна. Всъщност, смея да кажа, че много ти хареса.

— Беше грешка.

— И като ме избягваш, ще оправиш нещата? Не се заблуждавай. Не беше грешка. Отрази ти се добре. Аз ти помогнах. Дадох ти нещо, което иначе никога нямаше да получиш. Ще го помниш до края на живота си.

— Боже! — казах аз с остър сарказъм. — Колко мило от твоя страна! И сигурно това беше единствената причина да го направиш? Да помогнеш на мен? И нищо повече? Определено не го направи, защото ти се отвори възможност. Защото бях красива и прекрасна и ти ме искаше?

— Чуй ме...

— Не. Ти ме чуй. Щом искам да те избягвам, ще те избягвам. Не идвай в дома ми пиян и не се опитвай да завържеш разговор. Това те

прави дори още по-голям задник. Не искам да говоря с теб. Не и в близко бъдеще. Може би никога.

— „Никога“ е много силна дума. — Наведе се към мен и сложи ръка върху моята. — Не мислиш ли, че малко преиграваш, заради едното чукане? Освен това не можеш да ме отрежеш. Трябва да ми помогнеш с Дана.

— Не — заявих студено. — Не трябва. И ако те изпратят в Гуам, сам ще си си виновен. Може би така ще имаш време да преосмислиш връзките си с жените извън работата.

— По дяволите...

— Джорджина?

Обърнахме се и видяхме Сет да стои в коридора. С Бастиен бяхме застанали близо, прекалено близо, но в това нямаше нищо романтично. Дори и малоумен щеше да види, че водим сериозен спор. Позите ни го излъчваха, израженията ни също. Начинът, по който Бастиен държеше ръката ми, не беше приятелски.

— Добре ли си? — попита Сет внимателно. Гласът му беше тих и премерен, но видях нещо досега непознато за мен в погледа му. Не гняв, а нещо друго гореше в очите му. Беше ми казал веднъж, че винаги внимателно подбира битките си и се зачудих какво би направил, ако решише, че инкубът е заплаха за мен.

— Добре сме — отвърнах. Откъснах се от хватката на Бастиен и той не ме задържа.

— Да — потвърди той със студена усмивка. — Добре сме.

Отдалечи се от мен, но спря, когато стигна до Сет.

— Трябва да си поласкан — каза му Бастиен. — Повечето жени викат Господ по време на секс, а Фльор крещи името ти. Човек би помислил, че си божество, предвид колко пъти отдаде почит на името ти снощи.

Продължи към дневната, а аз дори не се забавих да видя реакцията на Сет. Втурнах се след Бастиен.

— Изчезвай! — креснах му. Погледнах към другите безсмъртни. — Всички вие, *изчезвайте веднага*.

Питър, Коди и Хю ме погледнаха изненадано. Бях ги гонила много пъти, но никой не ме беше чувал да държа такъв тон. Затова и ме послушаха. Изнизаха се през вратата за по-малко от минута. На излизане Бастиен ми хвърли мрачен поглед.

Когато си заминаха, поех дълбоко въздух и се обърнах към Сет. Гняв и отчаяние бушуваха в мен.

— Нека позная. Искаш да знаеш какво искаше да каже.

Лицето му беше неразгадаемо.

— Честно казано не знам — изведнъж гласът му прозвуча уморено. — Не знам дали искам да знам.

— Хубаво, но така или иначе ще ти кажа.

Думите ме разкъсваха, докато ги изричах, но вече не исках да го пазя в тайна. Не само защото Бастиен беше хвърлил бомбата, а защото знаех, че няма да издържа мисълта за това да ме тормози постоянно. Прекалено много ме болеше. Разговорът с инкуба ме накара да го осъзная.

Не споменах нищо за снимките, но му разказах всичко останало. Всичко.

Когато приключих, той не каза нищо. Гледаше в някаква несъществуваща точка в пространството с безизразно лице. След две минути разкъсваща тишина, накрая се обърна към мен.

— Та как се справих?

[1] Вид италиански сладолед. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 18

— Не е смешно — казах аз.

— Струва ми се удачен въпрос.

Погледнах го и обгърнах тялото си с ръце.

— Само това ли ще кажеш?

— Аз... всъщност не знам какво друго да кажа.

— В този момент трябва да ми се разкрещиш.

Вдигна вежди.

— О, разбирам. Не знаех, че вече си написала сценария.

— Това не е... Виж, спях с друг. И не само спях. Не беше нужно да го правя... не и както ми се налага да го правя със смъртни. Разбираш това, нали?

— Да — каза той, все още убийствено спокоен.

— А и не бях пияна или нещо такова. Може би бях леко пийнала, но можех да се контролирам.

— Добре.

— Не си ли ядосан?

— „Втрещен“ е думата, за която се сещам. А и идеята, че някой се е въплътил в тялото ми, е по-объркваща и от секса.

— Не се беше въплътил в теб и... Аз знаех, че е той.

— Разбирам, но все пак е странно.

Когато отново замълча, можех само да го гледам невярващо. Той улови погледа ми и се вгледа в мен.

— Ти какво искаш? — този път прозвуча раздражено, почти ядосано. — Искаш да се ядосам? Да те... накажа или нещо такова? Това ли искаш?

Замълчах и осъзнах, че точно това исках. Бях чела книга за един мъж, който шофирал пиян и случайно убил момиче. Семейството му имало власт и успели да го спасят от затвора, но той бил отвратен от това. Желаел пречистващия катарзис на истинското наказание, искал да плати за престъплението си. Сега аз имах нужда от нещо такова.

— Това заслужавам — отвърнах на Сет.

Гласът му беше студен.

— Е, точно сега няма да се отнеса така с теб. Не можеш да диктуваш чувствата ми. Съжалявам.

Устата ми увисна, не бях сигурна какво да правя при този обрат на събитията. Звъненето на телефона прекъсна мислите ми. Погледнах към чантата си и оставих гласовата поща да се включи. Миг по-късно телефонът пак звънна.

— Трябва да вдигнеш — каза ми Сет.

Не исках да говоря с никого. Исках да се скрия в някоя дупка. Все пак обаче взех телефона и погледнах екрана. Номерът не ми беше познат. Можеше да е Джером. Ако не отговорех, имаше вероятност демонът да се появи при мен, а може би само това би могло още повече да влоши нещата.

— Съжалявам — казах меко на Сет и вдигнах телефона. Не знаех дали се извинявам за прекъсването или за онова, което бях направила с Бастиен. — Ало?

— Здравсти, Джорджина. Уайът е.

Трябваше ми малко време да се сетя кой е. От групата на Дъг.

— Здравей. Как си?

— Зле. Не знаех на кого да се обадя. В болницата съм с Дъг.

Сърцето ми спря.

— Господи! Какво се е случило?

— Той... взе някакви хапчета.

— Какви хапчета?

— Не знам, но е изпил цяло шишенце.

Новината на Уайът накара и мен, и Сет да се размърдаме. Странно как една трагедия може да заглуши гнева. Каквито и нерешени проблеми да имахме, оставихме ги настрана и отидохме с моята кола до центъра.

Уайът ми беше разказал останалата част от историята, докато излизахме тичешком от апартамента. Алек закъснял с последната доставка. Дъг се сринал, гмурнал се в страховитата тъмнина, в която го бях видяла да тъне и преди. Уайът не знаеше каква е причината да вземе такава голяма доза. Според него можеше да бъде всичко — от желание за самоубийство до отчаян опит да постигне същото състояние чрез други средства. В спешното били промили стомаха му и лекарят казал, че засега е добре, но още не бил в съзнание. Уайът ми

се обадил, защото Дъг нямал други близки тук и никой не знаел как да се свърже със семейството му извън града.

Кори и Мин бяха там, когато пристигнахме. Те ни дадоха още някои подробности и казаха, че няма промяна в състоянието на Дъг. Сет не каза нищо, но беше ясно, че е притеснен колкото мен.

Попитах дали може да видя Дъг и сестрата ми разреши. Влязох в стаята сама и го заварих заспал, беше свързан с тръбички и някаква пиукаща машина. Бях наблюдавала как медицината се променя с годините — от пиявици до дефибрилатори — но това не означаваше, че бях свикнала с нея. Машините, които поддържаха живота на хората, ме плашеха. Не беше естествено, дори и да правеха добро.

— О, Дъг — промълвих, сядайки на леглото му. Кожата му беше бледа, ръката му — студена и лепкава. Пиукащата машина регистрираше стабилно сърцебиене — и това беше нещо. Другото оборудване не ми говореше нищо.

Гледах го и се чувствах безпомощна. Смъртните, мислех си, бяха крехки създания и аз не можех да им помогна.

Преди много, много години с Бастиен работехме в една танцувална зала в Париж. В онези дни танцьорките бяха почти задължително и проститутки, но аз нямах нищо против. Това поприще ме снабдяваше и с енергия от смъртните, и с пари. Бастиен беше охрана и — за пред другите — мой любовник. Така можеше да ме хвали, да разнася репутацията ми и да ми изпраца много клиенти.

— Един младеж идва всяка нощ — каза ми инкубът един ден. — На челото му пише „девствен“, но е богат. Говорих с него няколко пъти. Не му харесва идеята да плаща за секс, но е обсебен от теб.

Новината ме зарадва; Бастиен ми го показа и аз му хвърлях погледи през цялото представление. Разбира се, след това негов слуга дискретно ме ангажира от името на господаря си и аз се спуснах да се приготвя зад сцената.

— Жозефин — извика някой зад мен. Обърнах се и видях друга танцьорка, една специална моя приятелка на име Доминик.

— Здравей — отвърнах, усмихвайки се. — Чака ме много интересен клиент, за когото трябва да се приготвя... — мрачното ѝ изражение ме накара да спра. — Какво има?

Доминик беше дребна и руса, приличаше малко на изоставено дете и изглеждаше сякаш не се хранеше достатъчно. Но това беше

нормално. Никой с тази професия не се хранеше достатъчно.

— Жозефин — промълви тя, сините ѝ очи бяха широко отворени.
— Трябва ми помощта ти. Мисля... че съм бременна.

Замръзнах.

— Сигурна ли си?

— Да. Аз... не знам какво да правя. Тази работа ми трябва.
Знаеш, че е така.

Кимнах. От кулисите Жан, мъжът, който вземаше дял от печалбите ни, ми изкрещя да побързам да отида при младежа. Прегърнах набързо Доминик.

— Трябва да се погрижа за този клиент. Ще те намеря по-късно, става ли? Ще измислим нещо.

Но така и не я потърсих. Младежът, Етиен, се оказа очарователен. Беше много по-млад от привидната ми възраст и беше сгоден. Разкъсваше се от мисли за секса. Част от него чувстваше, че трябва да се запази за булката си, друга искаше да знае какво да прави през първата брачна нощ. Точно тази част победи — частта, която го вкара в леглото ми; а аз получих бонус за морална поквара плюс източване на енергия.

Ненавиждаше и начина ми на живот, и влиянието ми върху него самия, но това не му пречеше да се връща всяка вечер през следващите няколко седмици.

— Мразя те за това — каза ми един ден след като бяхме заедно. Изтегна се на чаршафите, изпотен и отпуснат след секса. Бях застанала до леглото и се обличах, а той ме гледаше. — Омъжи се за мен.

Засмях се високо и преметнах коса зад едното си рамо, тогава косата ми беше къдрава и с цвят на мед.

Той се ядоса. Тъмният цвят на очите и косата му му придаваха постоянно замислен вид.

— Смешно ли ти е?

— Смешното е, че в един миг ме мразиш, а в друг ме обичаш — усмихнах се, докато пристягах бельото си. — Сигурно има много такива бракове.

— Не всичко е шега — каза той.

— Може би — съгласих се. — Но това е доста забавно.

— Отказваш ли ми?

Мушнах глава през роклята.

— Разбира се. Нямах представа какво ми предлагаш. Това е абсурдно.

— Понякога се отнасяш с мен като с дете — заяви той и леко се надигна. — Не си много по-възрастна от мен. Нямах право да се държиш толкова зряло... най-вече защото си...

Усмигнах му се.

— Курва? — Имаше благоприличието да изглежда засрамен. — И това, скъпи, е проблемът. Въпросът не е само, че ще скандализираме семейството ти. Дори и да се оженим, ти никога няма да го преглътнеш. Ще живееш до края на брака ни — който сигурно няма да продължи дълго — с натрапчивата мисъл за всички мъже, с които съм била. Ще се чудиш дали някой не е бил по-добър от теб. Ще се чудиш дали с тях не съм правила неща, които за теб са нови и непознати.

Той се изправи ядосано и навлече панталона си.

— Мислех, че ще си ми благодарна.

— Поласкана съм — казах студено, — но нищо повече.

Не беше съвсем вярно. Истината бе, че въпреки младостта и рязката смяна на настроенията му, харесвах Етиен. Много. Имаше нещо у него, което ме привличаше. Може би защото цялата тази емоционалност и гордост идваше от артистичната му натура. Хобито му беше да рисува. Ето още една проява на манията ми към мъже на изкуството. За щастие по онова време имах достатъчно разум да не се обвързвам с хора.

— Искане ми се да можехме да избираме кого да обичаме — каза горчиво той. — Нямах да избира теб. У теб има нещо, което ме привлича и не мога да му устоя.

— Съжалявам — отвърнах нежно, изненадана от лекото пробождане в сърцето. — Само почакай да се ожениш. Съпругата ти ще те накара да ме забравиш.

— Не. Тя не може да се сравни с теб.

— Обикновена ли е? — държах се егоистично може би, но често чувах такива неща.

— Скучна — отговори той.

После се чу смразяващ кръвта писък. Писък, изпълнен с ужас. Забравих за Етиен и изхвърчах от малката усойна стая. Изтичах в дъното на коридора до събралите се хора и източникът на крясъците.

Беше Доминик. Беше просната на един тесен сламеник, цялата в кръв.

— Господи! — задъхах се и коленичих до нея. — Какво се е случило?

Но вече знаех отговора. Не беше нужно да слушам обясненията на една от другите танцьорки. Не бях откликнала на молбата ѝ за помощ от преди две седмици, тъй като бях заета със собствения си шеметен романс. Затова и тя сама беше потърсила решението, на което много жени от нисшата класа се спираха. За съжаление, в онези дни нямаше техника и инструментите не се стерилизираха. Абортът беше опасна и често смъртоносна процедура.

— Господи — казах отново. Винаги съм изпитвала нужда да призовавам създателя ни, въпреки че на теория се бях отрекла от него.

Стиснах ръката ѝ, не знаех какво да правя. Полуоблеченият Етиен се появи сред насъбралите се хора. Погледнах го отчаяно.

— Трябва да доведеш лекар. Моля те.

Въпреки че нараних гордостта му като го отхвърлих, в този момент не можеше да ми откаже. Видях го да тръгва, но Бастиен го хвана за ръката.

— Не, вече няма смисъл. — А на мен каза: — Тя е мъртва, Фльор.

Погледнах младото лице на Доминик. Кожата ѝ беше бледа, очите ѝ — празни и втречени в нищото. Знаех, че трябва да ги затворя, но изведнъж не исках да я докосвам. Пуснах ръката ѝ, бавно отстъпих и вперих ужасено очи в нея.

Определено не за пръв път виждах труп, но този път нещо, за което никога не се бях замисляла, ме порази с шокираща яснота. В един миг беше там, в следващия я нямаше. Разликата беше един удар на сърцето.

Мирият на смърт увисна във въздуха, обрисувайки ужасната истина за хората. Колко кратък беше животът им. И крехък. Бяха като хартиени кукли сред нас, превръщаха се в пепел само за едно мигване. Колко пъти бях виждала хора да се раждат и да умират за едно хилядолетие? Колко пъти бях гледала как преминават от пеленачета до умиращи старци. Мирият на смъртта. Тя сякаш щеше да ни погълне. Как така никой не я усещаше? Мразех я... и се страхувах от нея. Имах чувството, че се задушavam и отстъпих още назад.

И Бастиен, и Етиен се протегнаха към мен в несръчен опит да ме успокоят, но аз не исках утехата им. Доминик, едва излязла от детството, кървеше до смърт пред очите ми. Колко крехки бяха хората. Трябваше да се махна, преди да ми прилошее. Обърнах гръб на онези, които искаха да ме утешат, и избягах.

— Колко крехки са хората — прошепнах на Дъг.

Чувството, което бушуваше у мен там, край леглото му, не беше мъка или отчаяние. Беше гняв. Нажежен до бяло гняв. Хората бяха крехки, но някои от тях бяха под моя закрила. Дори и да беше глупаво от моя страна, не можех да загърбя задълженията си. Дъг беше един от моите хора. И някой беше скъсил още повече краткия му живот.

Изправих се, стиснах за последно ръката му и излязох от стаята. Шокираните погледи на Кори, Мин и Уайът говореха, че изглеждам страховито. После забелязах нещо и натиснах копчето за пауза на праведния ми гняв.

— Къде е Сет?

— Каза, че трябва да тръгва — отвърна Кори. — Остави ти това.

Подаде ми лист хартия с нечетливия почерк на Сет.

„Тетида, ще говорим по-късно.“

Втрених се в бележката и изведнъж престанах да чувствам. Вцепених се. Съзнанието ми не ми позволяваше да мисля за Сет. Смачках листа, взех си довиждане с групата и си тръгнах от болницата. Когато стигнах фоайето, извадих телефона и набрах един номер.

— Алек? Джорджина е.

— Здравсти, Джорджина — долових тревожна нотка в гласа му. Прозвуча почти отчаяно.

— Беше прав — започнах с надеждата, че и аз звуча отчаяно. — Беше прав. Трябва ми още. Веднага. Тази вечер. Ще може ли?

— Да — каза той. В гласа му ясно долових облекчение. — Разбира се, че може.

Незабавно уговорихме мястото на срещата. Не беше прекалено рано. Бях в емоционален ад последните двацет и четири часа и смятах да си го изкарам на Алек. Не можех да чакам. Това, че той изглеждаше въодушевен да ме види, беше просто черешката на тортата.

— О, Джорджина? — попита той, малко преди да затвори.

— Да?

Гласът му беше странен, не можех да разбера какви чувства се криеха зад него.

— Нямах представа колко се радвам, че се обади.

ГЛАВА 19

Къщата на дилъра беше разположена встрани от пътя — като всички зловещи къщи, предполагам. Като изключим предубежденията ми обаче, тя изобщо не изглеждаше зловеща. Беше голяма и скъпа, простираше се върху красива, добре поддържана морава, която се виждаше и през нощта. В регион, където зелените площи бяха кът, това беше знак, че са валяли пари. За разлика от дома на Бастиен, наблизно нямаше любопитни съседи. Къщата беше от много висока класа и нямаше как да е в някакъв квартал на предградията.

— Къде сме? — попитах. Това ми се стори подходящия наивен, глупав въпрос, който трябва да задам. Срегнах се с Алек в центъра и после дойдохме тук с неговата кола. Бяхме на около дваисет минути път извън града.

— Той живее тук — отвърна ми доволно. Настроението му се подобри като се приближихме до къщата. — Той ще ти хареса.

Колата следваше дълга, криволичеща алея и накрая спря пред гаража. Със странен старомоден жест ми отвори вратата на колата и ме подкани да го последвам вътре. Погледнах очукания му форд топаз и неминуемо си помислих, че да си лакей на безсмъртен наркобарон би трябвало да е по-добре платено поприще.

Алек ме поведе към страничната врата на къщата и дори аз се изненадах от интериора. Първата дума, която мина през съзнанието ми, беше „разкош“. При това не изглеждаше пошло. Тук цареше пищност, която буквално можеше да те омагьоса. Стените, подът и таванът бяха от лъскаво тъмно дърво. Сякаш бяхме в хижа; по-точно в хижа, чиято цена беше седемцифрена. Маслени картини в пастелни цветове висяха в позлатени рамки по стените; имах достатъчно познания да преценя, че не са купени от магазин за домашни потреби.

Пресеяхме фоайето и попаднахме в подобна дневна. Център на стаята беше огромната камина, чиято тухлена фасада се извисяваше до тавана. Пейзаж от многоцветно рисувано стъкло висеше над отвора на камината и пламъците от горящия огън, заедно с няколко

стратегически разположени свещи, бяха единствената светлина в помещението. Нищо електрическо.

На мекото, мъждукащо осветление успях да усетя мъжа, още преди да го видя. Долових същата непозната аура на безсмъртен като на концерта, плюс още нещо. Толкова близо до него забелязах, че излъчването му беше подобно на кристалите, сякаш те бяха слаба, изопачена версия на първообраза. Вибрациите, които ме заляха, бяха странни, но не толкова объркващи като вибрациите на кристалите.

— Алек — казах с кадифен глас, — кой е прекрасният ти приятел?

Мъжът се изправи от канапето с плавно движение. Видях същите черти като преди — безупречна матова кожа, дълга черна коса, високи скули. Отново носеше първокласни викториански дрехи, разкошна копринена риза, която разкриваше гладката му кожа през V-образното деколте.

— Това е Джорджина — каза Алек, гласът му трепереше от притеснение и въодушевление. — Както ти бях обещал.

Мъжът се отправи към нас и пое ръката ми със своите две ръце.

— Джорджина. Красиво име за красива жена.

Поднесе ръката ми към устните си, те бяха пълни и розови, и целуна кожата ми. Задържа ръката ми за момент, тъмните му очи се впиха в моите, после бавно се изправи и ме пусна.

— Казвам се Сол.

Потиснах импулса да отправя хаплива забележка и да го направя на пух и прах; вместо това реших да заложа на шокирана невинност и малко страх.

— З-здравейте — преглътнах нервно и погледнах надолу към краката си.

— Справил си се добре — каза Сол на Алек. — Много добре.

Нямаше нужда да поглеждам към Алек, за да видя как буквално се разтапя от облекчение.

— Това... значи ли, че... мога... Сещаш се.

— Да, да. — Може и да бърках, но ми се стори, че нотка на раздражение се прокрадна в приятния глас на мъжа. — После. Сега се качи горе. Ще те извикам, когато съм готов.

Алек тръгна и аз сграбчих ръкава му, все още играейки ролята на уплашена девойка.

— Чакай! Къде отиваш?

Той ми се усмихна.

— Сега се връщам. Спокойно. Нали искаше още? Сол ще ти даде каквото трябва.

Сигурно съм изглеждала ужасена, защото стисна ръката ми насърчително.

— Всичко ще е наред. Наистина.

Захапах долната си устна и кимнах колебливо. Очите му задържаха моите за малко и нещо като съжаление премина през тях. После тръгна.

— Ела, седни до мен — изчурулика Сол и отново пое ръката ми.

Заведе ме до разкошно канапе пред камината. Заля ме топлина от оранжевите отблясъци, пламъците се отразяваха в тъмните му очи. Седнах внимателно и потънах назад, тъй като възглавниците бяха прекалено големи. Седяхме в тишина.

Усмихна се в очакване и аз му отвърнах с колеблива усмивка.

— Алек каза, че можеш да ми дадеш повече от... онова нещо.

— Значи ти е харесало.

— Да. О, да. Накара ме да се чувствам като...

— Безсмъртна?

— Д-да, точно така. Моля те. Трябва ми още. Ще ти платя... колкото трябва.

Той махна небрежно с ръка.

— После ще говорим за тривиалните неща. Сега да видим дали можем да заситим глада ти. — Наведе се над малката масичка и вдигна два бокала. Бокали. Колко старомодно! — Това трябва да ти стигне, докато уредим по-голяма доставка.

Поех чашата от него. Тежеше като че ли беше от злато. Само най-доброто, ако ще пиеш храната на боговете, помислих си. Вътре имаше тъмночервена течност. Ако кристалите бяха слаба имитация на Сол, то аурата, излъчваща се от тази чаша, беше „мега Сол“. Беше интензивна и силна, вибрациите от кристалите изглеждаха незначителни на фона на това. Може би така изглеждаше втечнената амброзия.

Осъзнах, че той чака, докато обмислях нещата.

— Изпий го.

Поколебах се и този път колебанието ми не беше престорено. Да го изпия ли? Как трябва да постъпя? Ако не го изпия, щях да

загубя прикритието си, а още не ме беше провокирал и не можех да закова копелето или както там се казва, когато забиваш у някого нещо като стреличка. Картър и Джером бяха изтъкнали, че амброзията няма да навреди на един безсмъртен; дори казаха, че безсмъртните могат да устоят на гадната зависимост много по-дълго от хората. Не че това ме накара да се чувствам по-добре обаче. Бих предпочела да се справя с този проблем с помощта на нормалните ми умения, но явно това беше лукс, който не можех да си позволя. Не можех да отлагам повече.

Усмигнах се стеснително, вдигнах бокала към устните си и отпих. Той направи същото. Кой знае? Може би подсилването на уменията ми щеше да ми дойде добре. Може би у мен се криеше амазонка, която умираше да излезе наяве и с малко помощ от амброзията щеше да прасне този тип с някой бокал.

След като Сол започна да пие, не спря. Обърна чашата, когато изпи всичко. Последвах примера му. Вкусът на това чудо не беше никак лош. Всъщност беше сладко, дори прекалено сладко. Най-странна беше плътността му. Гъсто, почти твърдо.

— Готово — каза той, взимайки празната ми чаша. — Скоро ще се почувстваш по-добре и тогава ще можем да говорим разумно. — Намести се в по-удобна поза, дългите му крака бяха протегнати и отпуснати. Имаше слабо лице и деликатни черти.

Тънките му пръсти се увиха около една от черните му къдрици. — Разкажи ми за себе си, Джорджина. Какво работиш?

— Аз... работя в една книжарница.

— Значи си запален читател.

— Опитвам се.

Посочи с глава към стената, покрита с книги.

— Самият аз обичам да чета. Няма по-висша цел от усъвършенстването на съзнанието.

Започна да говори за любимите си книги, а аз се усмигнах и коментирах, ако сметнех за удачно. Докато говорехме се почувствах... е, тъй като не се сещам за по-добра дума — добре. Много добре. Сякаш се бях напила с превъзходен алкохол. Крайниците ми бяха леко изтръпнали, топло усещане за еуфория се разгоря в мен. Усетих, че се смее на една от шегите му. Смехът ми беше почти искрен.

— Много си красива — каза той внезапно и се зачудих кога се е доближил толкова до мен. Трябваше да примигна, за да се съсредоточа.

Стаята леко се завъртя, а ръцете и краката ми не се подчиняваха веднага на заповедите ми. Сол протегна ръка и докосна бузата ми, прокарвайки изящните си пръсти надолу по врата ми. — Красотата ти е дар.

Опитах да помръдна, главно за да проверя дали изобщо мога, а не за да избегна допира му. Честно казано докосването му ми беше приятно — изключително приятно. Накара пулса ми леко да се ускори. Открих, че все още можех да се движа. Просто бях леко отпусната.

— Сппи — припя той и хвана ръката ми, за да ме задържи. — Не се плаши. Всичко ще бъде наред.

— К-какво правиш?

Сега ръката му беше на кръста ми и устните му приближаваха мястото, където вратът ми срещаше рамото ми. Устните му, когато докоснаха плътта ми, бяха топли и пълни с обещания. Потръпнах при тази целувка и се опитах да разбера какво става.

Краткият отговор беше, че очевидно нещо се е объркало. Чувствах се замаяна и дезориентирана, сякаш бях на купон на някое братство във Вашингтонския университет. Отгоре на всичко този безсмъртен — този странен безсмъртен, когото едва познавах — изведнъж ми се стори много по-привлекателен, отколкото можех да си представя. Не бях ли дошла да му сритам задника? Защо се натисках с него? Такъв ли беше ефектът от амброзията? Това ли беше вроденият ми талант — да се надрусам и да изпитвам удоволствие от секса? Да стана дори още по-лесна, отколкото бях?

Ръцете му се преместиха надолу и разкопчаха ризата ми, за да се плъзнат и да обгърнат гърдите ми, които черния дантелен сутиен, който купих, докато бях с Дана, едва прикриваше. Сега ме целуна директно, устата му настоятелно притисна моята. Когато езикът му деликатно се плъзна между устните ми, вкусих сладост, подобна на амброзията.

„Все пак трябва да го направиш при самозащита.“

Така беше казал Картър, но изведнъж вече няхах нужда от защита — другите трябваше да се защитават от мен. Собствените ми ръце се движеха самостоятелно и разкопчаваха панталона му, а телата ни се бяха преплели върху меките възглавници.

Самозащита. Самозащита. Защо самозащита? Какво забравях?

А, разбира се. Стреличката.

Опитах се да избутам червената мъгла, която обгръщаше сетивата ми и да изчистя съзнанието си. Стреличката. Стреличката щеше по някакъв начин да спре Сол, да му попречи да наранява хора... като Дъг.

Преборих се с объркването, дръпнах устата си от Сол и се опитах да освободя и останалата част от тялото си от хватката му. Спечелих малко пространство помежду ни, но не голямо. Той все още беше прекалено близо.

— Не — задъхах се аз. — Не го прави. Спри.

Сол ме погледна изненадано и развеселено и ми изшътка.

— Не знаеш какво говориш.

— Знаем. Спри.

Освободих едната си ръка и посегнах към джоба, където беше торбичката на Картър. Трябваше да освободя и другата си ръка, но Сол я държеше. Погледнах надолу и изведнъж видях, че китката му кърви. Не го бях наранила аз.

— Джорджина, на теб, сред всички смъртни жени, се пада голяма чест. Отпусни се. Не се бори. Няма да ти се случи нищо лошо. Тази нощ ще ти хареса, обещавам.

Притисна устата си към моята и отново ме изпълни заслепяваща еуфория. Измамен стон на удоволствие замря в гърлото ми. Сол прие това за примирение и отпусна хватката си върху ръката ми; преместих се така, че сега и двете ми ръце докосваха торбичката. Въпреки това битката беше трудна. Двигателните ми способности не бяха това, което трябваше да бъдат. В този момент да го целувам ми се струваше много по-важно от някаква си глупава торбичка. Съзнанието ми не искаше да се съсредоточи върху нищо друго.

Аз обаче се усилих. Единствено със силата на волята си изтласках физическото удоволствие от главата си и си припомних всички последствия от амброзията, които бях видяла: отчаянието на Каси, рязката смяна на настроенията на Дъг — от френетична приповдигнатост до отчаяна депресия и накрая безжизненото му тяло в болницата.

„Смъртните са крехки.“

Много крехки. А Сол си играеше с тях, сякаш бяха нищо. Вече угасващият огън на яростта ми се разпали отново.

„Той е по-силен безсмъртен от теб. Да те нападне — особено предвид, че си един вид собственост на Джером — е абсолютно забранено. Ще се оправдаеш, че си се защитила.“

Отново отдръпнах устата си.

— Спри — казах твърдо още веднъж. — Искам да спреш. Не го прави.

— Няма да спра — сръза ме Сол; гняв разяде медения му глас. Дишаше тежко и гърдите му се надигаха от усилието. Той (или аз) беше съблякъл ризата си и можех да видя незащитената му кожа. — Няма да спра. И повярвай ми, веднъж като започна и ти няма да искаш да спра.

Пръстите на едната ми ръка започнаха да отварят торбичката, а другата се приготви да бръкне вътре. Амброзията в тялото ми замъгляваше рефлексите ми, но аз продължавах да се боря и се опитах да преценя къде би трябвало да е сърцето му.

— Три пъти те помолих да спреш. И един би трябвало да е достатъчен. „Не“ означава „не“.

— „Не“ не означава нищо от някой като теб. — Той се изсмя кратко, все още не ме приемаше сериозно. Какво ти става? Мислех, че искаш да бъдеш безсмъртна.

Ръката ми беше в торбичката и се опитваше да извади стрелата. Със Сол почувствахме силата ѝ едновременно и той осъзна какво съм аз. Очите му се разшириха, но не му оставих време да реагира. Не мислех и не се поколебах. Както Картър ми беше наредил, просто действах — е, ударът не беше особено сръчен, разбира се.

— Вече съм, знам какво е — казах и забих стреличката в сърцето му. За миг Сол замръзна, не можеше да повярва какво се случва.

И тогава всичко се оплеска.

ГЛАВА 20

Да пробода Сол с това малко парче дърво беше като да пусна ядрена бомба в стаята. Взривът ме изхвърли от дивана и ме запрати на пода с разтърсващо болезнено падане. Малки предмети полетяха към стените. Картините се посипаха на земята. Прозорците на помещението се разлетяха в блестящ дъжд от стъклени парчета и паднаха вътре. Кръв и блясък се посипаха около мен в червени, искрящи пръски.

Не само моята истинска природа беше разкрита. В мига преди Сол да избухне, го бях усетила. *Наистина* го бях усетила. Да, той беше част от различна от моята система, но не беше някой дребен играч, опитващ се да създаде малко хаос. Той беше бог. Истински, съвсем истински бог. Трябва да изтъкна, че боговете на този свят съществуват, благодарение на вярата. Божествената им сила е правопрпорционална на вярата на вярващите в тях. Затова често онези, чиито имена никой не помни, се разхождат сред нас като скитници, не по-различни от хората, с изключение на безсмъртието им. Сол обаче имаше много сила. Не като Кришна или Бог с главно „Б“, но достатъчно. Със сигурност повече от мен.

По дяволите! Току-що бях унищожила божество.

Изправих се от ембрионалната си поза и се огледах. Всичко беше спокойно, с изключение на ветреца, който влизаше през счупените прозорци. Кожата и дрехите ми бяха опръскани с лепкава алена кръв, сякаш бях хванала четка за боядисване от погрешната страна. Пулсът ми отказваше да се успокои.

Миг по-късно чух стъпки по стълбите. Алек влетя в стаята, привлечен от шума и разтърсването. Огледа се и ченето му буквално увисна до пода.

Опиянието ми не беше отминало с унищожението на Сол. Шибаната амброзия беше все още в тялото ми и се чувствах дори още по-зле. Въпреки това гневът ми към Алек беше толкова голям, че отново превъзмогнах замъглените си сетива и рефлексии и със скорост,

която изненада дори мен, скочих върху него и го съборих на земята. За миг се преобразих и ниското ми и слабо тяло изведнъж се превърна в значително по-мускулесто и силно. Сграбчих Алек и върху лицето му проблясна паника, когато осъзна, че не може да мръдне и на сантиметър от хватката ми. Ударих го силно през лицето. Координацията ми не беше добра, но не се изискваше много, за да упражниш насилие.

— Кой беше той, по дяволите? Сол?

— Не знам.

Ударих го отново.

— Честно, не знам. Не знам — захленчи Алек. — Той просто... ме намери и сключихме сделка.

— Каква беше сделката? Защо ме доведе при него?

Преглътна и задържа сълзите си.

— Секс. Искаше секс. Много любовници, постоянно. Нямах значение дали мъже или жени, стига да са красиви. Аз не трябваше да ги докосвам. Трябваше само да им давам кристали, докато поискат среща със Сол. После той... Сецаш се.

— Ги изчукваше и ги изхвърляше — довърших аз ядосано. Сетих се за Каси и красивото като фотомодел момче в кафенето. Спомних си желанието на Алек да ме накара да пия амброзия и как отказа да ме докосне, въпреки че много ме желаше. Бях предназначена за Сол. — Но той не ми даде амбро... от кристалите. А някакъв наркотик, за да ме изнасили по-лесно.

— Не знам — изхленчи Алек. — Хайде, пусни ме.

Затегнах хватката си и го разтърсих. Отне ми малко време да го направя, защото пръстите ми отказваха да се свият. Наложих се да положа усилия, за да запазя гнева в изражението и гласа си.

— Той какво ти даде? Плати ли ти или какво?

— Не. Той само... ме снабдяваше с кристали. Даваше ми колкото искам, стига да му вода хора.

— И така зароби групата — осъзнах аз.

— Да. Това беше единственият начин... единственият начин да станем известни. Това е всичко, което съм искал. Да сключа договор за запис и да стана известен. Беше единственият начин.

— Не — отвърнах аз, — бил е най-бързият начин.

— Чакай, какво направи на Сол? Какво ще правиш с мен?

— Какво ще правя ли? — изкрещях и гневът ми изплува над наркотика. Разтърсих го, удряйки главата му в пода. — Трябва да убия и теб! Знаеш ли какво причини на всички тези хора? На групата? В момента Дъг е в болница заради теб.

Очите му се разшириха.

— Не знаех. Честно. Не съм искал да го наранявам... Аз... аз не можах да му доставя дозата навреме. Трябваше първо да те доведе тук.

Говореше за мен и за другите жертви като за стока. Искях да го вдигна и да го хвърля през прозореца. Можех да го направя. Хората наистина бяха много крехки и въпреки че не можех да поддържам трансформацията си цяла нощ, можех да я задържа достатъчно дълго, за да го нараня жестоко.

Въпреки че по принцип насилието ме отвращава, трябва да призная, че хвърлянето на хора из стая носеше по-голямо удовлетворение, отколкото човек би помислил. След като Доминик умря, издирих продажния лекар, извършил аборта й. Бях трансформирала тялото си в маймуноподобна двуметрова мъжка фигура с огромни мускули. Нахлух в малкия, зловещ кабинет на лекаря, без да губя време. Сграбчих го, сякаш не тежеше и грам, и го запратих в стената, събаряйки разни дребни вещи и така наречените „лекарски принадлежности“. Чувството беше фантастично.

Отидох до него, вдигнах го за предната част на ризата и го ударих силно отстрани по главата — десет пъти по-силно отколкото ударих Алек. Лекарят залитна и падна, но беше дотолкова в съзнание, че да пропълзи назад като рак, в опит да избяга.

— Кой си ти? — изплака той.

— Тази вечер уби едно момиче — отвърнах заплашително. — Една руса танцьорка.

Очите му се изцъклиха.

— Случва се. Предупредих я. Знаеше какви са рисковете.

Коленичих, за да изравня поглед с неговия.

— Отворил си я и си й взел парите. Не ти е пукало какво ще стане с нея.

— Виж, ако си искаш парите...

— Искам нея. Можеш ли да ми я върнеш?

Той зяпна, разтреперан от страх. Аз на свой ред го зяпнах, разтреперана от собствената си сила. Можех да го убия. Да го хвърля

отново, да прекърша врата му или да го удуша. Беше ужасно и грешно, но бях пленница на собствената си ярост и не можех да се контролирам. Честно казано беше чист късмет, че в крайна сметка повечето инкуби и сукуби имат благ характер и предпочитат удоволствията пред болката. Заради способността ни да променяме формата си, бихме могли да сме много смъртоносни за хората, ако ни ядосат достатъчно. Те не могат да ни се противопоставят. Адски сигурно беше, че този лекар не можеше.

Друг безсмъртен обаче можеше.

— Жозефин — тихо прозвуча гласът на Бастиен зад мен. — Фльор.

Когато не отговорих и не отслабих хватката си, Бастиен каза:

— Лета.

Рожденото ми име стигна до мен през пулсиращата в тялото ми кръвожадност.

— Пусни го. Не си заслужава.

— Доминик не заслужава ли отмъщение? — попитах, без да изпускам от поглед нещастника пред мен.

— Доминик е мъртва. Душата ѝ е в друг свят. И да го убиеш, няма да промениш това.

— Ще се почувствам по-добре.

— Може би — съгласи се Бастиен, — но не е твоя работа да отсъждаш наказания на смъртните. Това е територия, резервирана за по-висши сили.

— Аз съм по-висша сила.

Инкубът постави нежно ръка върху рамото ми. Потръпнах.

— Нашата роля е друга. Ние не убиваме смъртни.

— И двамата с теб сме убивали, Бас.

— При самозащита. Да защитиш село от нашественици не е същото като да убиеш хладнокръвно. Може да си прокълната, но не чак толкова.

Отпуснах хватката си и се свлякох на колене. Лекарят не помръдна.

— Обичах Доминик — прошепнах.

— Знам. Това е проблемът със смъртните. Лесно ги обикваш и лесно умират. По-добре за всички ни ще е да се държим на разстояние.

Не докоснах лекаря, но и не помръднах. Бастиен ме дръпна нежно, все още спокоен и разумен.

— Хайде, да вървим. Остави го. Нямах право да слагаш край на живота му.

Позволих на Бастиен да ме отведе. Щом излязохме на тъмната алея, обикаляща кабинета на лекаря, се трансформирах обратно в естествената за мен форма на Жозефин.

— Искам да напусна Париж — казах му мрачно. — Искам да отида някъде, където няма смърт.

Той успокояващо ме обгърна с ръка.

— Такова място не съществува, Фльор.

В къщата на Сол все още притисках Алек към пода; имах възможност да прекъсна живота му, ако решах. Думите на Бастиен отекаха в мен и ме заболя като осъзнах колко съжалявам за лошите ни отношения в момента. Той все още беше прав, след всички тези години. Нямах право да убивам за отмъщение. Не беше редно безсмъртен да се възползва от силата си над много по-слаб смъртен. Нямах да съм по-добра от Сол. Докато гледах Алек под мен, осъзнах колко млад е всъщност. Не беше по-стар от Доминик.

А и освен това силата и самообладанието ми отслабваха с всяка секунда. Наведох се заплашително над Алек.

— Изчезвай — рекох през скованите ми устни. — Искам да изчезнеш. От Сиатъл. Не си и помисляй да се свържеш някога с Дъг или с друг от групата. Ако разбере, че утре вечер си все още в града... — помъчих се да измисля подходяща заплаха. Мислите ми зациклиха. — Ти, хм... няма да ти хареса. Разбра ли?

Блъфът ми имаше ефект; беше очевидно, че е ужасен. Слязох от него и се свих — повече не издържах. Той бързо-бързо се изправи, хвърли ми последен ужасен поглед и изхвърча от стаята.

В момента, в който вратата се затвори, припаднах.

ГЛАВА 21

На другата сутрин се събудих с най-ужасното главоболие, което някога съм имала, а това определено означаваше нещо.

Всъщност ме събуди студеният въздух, който нахлуваше през разбитите прозорци и развяваше завесите. В Сиатъл зимите бяха меки, а все още беше ноември. Трансформирах си един дебел пуловер и забелязах, че кръвта на Сол не беше изчезнала от кожата ми при снощното преобразяване. Кръвта беше изсъхнала, образувайки изящни, блестящи червени кристали върху мен и всичко друго. Вдигнах захвърлената ми копринена риза и открих, че върши добра работа за чистене на кристали.

Миналата нощ ми беше като в мъгла и не можех да си спомня детайлите. Предполагам, че можех да хвърля вината за това върху мистериозната течност, която бях изпила. Докато оглеждах разрухата, си спомних повечето неща, а за други можех да се досетя. Не исках да оставам повече тук, намерих мобилния си телефон и извиках такси.

Докато пътувах към Сиатъл, си мислех, че искам единствено да се прибера и да поспя още малко. Смяната ми щеше да започне едва по-късно; Дъг щеше да отвори. Чакай. Не, нямаше. Дъг беше на легло в болницата. Въздъхнах и казах на шофьора да кара към книжарницата.

Когато пристигнах в офиса, ме чакаха три съобщения на гласовата поща. Едното беше от писателя, който щеше да дава автографи тази вечер — Е. Дж. Патнъм. Всичко с полета му било наред, очаквал да пристигне по план. Второто съобщение беше от Бет — обаждаше се, за да каже, че е болна. Исусе. Никой ли не можеше да остане здрав? Така ставахме с двама по-малко. Последното съобщение беше от Уорън — казваше, че ще се върне от Флорида по-късно днес и че ще намине през книжарницата довечера. Реших, че трябва да съм му ядосана, просто заради принципа. Цяла седмица се опитвах да оправя хаоса в книжарницата, докато той играеше голф при температура на въздуха 27 градуса.

Отворих книжарницата и се залепих за едната каса. Недостигът на персонал поне осигуряваше достатъчно работа на всички. Почти нямах време да мисля за случилото се снощи. Или за Дъг. Или за факта, че днес Сет не дойде. Или за караницата ми с Бастиен.

— Вие Джорджина ли сте?

Погледнах към красива жена с японски и американски произход. Лицето и тялото ѝ бяха на границата на затлъстяването, черната ѝ коса беше вързана високо на опашка. Нещо в нея ми се стори познато.

— Аз съм Мадри Сато — обясни тя, протягайки ръка. — Сестрата на Дъг.

Здрависах се с нея изумено.

— Не знаех, че Дъг има сестра.

Усмивката ѝ малко помръкна.

Всъщност има доста сестри. Пръснати сме из цялата страна. Всяка се занимава с нещо различно.

— И ти дойде да... видиш Дъг? — поколебах се, това беше деликатна тема, но какво иначе би правила тук?

Тя кимна.

— Бях при него тази сутрин. Той е добре и ти праща поздрав.

Това беше най-добрата новина, която можех да чуя.

— Събудил се е.

— Да. Вкиснат е и е раздразнителен, но иначе е добре. Каза, че в офиса има едни дискове и че си ги иска. Помоли ме да ги взема, ако мога.

— Разбира се, ще ти ги покажа — казах и я поведох. Леле. Сестрата на Дъг.

— Как разбра за Дъг?

— Сет Мортенсен ми се обади.

Спънах се и едва не се блъснах в една витрина с книги за градинарството.

— Откъде познаваш Сет?

— Пиша за списание „Гласът на жените“. Сет имаше някои въпроси за една феминистка организация, преди около месец правеше проучване за книгата си и Дъг му даде имейла ми. Разменихме си няколко писма. Когато Дъг... се разболя, Сет намерил номера ми в Салем и ми се обади снощи.

Част от мен изпита ревност, че Сет си е писал с нея, без да ми каже, но на мига потиснах тези чувства. Беше постъпил много мило. Типично за него. Безшумно, ефикасно и внимателно. Заведох Мади в офиса и намерих дисковете в чекмеджето.

— Снощи ли шофира до тук или днес сутринта?

Тя поклати глава.

— Всъщност Сет дойде да ме вземе.

— Аз... какво? От Салем? Но това е на четири часа път!

— Знам. Беше много мил. Аз нямам кола, така че той тръгна веднага, след като ми се обади, пристигна посред нощ и ме доведе при Дъг.

Господи. Сет беше шофирал осем часа. Нищо чудно, че не дойде; сигурно беше смазан. Това означаваше, че може би не си е тръгнал от болницата, за да избяга от мен. А за да помогне на Дъг. Приятен трепет премина през мен — донякъде от облекчение, донякъде, защото това беше още едно доказателство за добротата на Сет и вниманието му към другите.

Мади ми остави номера на мобилния си и обеща да прати поздрав на Дъг. Докато излизаше от офиса, влезе Джанис.

— Здравей, Джорджина. Лорелай Билиджън е тук.

— О, добре. Чакай! — малко закъсняла реакция. — Искаш да кажеш Е. Дж. Патнъм?

— Не. Определено е Лорелай. Е. Дж. е мъж.

— Знам това, но тя ще дава автографи след седмица. Днес по план е Патнъм. Имам потвърждение от него и прочее.

— Не знам. Знам само, че тя е тук.

Завладя ме ужасното усещане, че потъвам. Последвах Джанис и се здрависах с дребна жена със здраво телосложение, на средна възраст. Бях виждала снимки на Лорелай Билиджън върху кориците на книгите ѝ. Беше съвсем същата — от кафявата ѝ късо подстригана коса до характерното ѝ черно облекло.

— Ще се разходя да разгледам забележителностите, но първо исках да ви се обадя — каза ми тя.

— О, добре. Чудесно! — усмихнах се леко и си наложих да продължа да дишам.

Побъбрихме още малко. Щом си замина, се втурнах обратно в офиса на Пейдж и разрових бюрото ѝ. Наистина в графика ѝ пишеше,

че и двамата писатели трябва да дойдат днес. На графика за персонала обаче ги беше сложила в различни дни. Плакатите в книжарницата също ги обявяваха за различни дни, но проверих рекламите във вестниците и видях, че и двамата са определени за един и същи ден. На уебсайта пишеше, че двамата ще дават автографи днес, тоест днес в книжарницата щеше да има фенове и на двамата.

Мили Боже! Беше като в лоша, изпълнена с клишета ситуационна комедия. Имахме двама партньори за танците.

Седнах на бюрото на Пейдж и разтърках слепоочията си. Как се беше случило това? Как може идеалната, стриктна Пейдж да обърка така нещата? Бързо отговорих на въпросите си: може, защото имаше други проблеми. Караше много тежка бременност и поради това не идваше на работа вече трета седмица. Едно такова нещо може да накара всеки да допусне грешка. За нещастие аз трябваше да поправам нещата.

Анди пъкна глава в стаята.

— Здравсти. Ето къде си. Брус каза да те питам дали някой може да помогне в кафенето. Няма достатъчно хора. И Сет се обади на главната линия на книжарницата. Каза да ти предам, че няма да може за утре.

— Сет се е обадил? — попитах аз глупаво. Значи не спеше. А утре имаме уговорка да слушаме местна келтска група в един клуб. Той обаче отменяше срещата. Благородните причини, поради които мислех, че страни от мен, изведнъж ми се сториха не толкова алтруистични. — Добре. Благодаря.

Втренчих се в нищото. Светът около мен се разпадаше. Не си говорех с двамата мъже, които най-много обичах. Отговорях за книжарница, която нямаше достатъчно служители. Двама писатели щяха да дойдат довечера и двамата щяха да очакват да бъдат център на внимание и да промотират книгите си. Нямахме достатъчно място. На всичкото отгоре се чувствах като парцал. Остатъчните ефекти от наркотика бяха отвратително главоболие, а и не бях спала достатъчно. Убийството на божество определено беше изтощителна работа.

Имах прекалено много задачи и недостатъчно енергия и воля да се захвана с тях. Не разполагах и с достатъчно персонал. Трябваше ми чудо. Божествена намеса. И въпреки че не изглеждаше невъзможно

предвид същността на истинската ми работа, нищо такова нямаше да се случи. Освен ако...

Божествена намеса?

Намерих чантата си и извадих една от торбичките с амброзия. Странните кристали запулсираха през мен, докато ги гледах. Какво би станало? Благодарение на тях „Нощно признание“ се бяха издигнали до небето за нула време. Можех ли да се справя сама с един адски работен ден? Кристалите щяха ли да ми дадат повече издържливост и умения, за да се справя? Или щях да се превърна в лигаво секс коте? Вече не вярвах, че снощи Сол ми беше дал от кристалите. Определено ме беше натъпкал с някакъв друг наркотик, за да ме изнасили. Тези обаче... може би щяха да ми предложат вдъхновение и да ме измъкнат от тази каша.

Разбира се, проблемът с опасното пристрастяване към наркотика все още съществуваше. Само че на мен щеше да ми е за пръв път. Дори смъртните трябваше да вземат няколко дози, преди нещата да се оплескат съвсем. Картър ме беше уверил, че ще трябва повече време, преди и аз да откача. Вероятно щеше да ми се размине, стига да не се пристрастя към новото си Аз.

Може би бях прекалено уморена, но не се двоумих повече. *Не мисли, просто действай.* Поръчах си мокачино с бял шоколад от кафенето и щом се върнах в офиса изсипах наведнъж кристалите. „До дъно“ промърморих и обърнах чашата.

Когато ги изпих, положих глава на бюрото и зачаках нещо да се случи. Каквото и да е. Най-вече все още ми се спеше. Прозях се. Кога започваше да действа това чудо? Как щях да разбера? И, Боже мили, какво щях да правя, ако се окажеше просто поредното бедствие? А ако денят ми станеше дори още по-кошмарен? Не че това беше възможно. Имах двама писатели, планирани за тази вечер. Ревността, на която веднъж Тами се подигра, можеше да се превърне в истина. Две беше лошо число. Две водеше до съревнование. Добави още хора и ще се получи добра компания, не арена за борба за внимание. Била съм на събития, на които едновременно много писатели говорят и четат. Понякога сядат заедно и заедно отговарят на въпроси за писането, вдъхновението и издаването. Идеята беше чудесна. Щеше да бъде прекрасна възможност за феновете на тези писатели, а по-късно въпросните фенове можеха да получат и автографи. Тези събития бяха

голяма работа. Трябваше много планиране, голяма реклама, да не говорим колко много персонал.

Две минути по-късно се изправих и осъзнах, че вече мога да мисля адекватно. Нямах време да се чудя кога се беше случило или какво означаваше. Имах прекалено много работа. Умът ми препускаше. След миг бях на първия етаж на лов за Анди. Връчих му списък на служителите.

— Искам да се обадиш на всички, които са в почивка днес, с изключение на болните. Виж дали могат да дойдат. Най-добре за целия ден, но в крайна сметка за колкото успеят. После попитай всички, които са първа смяна, дали могат да останат до края на деня. Кажим им, че ще им платим за извънредния труд.

Анди се втренчи в мен, сякаш никога не ме беше виждал, но не му дадох време да разпитва. Върнах се в офиса, набрах пейджъра на Мария и докато я чаках да дойде, се обадох на Мади Сато. Когато вдигна, ѝ обясних какво се надявам да успее да направи за мен. Звучеше изненадана от молбата ми, но въпреки това се съгласи. А и обеща да се обади от мое име на някого, когото не кипях от желание да чувам.

Мария се появи, още щом затворих телефона. Тя работеше почасово и беше срамежлива и тиха. Предпочиташе да не работи на каса, ако беше възможно, и се чувстваше много по-щастлива, подреждайки рафтовете. Освен това беше забележителен художник.

Връчих ѝ картон, който бях взела от склада.

— Искам да направиш плакат за събитието довечера.

— За раздаването на автографи? — попита тя. — Тъ... раздаванията.

Вече всички бяха научили за дублирането на датите.

— Няма да е обикновено раздаване на автографи. Ще е литературна бурлеска. Ще е... — Премислих и набързо отхвърлих няколко възможности. — Изумруден литературен фест.

Звучеше скучно, но ясно, а понякога това беше за предпочитане пред гръмката реклама.

— Да, Първи годишен фест. Вмъкни някъде, че ще присъстват тези писатели — връчих ѝ списъка, който бях нахвърлила. — Напиши и че ще дават автографи. И че ще имаме томбола. — Помислих още малко, съчинявайки всичко, докато говорех, идеите просто се лееха от

устата ми. — И че десет процента от всички продажби ще бъдат дарени на литературен проект „Пъгит Саунд“.

— Леле — каза тя. — Не знаех, че предстоят такива неща.

— Така е — съгласих се припряно. — Аз също. Нарисувай го, напечатай го, копирай го — няма значение, само го направи. Трябва ми след двадесет минути и трябва да изглежда добре.

Тя примигна и незабавно се залови за работа. Междувременно проведох няколко телефонни разговора. Обяви във вестниците нямаше да свършат работа, но всички имаха уеб сайтове. Обадох се на големите ежедневници и на малките списания за изкуство. Свързах се и с местните писателски сдружения и ги убедих да разпратят имейли на членовете си. Накрая се обадох на радиостанциите. Там проявиха повече неохота да се включат в нещо без предварителна уговорка, но те най-добре можеха да ни направят реклама на момента. Водещите можеха да споменат събитието, без да е нужно да се изработва специално клип. Трябваше доста да ги убеждавам; при повечето обаче вече имахме открити сметки, та плащането беше гарантирано, а и благотворителният аспект не можеше да бъде пренебрегнат. Добре де, трудно можеха да устоят на мен. Въпреки че говорехме по телефона, аз ги ухаждах и убеждавах с безбожна вещина. По едно време Мария спря да работи и ме зяпна хипнотизирано. После поклати глава и се върна към плаката.

Анди се появи със списъка на служителите. Не беше успял да уговори колкото хора ми се искаше, но определено бяхме разширили редиците си. А и повечето от служителите през първата смяна щяха да останат до края на деня.

Точно тогава Мария довърши плаката си и той наистина изглеждаше добре. Отидох с колата до копирния център, който обикновено поемаше поръчките ни и им го връчих.

— Не — отсече категорично шефката, внезапно нарушавайки лудешкия ми ритъм. — Не мога да ги направя за по-малко от час. Ще ми трябват може би три часа.

— Час и половина? — изчуруликах аз. — Става въпрос за благотворителност. Появи се спешен случай.

Тя се намръщи.

— Спешен случай в литературата?

— Винаги има спешни случаи в литературата. Знаете ли колко деца в „Пъгит Саунд“ не могат да четат, защото нямат нужните средства за образование?

За щастие бях в бизнеса с книги и знаех цялата черна статистика. Когато приключих с нея, бойната мацка беше на ръба на сълзите. Щяла да изпълни поръчката ми, обеща тя, и то в искания от мен един час.

Докато плакатите се печатаха, отидох до „Фостърс“. Собственикът беше местен, книжарницата не беше голяма като „Емералд Сити“, но също се славеше като местна забележителност. На практика бяхме конкуренти.

Гарет Фостър, собственикът, вдигна глава, когато влязох.

— Работа ли търсите?

— Аз имам работа за вас — казах му чаровно, облягайки се на щанда. — Искам да се свържете с Абел Варшавски от мое име.

Абел Варшавски беше местен писател, който пишеше широко популярни книги за Тихоокеанския Северозапад. С Гарет бяха стари приятели, така че Абел имаше изяви само в книжарницата на Фостър.

Гарет вдигна объркано вежди.

— Абел идва само тук. Знаете това.

— Знам. Точно затова не ви помолих да ми дадете номера му.

Споделих с Гарет как половината персонал в „Емералд Сити“ имат здравословни проблеми. Говорих му за благотворителност и литературна статистика. Изтъкнах, че всъщност не сме конкуренти, тъй като той беше в „Кепитал Хил“, а аз в „Куин Ан“. Освен това в книжната индустрия всички бяхме едно голямо семейство. Всички имахме едни и същи цели.

— Господи, жено — промърмори той, когато приключих. Мисля, че не си бях поела дъх по време на цялата тирада. — Сигурна ли сте, че не си търсите работа?

— Искам Абел само за тази вечер.

Той захапа устната си.

— Дали е възможно Мортенсен да дойде някой път да раздава автографи при нас?

— Хм — замислих се, пазаренето беше в кръвта ми. — Зависи. Вие затваряте няколко часа по-рано от нас, нали? Ще може ли да ми пратите няколко човека да помогнат довечера? Ще им платим, разбира се.

— Много сте наперена — промърмори той. Втренчи се в мен, все още обмисляйки, но вече знаех, че е в ръцете ми. Не можеше да устои. — Добре. Но само ако Мортенсен дойде в пиков момент, като например излизането на следващата му книга.

— Съгласна съм — не ми харесваше да делия с него Сет, но много големи автори правеха по няколко представяния в Сиатъл, когато излизаше тяхна книга. Дано Сет не се разсърдеше, че го пласирам. Е, както и да е. Щях да мисля за това по-късно.

Преди да си тръгна купих от Фостър всички броеве на „Америкън мистъри“ и „Гласът на жените“. Той се поколеба за момент, докато ги маркираше.

— Хей — погледна ме той. — Може би не сте чели разказа, който Мортенсен написа...

— Ами, нека кажем — че той не е първият, когото съм вдъхновила — казах с безгрижна усмивка, вече не ми пукаше за двойничката ми Женивиев.

Като подарък на тръгване дадох на Гарет и един от рекламните ни плакати — бях поискала в копирния център да направят няколко копия, които да взема със себе си, преди да започнат голямата поръчка.

Втренчи се в плаката невярващо.

— Вече сте включили Абел в списъка! Още преди да говорите с мен!

Оставих го зяпнал и отидох да взема плакатите. Върнах се в книжарницата и ги разпределих между трима служители като ги въоръжих и с по един списък на местата, на които да ги сложат. Отпратих ги и се заех с последните приготовления — най-вече разместване на оборудване и разпределяне на задълженията на служителите за вечерта.

В шест часа сякаш се беше случило чудо. Обикновено автографи се раздаваха в кафенето на втория етаж. И днес там щеше да бъде сърцето на шоуто, но накарах да разчистят и останалата част от втория етаж. Наложих се да местим лавици и витрини, докато писателите говореха, но това нямаше значение. Хората искаха да чуят любимите си автори, не да се ровят в книгите.

А само колко хора дойдоха! Е. Дж. Патнъм и Лорелай Билиджън привлякоха съответно фенове на научната фантастика и на съвременните романи. Само това щеше да е повече от достатъчно, но

рекламата ми беше докарала още хора. Беше претъпкано. Опитавме се да отворим колкото можем повече място като разместихме мебелите. Не помнех друг път тук да е имало толкова хора.

Патнъм и Билиджън бяха малко изненадани (отначало и недоволни), че изведнъж се озоваха на Изумруден литературен фест, вместо на обикновено раздаване на автографи. Прехвърлих вината за объркването и недоразумението на техните хора и им благодарих, че ще помогнат за благотворителната кауза. Напомних им, че това е добра възможност да привлекат вниманието на хора, които по принцип четат други жанрове и нито един от двамата не остана обиден... много. Всеки трябваше да чете десет минути от книгата си и петнайсет минути да отговаря на въпроси. Да, беше малко претупано за стандартно раздаване на автографи, но се получи добре и имаше достатъчно време *всички* писатели да отговорят на въпроси на феновете — тоест двамата предвидени плюс Сет, Мади и Абел. През цялото време се разиграваше томбола, а аз изпълнявах ролята на водещ, макар и да не помня какво толкова говорих.

— Не мога да повярвам, че постави Сет на заден план след Патнъм и Билиджън — отбеляза Анди по време на дискусиата (само на тях двамата бяхме отделили специално внимание тази вечер). Той е по-голям и от двамата взети заедно.

— А и е изключително добър човек — отвърнах аз.

Сега, когато имах възможност да си отдъхна, не можех да спра да мисля за Сет. Имах чувството, че не бях виждала снизходителната му усмивка от векове. Всъщност никога не бях виждала тениската с надпис „Кептън енд Тенил“^[1], с която беше. Искаше ми се да изтичам при него, но се въздържах. От мое име Мади го беше помолила да участва. Това беше едно от нещата, които я помолих да свърши тази сутрин.

Говоренето приключи и накарах служителите да върнат почти всичко по местата. Оставихме само кафенето както беше и поставихме по една маса за всеки писател за раздаването на автографи. Дори не толкова известната Мади имаше почитатели. „Гласът на жените“ беше нещо като култ и май успя да спечели няколко нови фенове по време на дискусиата.

Докато минавах покрай Сет, който говореше с един фен, улових погледа му и спрях. За момент и двамата се почувствахме неловко и

дори амброзията не можа да ми помогне. Между нас стояха прекалено много нерешени проблеми.

— Благодаря — казах простичко. — Благодаря ти, че го правиш.

— Ами — каза той след малко, — познаваш ме. Досега не съм изпускарал Изумруден литературен фест. И нямам намерение да изпускам в бъдеще.

Наближаваше време да затваряме, но нямаше вероятност книжарницата скоро да се опразни; реших да не гоня хората, още имахме ужасно много работа. Точно тогава Уорън се появи.

Застана до мен и двамата заедно се загледахме в минаващите покрай нас.

— Защо — каза той след малко, — се чувствам като родител, който се е прибрал у дома и е хванал детето си тийнейджър да прави купон?

— Пейдж беше дублирала Билиджън и Патнъм. Стори ми се логично решение.

— И кога разбра, че ги е дублирала?

— Тази сутрин.

— Тази сутрин — повтори той. — Значи вместо да разместиш обзавеждането на първия етаж и просто да организираш успоредно раздаването на автографи, реши за по-малко от един ден да спретнеш звездно соаре с мащабна реклама и повече хора, отколкото може да побере книжарницата?

Премигнах. Леле. Това наистина беше много по-лесно решение.

— Всъщност това е фест. Не е соаре. И не забравяй, че е благотворително.

Уорън рязко обърна глава към мен.

— Ще дарим всички приходи?

— Само десет процента — успокоих го аз. — Но една жена от литературния проект остана толкова впечатлена, че иска да обсъдим съвместното ни участие в много по-големи събития за събиране на средства. Вероятно обаче ще стане чак следващата година. Разбира се през пролетта. Нали не искаме да засенчим следващия Изумруден литературен фест?

— Следващия?

— О, да. Вече е традиция.

Летях по гребена на вълната цяла вечер. Бях толкова нахъсана, че сигурно можех да спретна втори Изумруден фест още за утре сутринта. Изведнъж се сетих нещо.

— Хей, да не съм сгафила нещо?

Той потърка очи.

— Джорджина, ти си... — поклати глава. — Нямам думи. Не си сгафила. Определено не. Не сме имали толкова работа и по Коледа — и той ми отпрати една от най-топлите си усмивки, спомен от времето, когато бяхме интимни. — Защо не се прибереш? Имаш нужда от почивка. Зениците ти са ужасно разширени.

— Гониш ли ме? Сигурен ли си, че не съм сгафила?

— Не си сгафила. Но чух колко често ти се е налагало да работиш извънредно наред с... всичко останало. Пейдж ще дойде другата седмица и тогава ще седнем и ще поговорим. — Изведнъж забеляза нещо. — Това на касата Гарет Фостър ли е?

Прибрах се без желание. Не беше лесно да изоставя рожбата си. Още се чувствах на върха и леко замаяна, сякаш чист адреналин течеше през вените ми. Не можех просто да се прибера. Трябваше да направя нещо. Да планирам нещо. Да действам. Няколко мъже ме загледаха, докато се разминавахме, и аз им се усмихнах провокативно — единият за малко щеше да падне в кофа за боклук. Може би имаше и други начини да ангажирам времето си тази вечер.

Телефонът ми иззвъня и вдигнах, без да се замисля. Беше Бастиен.

— По дяволите. Забравих, че трябва да проверявам кой ми звъни. Все още не говоря с теб.

— Не затваряй. Трябва да поговорим.

— Не, казах ти...

— Флъор, аз тръгвам.

Долових напрежение и умора в гласа му. Не искаше да каже, че просто ще излиза тази вечер. Еуфорията ми леко избледня.

— Тръгваш си от Сиатъл?

— Да.

— Защо?

— Защото с Дана няма да се получи нищо. И двамата го знаем.

Вече бях пред сградата на апартамента си и гледах в нищото; чаках амброзията да ми даде вдъхновение и да открия начин Бастиен

най-накрая да се докопа до Дана. Тъй като нищо не се случи, реших да направя единственото, което можех.

— Веднага идвам.

Вратата беше отключена, когато пристигнах, и влязох вътре. „Мич“ стоеше в кухнята прегърбен, с гръб към мен и подпрял ръце върху плота. Отидох до него, прегърнах го през кръста и отпуснах глава на гърба му.

— Съжалявам — прошепнах.

— Аз също.

— Чрез готвенето не успя ли да опечеш нещата? — едва не се засмях на собствената си шега. Господи, тази амброзия беше върхът.

— Не. Но пък вече мога да правя разкошно крем брюле. Има в хладилника, ако искаш да опиташ — той въздъхна. — Но не, не се получи. Знаеше, че няма да стане, нали? — завъртя се и застана с лице към мен.

Погледнах встрани.

— Да. Но не исках да... Не знам. Може би се надявах. Надявах се да успееш.

Постояхме, без да говорим. Колкото и ядосана да бях, мразех да го гледам така. Разбит. Провален.

— Флър, искам да ти се извиня за онази нощ...

— Не, ти не си...

— Първо ме изслушай — прекъсна ме той. — Трябва да ти кажа нещо. Нещо за Сет.

И точно тогава, както винаги, когато бях там, на вратата се звънна. Инкубът махна отегчено с ръка.

— Не отваряй.

— Може да е тя.

— Не ми пука. Не искам да я виждам.

Той беше песимист, но аз бях пила от храната на боговете. Чувствах се сякаш можех да направя всичко. Знаех, че мога да направя всичко. Увереността ми и хитростта ми нямаха граници. Бях създавала нова традиция в „Емералд Сити“ само за няколко часа. Със сигурност щях да успея да открия някаквасветлина в тунела за Бастиен, ако имах възможност да говоря с Дана лице в лице.

— Все трябва да има начин — казах и се отправих към вратата. — Стани невидим. Искам да говоря с нея.

— Ако изобщо е тя — извика той след мен.

Но все пак беше тя.

— Табита — усмихна се Дана. — Помислих, че те видях да влизаш.

Отвърнах на усмивката ѝ. Със заслепяваща усмивка. Повече нямаше да се държа срамежливо и идиотски в нейно присъствие. Не трябваше изобщо да се правя на нещо, което не съм, а и сега бях във възможно най-добрата си форма.

— Много се радвам, че се отби — казах ѝ аз, топлина се процеждаше през всяка моя пора. Поканих я да влезе сякаш живееш в тази къща. Като се има предвид колко често се виждахме, съвсем спокойно можех и да живея там. — Моля те, влез. Да ти предложи нещо за пиене?

За пръв път хванах Дана неподготвена. Не бях онази Табита, която познаваше и не знаеше какво да прави.

Бастиен беше в кухнята, невидим, предизвикателно скръстил ръце на гърдите си. Намигнах му и се обърнах към Дана.

— Мич излезе за малко, ако ти трябва за нещо.

— О, няма проблем. Мога да... почакам...

Изглежда беше нервна, защото този път аз контролирах ситуацията. Налях и на двете ни студен чай и седнахме на масата. Подех разговор за това кой какво е правил и ѝ разказах за невероятното благотворително събитие, на което съм била в една книжарница в центъра. Дана си възвърна самообладанието и отново стана спокойна и уравновесена. Ако се изключи тесногърдието ѝ, жената можеше да води приличен разговор и ние си паснахме. Жалко, че не използваше интелигентността си за по-полезни неща, помислих си аз.

Докато говорехме за това-онова, решението на проблема с Дана ме осени — беше толкова очевидно. Не знам дали амброзията помогна, но не можех да повярвам колко слепи сме били. Как е възможно да не усетим какво ѝ има? Що за експерти по съблазняването бяхме? Бастиен беше прав. Дана беше загубена кауза.

За него.

— Дана — прекъснах я аз по много нетипичен за Табита начин, — наистина се радвам, че дойде тази вечер, защото исках да те питам нещо.

Тя се задави с чая.

— Да?

Подпрях лакти на масата и облегнах брадичка на ръцете си, така че да я гледам право в очите.

— Преди време каза, че между вас с Бил няма нищо романтично и че това не те интересува. Знаеш ли какво? Не ти вярвам. Мисля, че романтиката ти липсва. Мисля, че жадуваш за нея. Само че не с него.

Лицето на Дана пребледня и тя ококори очи. Бастиен беше наблизко и изглеждаше по същия начин. На този етап обаче нямахме какво да губим.

— Права ли съм? — наведох се към нея. — Нещо липсва, нали? А и лъжеш, че не знаеш какво е секси. Знаеш. Знаеш какво те възбужда и го искаш. Искаш го толкова силно, че почти усещаш вкуса му.

Кълна се, игла да беше паднала, щеше да се чуе. Дана отчаяно се опитваше да контролира дишането си и ме гледаше втренчено, сякаш щях да изчезна, ако мигнеше.

— Да — отвърна накрая тя дрезгаво. — Беше права за много неща. Например че не можем да избираме кого да харесваме. И да... Мисля, че и двете знаем за какво говоря, Табита. — Частица от старата й самоувереност започна да се завръща. — Отначало не бях сигурна. Човек трудно може да те разбере. После обаче видях колко неловки са отношенията ти с приятеля ти; не искаше да говориш за него и каза, че не те привлича. Тогава разбрах. Шоуто с оскъдното бельо, което облече пред мен, ме убеди. Беше невероятна. Не можех да спра да мисля за това. Вече те бях виждала гола в джакузито и ми беше достатъчно трудно. Трябваше пак да те видя гола. После, докато разговаряхме, осъзнах, че си и интелигентна. Ето тази вечер например. — Пое си дълбоко и накъсано въздух и сложи ръка върху моята, пръстите й бавно затанцуваха по кожата ми. — Права си. Наистина искам нещо. Искам го толкова силно, че почти усещам вкуса му. Знам, че е грешно. Знам, че е неморално, но не мога да се променя. Не мога да избирам кого да харесвам. Не мога да спра да те желая.

Ясно защо Бастиен не постигна никакъв успех. Дана искаше мен. Може би от момента, в който излязох от басейна с оскъдния бански. Вгледах се в нея и се замислих за всички ужасни неща, които организацията й беше направила. Замислих се и за Бастиен, когото някакъв демон щеше да измъчва. Понякога да си безсмъртен не е

благословия. Сега можех да го спася от тази съдба и да отмъстя на КЗСЦ.

Усмихнах се на Дана и оставих езика на тялото ми да говори вместо мен, докато напрежението се покачваше. Признавам, бях малко изненадана, че е тълкувала предходните ни срещи като свалки от моя страна, но това нямаше значение. Невидимият инкуб беше изчезнал от стаята някъде около „Трябваше пак да те видя гола“. Сега се върна с видеокамера. Възползва се от добре обмисленото ми мълчание и размаха бясно камерата с ликуващо изражение.

Имах силата да променя всичко. Силата да постигна това, за което Бастиен се бореше. Да го спася и да унижа КЗСЦ. Само ако успеех да довърша нещата докрай. Днес амброзията беше доказала, че най-силната ми страна е импровизацията и организирането, способността да върша много неща едновременно и да решавам проблеми. Беше чудесно. Накара ме да се чувствам по-добре, отколкото се чувствах от известно време насам. Може би това ми помогна да осъзная и истината за Дана. Ами предишните ми размишления за амброзията? По отношение на секса? Бяха ли сексуалните ми умения моя силна черта? И тях ли беше подсилила амброзията? Можех ли да побъркам мъж (или жена) в леглото? Като гледах Дана и вече явната ѝ похот, отговорът стана очевиден. Разсмях се похотливо и уверено отметнах косата от лицето си.

Можех и щях да я побъркам. Все пак бях добър екипен играч. И за двата отбора.

Стиснах ръката ѝ и се приближих към нея.

— Чувствам се по абсолютно същия начин.

[1] „Кептън и Тенил“ — американски поп дует от 80-те. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

Сервитьорът ми донесе още един гимлет, когато изпих последния. Добър човек, помислих си аз. Заслужаваше щедър бакшиш.

Четири дни след Изумрудения литературен фест седях в „Избата“ с Джером, Картър, Хю, Питър, Коди и Бастиен. Обичайните заподозрени. Не бях виждала никого от тях от дни. Гледах да не се набивам на очи; в общи линии излизах само, за да отида на работа.

Не се бях чувала и със Сет през това време.

Никой не говореше. Просто стояхме в тъмното и пиехме питиетата си. Хората в заведението се разхождаха наоколо и се смееха, но ние бяхме в ъгъла на тишината. Можех да разрежа с нож неловкото напрежение помежду ни. Накрая не издържах и въздъхнах.

— Добре — сопнах се аз. — Стига преструвки. Знам, че сте гледали видеото.

Сякаш изпуснах въздух от балон. Всички задръжки паднаха. Хю проговори пръв, очите му блестяха от възхищение.

— Исусе! Това беше най-доброто, което някога съм гледал! — Гледах го може би десет пъти — добави Питър. — И не ми омръзва.

Очарованият поглед на Коди говореше сам по себе си. Глътнах половината чаша на един дъх:

— Понякога не мога да повярвам, че това е животът ми. Бастиен беше свършил достойна за „Оскар“ работа, улавяйки с камерата романтичното ми приключение с Дана. Тя така и не забеляза плуващата във въздуха камера — само инкубът беше невидим. Разбира се, Дана беше прекалено заета да забележи каквото и да е. Аз се бях погрижила за това. Може и да се наслаждавах на уменията си да доставям удоволствие и да отвличам вниманието, но след като действието на амброзията премина, не ми се искаше да излагам на показ точно тази моя способност, също както не исках да ме свързват с героинята от разказа на Сет. Поне никой не знаеше коя е Табита Хънтър.

— Фльор, кълна се, направи неща, за които дори аз не знаех — подразни ме Бастиен.

— О, млъкни — отвърнах му, защото бях наясно, че лъже. — Цялата ситуация е достатъчно неловка. Не мога да повярвам, че успя да го пуснеш в интернет само за няколко часа.

Той вдигна рамене.

— Защо да пазя такава добра новина само за себе си?

Очите на Джером блестяха от удоволствие.

— Не се чувствай неловко. Това, което направи, е достойно за медал. Ще станеш сукуба на годината.

— Страхотно — казах аз. — Може би сега ще получа талони, които няма да са изтекли.

— Шегувай се колкото искаш — продължи демонът, — но ти вся хаос в силна религиозна група. Това определено трябва да се отпразнува.

И вероятно щеше да реши проблемите на Бастиен. Вярно, не той беше в светлината на прожекторите, но се погрижих Джером да подчертае ролята му в официалния писмен доклад. Според мен демонът беше наясно, че малко преувеличих заслугите на Бастиен за тази лудория, но за него техническите подробности нямаха значение. Независимо от написаното в доклада, дяволската общност знаеше, че именно сукубата на Джером е на това толкова популярно видео. Репутацията на шефа ми беше стигнала до небето.

А колкото до КЗСЦ... Е, да, при тях категорично цареше хаос. Дана подаде оставка, още щом скандалът избухна. Внезапно изгубила силния си лидер, групата изпадна в объркване и се лашкаше насамнатам без ясна посока. Горкият Бил. Освен проблема с невярната съпруга, той трябваше да поправи нанесените щети и все по-силно да отстоява позицията си относно семейните ценности, за да спаси политическата си кариера. Изборите бяха следващата година и не беше ясно какво щеше да стане с него.

Изпитвах смесени чувства към случилото се. Разбира се, мразех ужасната дейност на КЗСЦ и се радвах да ги видя на дъното. Дана обаче, въпреки многото ѝ недостатъци, имаше чувства към Табита. Едва ли я обичаше, но чувствата ѝ бяха искрени. Беше се открила пред мен, а аз ѝ се подиграх. Дори и да успееше да се измъкне от тази каша, вероятно никога повече нямаше да приеме сексуалните си влечения.

Щеше да ги потисне и да продължи кампанията за нетолерантност към хомосексуализма. Това ме притесняваше, както по отношение на личния ѝ живот, така и по отношение на политическата ѝ кариера.

— А когато не съсипе консервативни кучки — отбеляза Хю, — в свободното си време унищожава богове. И наистина ли наби онова хлапе? Направо си невероятна.

— Не забравяйте и за Изумрудения литературен фест — усмихна се Коди закачливо. — Боже, не мога да повярвам, че го изпуснах.

— Има ли нещо, което да не можеш, Джорджина? — зачуди се Питър. — Нали не си се научила да готвиш суфле зад гърба ми?

Завъртях очи и се обърнах към по-висшите безсмъртни, игнорирайки превъзнасянията на приятелите ми.

— Ще ми кажете ли цялата история за Сол или който и там беше. Така и не споменахте нищо за това, че убих божество.

— Знаеш повечето подробности — отвърна ми Картър.

— Освен това технически не си го убила — добави Джером.

Опулих очи.

— Така ли? Но... той избухна. Навсякъде имаше кръв. Изглеждаше някак... не знам... окончателно.

— Ти унищожи човешкото му проявление — обясни ангелът почти отегчено. — Тялото, с което обикаляше света на смъртните. Сол или Сوما, както всъщност се нарича, все още съществува.

— „Сوما“ е другото име на амброзията... — започнах бавно аз.

— Да — потвърди Картър. — Според индуизма, бог Сوما е божественото възплъщение на наркотика. Той тече във вените му и после бива раздаден на смъртните.

Спомних си кървящата му китка и как изглеждаше засъхналата му кръв.

— Кръвта му образува кристалите, които амброзията представлява. Точно тях пиеха всички. Точно това пих и аз! — потръпнах.

— Освен това я пи и в чиста форма — отбеляза Джером, наблюдавайки реакцията ми, — направо от източника.

— О, Господи! — осъзнах аз. — Бокалът! Мислех, че е някакъв наркотик, за да ме изнасили.

— Може и така да се каже — отвърна нежно Картър. — Кръвта му, когато е на кристали, усилва силните черти и се понася добре и от

смъртни, и от безсмъртни, защото е разредена. В концентрирана форма е прекалено силна. Действа дезориентиращо. Не се ограничава само до стимулиране на уменията. Претоварва тялото, кара те да се чувстваш безумно добре и те прави чувствителен към физическо докосване и силни емоции.

Ето защо реагирах така на опита му да спи с мен и защо после се нахвърлих върху Алек. Разбира се, бях ужасно ядосана на бившия барабанист и почти вярвах, че действията ми нямаше да са много по-различни и без амброзията.

— Това е отвратително — промърморих. — Пила съм кръв. Гадост.

Коди и Питър се спогледаха и се усмигнаха.

— А каква беше онази стреличка? — попита Хю. — Онази, с която го намушка?

— Тя беше от имел. Имелът пази портата между световите. Скандинавците винаги са казвали, че расте на Дървото на живота — дървото, на което се крепи света.

Намръщих се.

— Значи е загубил само физическото си тяло и не е наистина мъртъв?

— Той никога няма да умре — каза Картър. — Идеята за храната на боговете винаги ще съществува, поне под някаква форма. Смъртните винаги са вярвали и ще продължават да вярват и да се молят за панацея, която да промени живота им.

Затова е толкова силен, въпреки че повечето не знаят кой е. Не е задължително хората да знаят кого боготворят и в кого вярват, за да му вдъхнат сила.

— Но когато отново се пръкне на този свят, вероятно ще е някъде другаде — отбеляза Джером. — Ако Картър или аз бяхме предприели нещо, щеше да е истинско обявяване на война. Невинната самозащита на Джорджи обаче му изпрати очарователно съобщение да се омиа от тук и ни спести неприятностите. Трябваше единствено да напишем малък доклад. — Той направи гримаса, демонът мразеше бумацината.

Въздъгнах.

— Добре тогава. Един последен въпрос. Защо секс? Защо караше Алек да му води жертви?

— Че кой не иска секс? — попита Хю.

— Легендите са пълни с развратните му наклонности — отвърна Картър. — В един мит дори се казва, че е отмъкнал съпругата на някакъв бог, толкова силно я искал. Ако си бог на еуфорията и уникалните физически способности, няма как сексът да не ти е присъщ. Поне така съм чувал.

Намръщих се.

— Дори го е мързяло сам да си намира жертвите. Какво копеле!

— Той е бог — каза Картър, сякаш нямаше какво повече да добави.

Обърнах се към ангела и се замислих над думите му.

— Днес си истински извор на знание. На никого ли обаче не му пука, че открито обсъждаме и признаваме наличието на поне три религиозни вярвания? Индуизмът и скандинавската митология, плюс нашата религия. Която винаги съм смятала за истинската, между другото.

Джером изглеждаше искрено доволен.

— Стига. Сблъсквала си се с безсмъртни от всички видове „религиозни вярвания“ още от началото на живота ти като сукуба.

— Да, знам... Но досега не се бях замисляла за подробностите. Мислех, че сме на различни планети, забрави ли? Че те си гледат тяхната работа, ние си гледаме нашата. Сега всичко се обърка и сякаш... сякаш... всички правим едно и също.

— Да — каза Коди. — И кой е правият тук?

Ангелът и демонът се подсмигнаха заедно.

— „Що е истина?“, пита Пилат — Картър не можеше да избяга от любимите си цитати. В очите му забелязах потиснат смях.

Отново въздъгнах, знаейки, че няма да получа по-добър отговор от никой от тях.

Когато вечерното ни събиране беше към края си, Бастиен заяви нещастно, че трябва да замине за Детройт. Сбогува се с другите, а аз излязох да го изпратя.

Застанахме пред заведението, отдадени на собствените си мисли, докато местните и туристите минаваха през площад „Пайъниър“. Накрая, в един и същи момент и двамата проговорихме.

— Фльор...

— Бастиен...

— Не, нека аз говоря пръв — каза твърдо той. Кимнах му да продължи. — В хотела не постъпих правилно. Не трябваше да те карам да го правиш, не и след като ми каза да спра. А онова, което наговорих на Сет... Това вече е непростимо. Да, бях малко пийнал, но не ме извинява.

Поклатих глава.

— Бог знае колко глупости съм правила, когато съм била пияна. И с кого съм спала. Недей да се съдиш прекалено строго. Не и за това, което се случи... между нас. Аз сама направих своя избор и сега трябва да живея с него.

— Няма значение. Не трябва да ми прощаваш. Не и след като разреши проблема ми с Дана. Ти осъзна нещо, което аз бях прекалено сляп да видя. Не, определено няма прошка за мен.

— Може би. Аз обаче така или иначе ще ти простя — ръгнах го закачливо. — И ти не можеш да ми попречиш.

— Само глупак би се опитал да ти попречи — каза той галантно. — Но все пак не мисля, че заслужавам.

— Бас, хиляда години гледам как хората идват и си отиват. По дяволите, виждала съм как цивилизации идват и си отиват. В живота ми няма много постоянни неща. В живота на никого от нас няма. Не искам да отписвам един от най-добрите приятели, които съм имала.

Той разтвори ръце и аз отпуснах глава върху гърдите му, тъжна, че отново си заминава. Стояхме така дълго време и после той се дръпна, за да ме погледне.

— Време е за признания: не правих секс с теб от алтруизъм. Беше права за това. Не го направих и защото можех да го направя. Направих го, защото те исках. Защото исках да бъда близо до теб — докосна бузата ми и премигна. — Струваш колкото десет Алесандри. Заслужаваше си, дори и да ме пратят в Гуам.

— Ами в Омаха?

— Никой не заслужава чак толкова.

Засмях се.

— Ще изпуснеш полета си.

— Да. — Той ме прегърна отново и се поколеба, преди да продължи. — Има още нещо, което трябва да знаеш. В денят след... хм, идиотската ми пиянска изцепка, Сет дойде при мен.

— Какво? — напънах мозъка си. Това трябваше да е по времето, когато подготвях феста. — Защо?

— Искаше да знае какво се е случило. Между нас. Всички подробности.

— Ти какво му каза?

— Истината.

Втренчих се в нищото.

— Този тип е луд по теб — каза Бастиен след миг мълчание. — Такава любов... е, дори и адът не може да попречи на такава любов, така мисля. Не знам дали нещата между една сукуба и един човек могат да се получат, но, ако изобщо е възможно, то той е човекът, който ще успее. — Поколеба се. — Мисля... не, аз ревнувах, че той има любовта ти и че теб някой те обича така — усмихна ми се горчиво. — Няма значение. Късмет. Винаги ще съм до теб, ако ти потрябвам.

— Благодаря — казах и го прегърнах отново. — Ще поддържаме връзка. Може някой ден пак да работим заедно.

Дяволитият му поглед, отсъстващ по време на сериозния ни разговор, озари лицето му.

— Само какъв хаос можем да забъркаме! Светът още не е готов за нас двамата.

Целуна ме нежно и сладко по устните и после си тръгна. Минута по-късно усетих присъствието на Картър зад мен.

— Раздялата носи такава сладка тъга.

— Да — съгласих се тъжно. — Но такъв е животът и на смъртните, и на безсмъртните.

— Как върви ходенето по въже със Сет?

Обърнах се към него, почти бях забравила за тази алегория.

— Зле.

— Погледна надолу ли?

— Много по-лошо. Паднах. Паднах и ударих дъното.

Ангелът ме наблюдаваше със сериозен поглед.

— Значи трябва да се покатериш отново.

Задавих се и се засмях горчиво.

— Това възможно ли е?

— Разбира се — отвърна той. — Стига въжетото да не е скъсано, винаги можеш да се качиш отново.

Оставих го и повървах няколко пресечки, за да хвана автобус до „Куин Ан“. Докато чаках, примигнах и малко късно осъзнах, че виждам Джоуди. Не бях говорила с нея отдавна. След скандала с Дана, Мич и Табита Хънтър бяха изчезнали от лицето на земята.

Дръпнах се от спирката и се вмъкнах в един тъмен вход в стил а ла Супермен. Миг по-късно се втурнах да я догоня като Табита.

— Джоуди!

Тя спря и се обърна. Кафявите ѝ очи се разшириха, когато ме позна.

— Табита — каза несигурно и ме изчака да я настигна. — Радвам се да те видя.

— Аз също. Как върви?

— Добре — стояхме неловко. — Как си? Искам да кажа, след всичко... — бузите ѝ порозовяха.

— Не се опитвай да избягваш темата. Вече съм го приела — казах ѝ внимателно. — Вече се е случило. Не можем да направим нищо.

Тя погледна надолу към краката си, очевидно притеснена.

— Исках да ти кажа нещо. Не си... не си само ти, знаеш ли? — Погледна смутено към мен. — Тя, така да се каже, подходи по същия начин и към мен. Правихме някои неща... неща, които не исках да правя. Но и не можех да ѝ откажа. Не и на нея. Беше много труден момент в живота ми.

Така. Значи не с мен Дана за пръв път е опитала забранения плод. Идеята, че е насилила Джоуди, ме отврати повече от възможността Дана да се хвърли в яростна борба срещу собствената си природа. Изведнъж вече не изпитвах съжаление към нея.

— Значи си е получила заслуженото — заявих ледено.

— Може би — каза Джоуди, все още разстроена. — Беше истинско бедствие за семейството ѝ. Чувствам се ужасно заради Рийс. А и КЗСЦ... и при тях е хаос.

— Може би така е по-добре — отвърнах неопределено.

— Знам, че не вярваш в тях, но имат потенциал да правят добрини. Всъщност тъкмо отивам на заседание. Ще решаваме съдбата на организацията. Едва ли ще се разпаднем, но нямам представа в каква посока ще поемем. Някои хора все още мислят като Дана. Не са мнозинство, но имат влияние. По-голямо, отколкото хора като мен.

Спомних си разговора ни в градината.

— А ти все още искаш да направиш нещата, за които ми разказа? Да помагаш на хората, които наистина имат нужда?

— Да. Иска ми се да отида на заседанието и да говоря. Ако привлека вниманието на членовете, мисля, че ще успея да ги поведе по нов път. Една по-добра посока, благодарение на която ще можем да променим нещо, а не само да обиждаме хората.

— Тогава направи точно това.

— Не мога. Не мога да говоря пред публика. Не съм достатъчно смела.

— У теб има страст.

— Да, но това не е достатъчно, ако не мога да запаля и другите.

Изведнъж трябваше да положа усилие да прикрия лукавата усмивка, която пропълзя на устните ми.

— Имам нещо за теб — казах ѝ и бръкнах в чантата си. — Ето, заповядай.

Дадох ѝ последната доза амброзия. Може би беше опасно да я давам на смъртна, но една доза нямаше да ѝ се отрази крайно зле, а и тя нямаше откъде да си набави друга. Освен това най-добре би било да стоя по-далеч от изкушението.

— Какво е това?

— Това е... хм, билкова добавка. За повече енергия. Не я ли знаеш?

Тя се намръщи.

— Нещо като женшен?

— Да. Няма да промени живота ти, разбира се, но на мен винаги ми вдъхва сили. Смесваш го с някаква напитка и готово.

— Е, аз тъкмо щях да си взема кафе...

— Идеално. Няма да ти навреди — усмихнах ѝ се и стиснах ръката ѝ. — Заради мен. Да кажем, че съм ти дала талисман за късмет.

— Да, добре. Ще го изпия с кафето. — Тя погледна часовника си. — Трябва да тръгвам, ако искам да отида навреме. Грижи се за себе си, става ли?

— Добре. Благодаря. Късмет довечера.

За моя изненада, тя ме прегърна набързо и после изчезна в тълпата от пешеходци. Докато пътувах с автобуса към къщи, се почувствах по-добре, отколкото се бях чувствала от дни. Искаше ми се

да запазя амброзията за литературния фест следващата година, но вероятно нямаше да ми трябва — можех да си позволя два дни подготовка, вместо един. Все пак човек невинаги можеше да бъде във форма.

ГЛАВА 23

Заседанието на КЗСЦ не привлече толкова медийно внимание, колкото лесбийската афера, но един репортер от „Сиатъл Таймс“ все пак присъства и имаше представители и на други медии.

На това заседание Джоуди изнесе речта на живота си. Тя начерта подробно виждането си за пътя, по който трябва да поеме КЗСЦ, без да включва досегашните атаки срещу хомосексуализма. Планът ѝ беше да достигнат до онези, които наистина имат нужда от помощ — майките на тийнейджъри и на бягащите от домовете си деца, за които ми беше говорила. КЗСЦ имаше клонове из цялата страна и тя настоя местните съвети да решават и локални проблеми, за да бъде влиянието на организацията по-значимо и да вдъхва усещане за една общност. Представянето ѝ беше гениално замислено и вдъхновяващо. Заседанието приключи с викове и аплодисменти и гласуване, чрез което я избрах за председател. Може би, подозирах аз, след действието на амброзията се беше ужасила от себе си. След всички креативни и интересни неща до този момент в живота ѝ обаче, бях сигурна, че ще се справи. Освен това имах чувството, че ще е пощастлива, ако се посвети на нещо смислено след бездейното ѝ поприще на домакиня.

Мина ми през ума, че с Бастиен може и да бяхме суперзвезди на ада след екшъна с Дана, но в крайна сметка каузата ни не беше чак толкова диaboлична. Всъщност Дана разпространяваше зло и нетърпимост. Изгонването ѝ и смяната ѝ с Джоди в действителност донесе само повече добро на света. Надявах се Джером да не види нещата в тази светлина. За момента беше много доволен от мен.

Статията за КЗСЦ беше излязла преди няколко дни, но още я държах на бюрото си — тя ми доставяше някакво удоволствие в тази иначе не толкова спокойна седмица. Сет не беше идвал в книжарницата.

— Гледа ли видеото в интернет? — попита ме Дъг, забелязвайки вестника.

Погледнах го неразбиращо.

— Защо да гледам нещо такова?

— Защото е секси. Ще изпуснеш много.

Седна на ръба на бюрото и се заигра с един химикал като го запремята във въздуха. Никой от нас не вършеше работата, която трябваше да се свърши. Беше като едно време.

— Как се чувстваш? — попитах.

— Доста добре, предполагам. — Знаеше, че съм наясно за амброзията, но нямаше представа каква роля имах в случилото се. Знаеше само, че Алек го няма. — Групата е в пълен застой. Предполагам нямаше как да не се случи. Нямаме барабанист и това съвсем ни закопа.

— Е, ще решите този проблем, нали?

— Да. Ужасно е. Трябва да организираме прослушване. — Спря да си играе с химикала и въздъхна. — Бяхме толкова близо, Кинкейд. Още малко и щяхме да успеем.

— Ще успеете. Просто ще ви отнеме малко повече време. Всичко, което направихте досега... си беше ваше дело.

— Да — каза той, но не звучеше убеден.

— Освен това аз още съм ти фен. Това трябва да значи нещо, нали?

Спокойната му усмивка се завърна.

— Разбира се. Мисля, че и Мади ще се присъедини към теб. Не иска да си тръгне от апартамента ми.

Засмях се.

— Не трябва ли да се връща на работа?

— „Гласът на жените“ излезе извън границите на Бъркли. Изпраща всичко по електронен път, така че работата ѝ не е много различна. Казва, че иска да ме наглежда.

— Много мило.

— Боже — Дъг ми отправи развеселен поглед. — Опитвам се да стана рокзвезда, а сестра ми живее при мен. Това не е никак „мило“.

— Работите здраво, както винаги — каза един спокоен глас.

И двамата се стреснахме.

— Пейдж! — възкликнах аз. Щях да я прегърна, но отношенията ни не бяха чак такива.

Отдавна липсващият ни управител стоеше на вратата. Изглеждаше непринудено в широките си черни панталони и розовата блуза за бременни. Коремът ѝ беше пораснал още повече през последния месец и това ме накара да почувствам парване в гърдите. Не можах да зачена дете като смъртна и сега като безсмъртна не можех. Това все още беше болното ми място, но не пречеше на взаимоотношенията ми с хората. Обожавах бременни жени и бебета. Радвах се за Пейдж, радвах се, че се върна и че изглежда добре.

На блестящите ѝ устни заигра усмивка, когато забеляза, че сме двамата.

— Джорджина, би ли дошла в офиса на Уорън? Искаме да говорим с теб. Няма да отнеме много време.

— Разбира се — казах и се изправих. Дъг тихо затананика мелодията от „Челюсти“.

Пейдж, Уорън и аз седнахме в офиса му при затворена врата. Едва ли щях да имам неприятности, но се чувствах някак странно с тях двамата. Най-вече защото ме гледаха с очакване.

— Така — започна Пейдж, — прегледах сметките за времето, през което ни нямаше. Говорихме и със служителите. — Направи умишлено пауза. — Имала си доста работа.

Усмихнах се и се успокоих.

— Тук винаги има много работа. Ако исках да нямам работа, щях да отида при Фостър.

Уорън се засмя.

— Чух, че ти е предложил да отидеш при него.

— Да, но не се тревожи. Никъде не отивам.

— Това е хубаво — каза рязко Пейдж, — защото чух, че сме създали годишна традиция, която трябва да планираш. Лорелай Билиджън ми изпрати имейл с молба да я поканим и следващата година на Изумрудената литературна гала вечер.

— Фест — поправих я аз. — Изумрудения литературен фест.

— Няма значение. Въпросът е, че направи нещо забележително... макар и доста шантаво. Да организираш толкова бързо всичко и да постигнеш такива нива в продажбите! — тя поклати глава. — Това е свръхчовешко.

Потръпнах при това определение.

— Някой трябваше да го направи.

— И ти го направи. Освен това сътвори много други чудеса тук и това наистина ни впечатли.

— Хей, чакайте — казах, изведнъж чувствайки се неловко пред погледите и на двамата. — Не си мислете, че мога да го правя всеки ден. Това беше изключение. Не мога да работя така постоянно. Просто имах добър ден, това е.

Ти имаше много добри дни, Джорджина — отвърна Уорън. — От седмици страдаме от недостиг на персонал. Идваш на работа и в почивните си дни. Управляваш книжарницата, когато няма кой друг да го прави. Решаваш проблем след проблем, и не говоря само за феста. Говоря и за цялата ситуация с Дъг.

Изправих се на стола.

— Какво смятате да правите? Нали няма да го уволните? Защото той не е... искам да кажа, има смекчаващи вината обстоятелства. Вече е по-добре. Той е най-добрият ви служител.

— Говорихме с него — каза спокойно Пейдж. — Засега ще остане на работа, но той е наясно, че е на нещо като изпитателен срок.

Заля ме вълна на облекчение.

— Добре. Това е много хубаво.

— Радвам се, че мислиш така, защото ти ще отговаряш за него.

— Аз... Какво? — мислите ми излязоха извън релси, местех поглед от единия към другия в очакване на кулминацията.

— Бременността се оказа много по-трудна, отколкото мислех. Сигурно сама си се досетила. Бебето е здраво и още имам шанс за естествено раждане, но трябва да изключа всички рискови фактори. Един от тях, за съжаление, е работата.

Вперих очи в нея. Пейдж ме беше наела. Не можеше да напусне.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не мога да продължа да работя.

— Но... след като родиш... ще се върнеш, нали?

— Не знам, но докато реша какво да правя, няма да оставя книжарницата на произвола на съдбата. Напускам и искаме ти да заемеш мястото ми.

— Като управител — добави Уорън, сякаш това не беше очевидно.

— Аз... Не знам какво да кажа.

— Ще ти увеличим заплатата, разбира се — каза тя. — И ще намерим някой на твоето място. Ти ще поемеш моите задължения.

Кимнах. Знаех какви са нейните задължения — особено след като вършех и тях последните няколко седмици. Те включваха повече административна работа, отколкото контакти с клиентите, но Пейдж постоянно беше в книжарницата и не беше изолирана. Задълженията ѝ включваха и работа с хора, но в малко по-различен контекст. Нямаше да имам колеги и шефове, освен Уорън. Може би вече нямаше да излизам толкова често с колегите след работа и най-вече нямаше да лентяйствам с Дъг. Новият ми пост щеше да донесе много нови усложнения и проблеми.

От друга страна щях да имам много повече свобода и власт. Пейдж планираше всички раздавания на автографи и промоционални събития, също както аз организирах феста. Беше забавно. Вече можех да го правя постоянно. Можех да експериментирам с нови идеи. Звучеше привлекателно — при това много. Всъщност ме привлече самото предизвикателство. Щеше да е нещо ново и различно. От векове бях на тази земя и знаех какви рискове крие еднообразният начин на живот. Имах опита и образованието, за да се справя с множество отговорни длъжности — и бях заемала много такива в миналото. Този път обаче бях избрала по-спокойна работа. Бях ли готова да променя живота си?

Вече бях взела решение, но забелязах как се притесниха от мълчанието ми и не можех да се въздържа да не ги подразня малко.

— Ще получа ли собствен офис?

Кимнаха като един, все още напрегнати, все още чудейки се какво не ми харесва.

— Е, добре. Имаме сделка.

Прибрах се вкъщи, опиянена от мисълта за новата ми работа. Пейдж щеше да ми липсва, но колкото повече мислех, толкова повече се вълнувах, че ще бъда управител на книжарницата. Определено трябваше да се отпразнува, така че се обадох на Хю и вампирите и излязохме. Беше ми хубаво с тях, но честно казано ми се искаше да празнувам с някого другого.

Пих до късно и на другата сутрин се успах. Когато се събудих, Обри беше легнала върху врата ми; бях на косъм от задушаването — само една котка би се чувствала удобно в такава поза. Часовникът

сочеше 12, а аз лежах на топло под завивките и се чудех какво да правя. Книжарницата не работеше. Беше Денят на благодарността.

Телефонът звънна. Претърколих се да го взема и едва успях да се спася от ноктите на Обри, които за малко да се забият в сънната ми артерия.

Вперих поглед в името на Сет на дисплея, сякаш надписът имаше магически сили. Поех си дълбоко въздух и вдигнах.

— Честит рожден ден — казах и се постарях да прозвуча весело, а не свършено ужасено.

Имаше пауза и после тихо, изненадано подхилкване. Не знаех какво да очаквам — чувахме се за пръв път след драмата миналата седмица, но смехът му не звучеше заядливо. Освен ако не се смееше злорадо, че сърцето ми кърви и моля за прошка.

— Благодаря — каза той, прозвуча по-спокойно. — Но... хм, не ти вярвам.

— За какво не ми вярваш?

— Че наистина ми честитиш рождения ден.

— Но нали точно това казах?

Настъпи дълго мълчание. Притеснението ми нарастваше с всяка секунда.

— Ако го мислеше, щеше да дойдеш на купона ми.

— На купона ти? — повторих сковано аз.

— Да, забрави ли? Андрея те покани.

Не бях забравила. Мислех за това всеки ден през цялата седмица.

— Не знаех, че още съм поканена — поколебах се, сърцето ми се късаше. — Не знаех, че искаш да дойда.

— Е, искам. Така че побързай. Закъсняваш.

Затворихме и аз седнах в леглото. Сет най-накрая се бе обадил. И искаше да ме види. Сега. Какво щеше да се случи? Какво трябваше да направя? Погледнах Обри и въздъхнах.

— Май трябваше да запазя за себе си последната доза амброзия, а?

ГЛАВА 24

Сет ме смъмри, че отидох късно, но при пет дъщери семейство Мортенсен винаги закъсняваха и никой друг не обърна голямо внимание на това.

А и в цялата суматоха никой не забеляза, че с него не говорехме много. Момичетата бърбеха достатъчно за всички и присъствието им ми действаше успокояващо. Както винаги не можеха да ми се наситят — катереха се върху мен и ме дърпаха за ръкава, за да са сигурни, че имат пълното ми внимание. Наслаждавах се на всичко това с лека горчивина. Бях убедена, че със Сет сме на ръба на раздялата и не можех да спра да мисля, че може би за последен път съм с прекрасното му семейство.

Андрея привлече вниманието ни с истинска празнична трапеза за рождения ден на Сет и Деня на благодарността. Както разбрах, Тери и Сет ѝ бяха помогнали, но не можех да спра да се чудя как успяха да приготвят всичко, докато се занимаваха и с децата.

— Когато станеш родител, се налага да вършиш няколко неща едновременно — информира ме тя. — Ще разбереш какво имам предвид, когато имаш деца.

Усмяхнах ѝ се учтиво, без да се опитвам да ѝ обяснявам, че няма да имам деца.

— Освен това — каза Тери с усмивка, — разбрахме, че си нещо като жената чудо. Сет ни разказа за лудия купон, който си спретнала в книжарницата.

— Чичо Сет каза, че било супер — добави Бранди.

— Беше фест — поправих ги аз и погледнах изненадано Сет.

Не можех да разгадая какви бяха чувствата му към мен.

Беше ме поканил и явно ме беше похвалил. Това не се връзваше с бедствието, което очаквах след инцидента с Бастиен и предвид първоначалната му изумена реакция към случилото се.

След вечеря Сет отвори подаръците, повечето от които бяха книги и нови попълнения към шантавата му колекция тениски.

— Къде е твоят подарък? — попита ме Кендъл.

— Оставих го вкъщи.

Останахме още малко и си поприказвахме; страховете ми се засилиха, докато се чудех как ли ще завърши вечерта. Накрая купонът се разпусна и Сет ме попита дали искам да отидем някъде.

Поех си дълбоко въздух. Сега или никога.

— Да отидем у нас.

Пристигнахме, настанихме се на дивана (на благопристойно разстояние един от друг) и говорихме за всичко, но не и за връзката ни. Казах му за повишението в работа и приех поздравленията му. Той сподели интересни коментари на фенове, които получил по време на раздаването на автографи. Продължихме в този дух почти трийсет минути и накрая аз не издържах.

— Сет, какво става? — поисках да знам. — С нас?

Той облегна глава на дивана.

— Чудех се кога ще стигнем до това. Не можем повече да отлагаме, а?

— Ами не. Това е сериозен проблем. Не е обикновен спор къде да отидем на вечеря... Става дума за нас. За нашето бъдеще. Искам да кажа, че аз... знаеш. Знаеш какво направих.

— Знам. — Той изследва тавана известно време, после обърна кехлибарените си очи към мен. В този момент осъзнах защо сякаш винаги гледаше някъде встрани. Насочеше ли очите си директно към някого, погледът му беше непоколебим и силен. Очите му наелектризираха. — Не ми ли е позволено да ти простя?

— Тъ... не. Е, не знам.

Този разговор повтаряше като ехо разговора, който имах с Бастиен. Той беше казал същото и след като претеглих всичко, бях решила, че не си заслужава да му се сърдя. Толкова лесно ли беше да простиш на хората, които обичаш?

— Няма да те лъжа, Тетида, боли ме. Все още ме боли. Но от друга страна... не е много по-различно от нещата, които обикновено правиш.

— Разликата е голяма.

Той се засмя.

— Ти на чия страна си? Да не се опитваш да ме настроиш срещу себе си?

— Искам да съм сигурна, че ще отстояваш правата си.

— Все за това се тревожиш. Не се притеснявай. Не съм чак толкова загубен.

— Не това имах предвид. Просто... не знам. Не ме бива много във връзките.

— Знам. И мен не ме бива. Правил съм много глупости при предишните си връзки. Заслужавам малко кармично отмъщение. Разбира се, това не значи, че искам да ти стане навик, но една грешка... една грешка мога да простя. Макар и да нямам много опит с връзките, при теб положението е още по-лошо... не знам колко години повърхностни флиртове?

— Много — отвърнах неопределено. Поради някаква причина не исках Сет да знае възрастта ми.

Той се хвана за думите ми, очите му се присвиха жалостиво.

— Точно така. Това е другият проблем. Той е дори по-голям от случилото се. Отново го правиш.

— Кое?

— Не ми казваш нищо. Нищо за себе си. Сякаш те е страх да ми покажеш истинската си същност. Както вече казах обаче, любовта е точно това. Да се разкриеш. Аз искам да знам. Искам да знам всичко за теб. Понякога имам чувството, че въпреки силните ми чувства към теб, изобщо не те познавам.

— И в това не ме бива — отвърнах му нежно.

Сет ме придърпа и ме прегърна, притисна ме до себе си. В този жест имаше пламенност, силно усещане за притежание, което раздвижи кръвта ми.

— Сега ти си целият ми свят, Джорджина, но не мога да продължавам така... Не и ако между нас няма честност.

Тонът му беше нежен и любящ, но долових предупреждението в думите му. Вече се издъних веднъж. Следващия път нямаше да получа амнистия.

Това малко ме стресна, но все пак бях горда с него и осъзнах, че и аз има какво още да науча за него. Имаше пълното право да определя правилата. Не, не беше загубен. Съжалявах за грешките си. И въпреки че бях доволна, че ми прости, не исках Сет да си губи времето с мен, ако не можех да се отнасям с него както трябва.

Младият ми любовник французин Етиен така и не се беше възстановил. Години по-късно научих, че развалил годежа си и никога не се оженил. Беше се отдал на рисуването, привличайки малка група последователи. Няколко мои портрета — на русата Жозефин — все още бяха част от частни колекции в Европа.

Етиен не беше успял да ме изтрие от съзнанието си и това го беше съсипало. Толкова много исках нещата със Сет да се получат. Исках да бъдем заедно и да бъдем щастливи, докато успеем да издържим. Ако обаче не можехме, не исках да погубя живота му, както направих с младия художник.

— Обичам те — прошепнах в рамото на Сет, изненадана, че думите се изплъзнаха от устата ми. И тогава осъзнах, че наистина го мисля. Той си пое дълбоко въздух, прегърна ме още по-силно и почувствах как любовта се излъчва от него, въпреки че замълча. — Сигурна съм, че не те заслужавам.

— О, Тетида моя, заслужаваш много неща. И честно казано — той се отдръпна и се вгледа в лицето ми — колкото и да боли... радвам се, че ти... знаеш. Че си имала своя шанс с Бастиен.

Намръщих се.

— Че съм имала шанс да бъда с твое копие?

— Е, не. Това е прекалено шантаво. Исках да кажа, че си имала шанс да правиш секс с някой, който ти харесва. Винаги когато се замисля какво правиш... — затвори очи за момент. — Представям си, че те изнасилват отново и отново. Мразя това. Направо ми се повдига. Доволен съм, че си била с любим за теб човек... Макар и да не бях аз. И ти заслужаваш веднъж хубав секс.

— Ти също — казах, съкрушена от безкрайната безкористност на Сет. — Знаеш ли... ако искаш, можеш да намериш някого, с когото да правиш секс просто така... Е, би могъл. Колкото да посрещнеш физическата нужда. Няма да имам нищо против.

Или поне така мислех; с леко притеснение си припомних ревността към кореспонденцията му с Мади.

Той ме погледна сериозно.

— Аз не правя секс, само за да посрещна физическата нужда. Не и ако мога да се въздържа. Сексът може да не е задължителна част от любовта, но той е израз на любовта. Трябва да го правиш с някого, когото обичаш.

Отговорът не ме изненада. Всъщност изведнъж ме подсети за нещо.

— Хей, имам подарък за теб.

Въпреки неизяснените ни отношения, все пак бях избрала двайсет от най-добрите снимки, които Бастиен ми беше направил и тази седмица бях накарала Хю да ми ги разпечата. До този момент не знаех дали ще имам възможност да ги дам на Сет. Бяха в спалнята, вързани с розова панделка.

— Подаръкът ти за рождения ден — протегнах ръка да му дам снимките.

— Чакай — каза той. Отвори чантата, в която носеше лаптопа си и миг по-късно ми подаде няколко листа хартия. Връчих му снимките. Седнахме, без да кажем нищо, всеки разглеждаше подаръка си.

За част от секундата помислих, че все пак ми дава да прочета ръкописа му. След няколко реда осъзнах, че написаното е за мен. Беше нещо, което ми беше обещал преди време. Подробно описание на всички неща, които би искал да можем да направим.

Докато го четях, изгубих представа за света около мен. Беше написал нещо изключително. Част от него беше като поезия. Изкусно написана ода за красотата ми, за тялото ми и за характера ми, които накараха сърцето ми да затрепти. Друга част беше безсрамно подробна. Гореща и секси. Тази част би накарала случката в асансьора между О'Нийл и Женевиер да изглежда като урок в детската градина. Усетих как кръвта нахлу в бузите ми, докато четях.

Когато приключих, го погледнах, без да мога да дишам. Той ме наблюдаваше, снимките отнемаха по-малко време от четенето.

— Взимам си думите обратно — каза ми той, вдигайки една от снимките. На нея бях възседнала гола един стол. Краката ми висяха отпуснати отстрани и лакираните ми в розово нокти се виждаха прекрасно. Една от книгите на Сет с твърда корица лежеше на хълбока ми. — Може би все пак сексът е задължителна част от любовта.

Погледнах към страниците.

— Да. Може би е така.

Постояхме за момент и после избухнахме в смях. Той потърка очи.

— Тетида — каза замислено, — какво ще правим с нас?

— Не знам. Снимките да не са влошили нещата?

— Не. Прекрасни са. Благодаря. Те са добър начин да те имам... въпреки че не мога наистина да те имам.

Една идея бавно пропълзя в съзнанието ми. Снимките предполагаха само гледане. Гледането беше безопасно. Но не беше нужно да гледа само двуизмерен образ.

— Може би... може би ще ме имаш наистина. — Той ме погледна с насмешка и аз бързо се поправих. — Но без да пипаш. Ела.

— Звучи ми опасно — каза той, когато го заведох в спалнята.

Залезът придаваше на стаята подходяща атмосфера. Посочих му един стол в ъгъла.

— Седни там.

Аз отидох в другия ъгъл с надеждата, че разстоянието е достатъчно голямо.

— Ти какво... О! — Думите замряха и той преглътна. — О!

Плъзнах бавно ръце по ханша и към гърдите ми, нагоре до горното копче на блузата. Преднамерено бавно разкопчах копчето. После, също толкова внимателно се преместих на следващото копче. И на следващото. След това разпуснах косата си и я оставих да се разпилее по раменете ми.

За да правиш стриптийз, трябва да се освободиш от всички задръжки. Трябва и да можеш да устоиш на изкушението. Естествено, да го правя пред Сет, когото обичах, беше като да вляза в непознат за мен свят. Нервно потръпнах, но външно не го показах с нищо. Бях на сцената и се движех с жарка увереност, понякога наблюдавайки собствените си ръце, понякога улавяйки погледа му. Това беше част от подаръка ми за него. Явно му харесваше да гледа тялото ми, въпреки че стоеше, без да мръдне, с широко отворени очи и внимателно контролирано изражение.

Накрая блузата ми падна на пода, след нея и полата. Преди малко бях боса, но бях трансформирала обувки с висок ток, докато вървахме към спалнята. Сега бях само с тях и с червен сатенен сутиен и бикини; движех тялото си бавно и съблазнително и си играех с презрамките.

После паднаха чорапите, навих всеки един с деликатни движения и оставих ръцете ми да се плъзнат по кожата. Останала почти без дрехи, се наслаждавах на допира на сатена и прокарах пръсти по повърхността на сутиена и бикините. Накрая съблякох и тях и останах съвсем гола, напълно разкрита. Изненадана, почувствах

изгарящо туптене в долната част на тялото ми. Бях възбудена толкова, колкото и той.

Постоях така за момент, сякаш приемах аплодисментите на публиката и тръгнах през стаята.

— Не — каза той дрезгаво и накъсано. Пръстите му се забиха в подлакътниците на стола. — По-добре не се приближавай.

Спрях и тихо се засмях.

— Не даваш вид на сексуално животно, Мортенсен.

— Да, но винаги има първи път.

— Значи ти харесва.

— Много — очите му ме изпиваха лакомо и ненаситно. — Не съм виждал нещо по-добро.

Доволна, изпънах ръце над главата си, след което издишах и ги спуснах отново. После ги прокарах по гърдите и бедрата си с едно необмислено движение, без да осъзнавам какво правя. Все пак, докато го правех, видях как тялото му се стегна и как огънят в очите му се засили.

Бавна опасна усмивка се разпростря на лицето ми.

— Какво? — попита той.

— Май шоуто още не е свършило.

Седнах на леглото, после се плъзнах назад и се облегнах на възглавниците, така че да ме вижда изцяло. Гледах го и виждах всяка негова реакция, докоснах гърдите си с ръце. Това обаче не бяха движения, типични за едно чувствено разсъбличане. Бяха съвсем различни ласки. Много по-настойчиви.

„Искам да те видя да потръпваш в оргазъм“, беше написал Сет в посланието си. „Искам да видя как цялото ти тяло се извива, как устните ти се отварят, докато отпиваш от собственото си удоволствие. Твоето собствено, не на някого другиго. Само ти, напълно отдадена на екстаза.“

Погалих гърдите си, обгърнах ги, почувствах мекотата им и облата им форма. Пръстите ми се движеха и потъркаха зърната, дразнейки ги и движейки се в лениви кръгове. Прокарах палци по тях, наслаждавах се на тяхната чувствителност. Когато гърдите ми се напрегнаха и започнаха да горят, плъзнах ръце надолу по гладкия плосък корем, изследвайки и опипвайки всяка част от тялото ми, докато достигнах бедрата. Разделих ги съвсем леко и плъзнах два

пръста между очакващите устни, за да погалья пламтящото кълбо от нерви; изстенах, без дори да го осъзнавам. Това, че Сет ме гледаше, ме възбуждаше повече, отколкото мислех. Бях много влажна, всичко ме болеше и гореше.

Плъзгах пръстите си отново и отново над пламтящата издуптина, утолявайки все по-нарастващата жажда. Извих тялото си и чух как от устните ми се откъснаха тихи викове; можех да мисля само за очите на Сет върху мен. Да правя за него това, беше в много аспекти по-истинско, отколкото секса с Бастиен, приел формата на Сет. Беше най-интимното нещо, което някога можехме да правим заедно. Не беше точно пример за откритото общуване, за което постоянно говорехме, но в известен смисъл се разкрих пред него. Отворих себе си, без каквито и да е задръжки.

Все още очаквах естествената нужда на сукубата от енергия да се пробуди по някое време, но нито разстоянието, нито това, което правех, предизвика такава реакция. Все пак бяхме намерили задна вратичка.

Докато пръстите ми продължаваха да се плъзгат между устните и ме доближаваха все повече и повече до върха, придвижих другата си ръка надолу и вкарах два пръста вътре в мен. Това ме накара да изстена от желание; разтворих по-широко крака и позволих на Сет да вижда всичко. Ръцете ми се движеха по-бързо и по-силно, докосваха, усилваха и усилваха прекрасното удоволствие, докато накрая не можех да издържам повече. Имах чувството, че ще избухна.

И точно това се случи.

Искри и светкавици преминаха през тялото ми и се заизливаха от сърцевината ми, докато всяка моя частица не се изпълни с живот. Извиках отново, силно, тялото ми се увиваше около чаршафите, докато спазмите разтърсваха мускулите ми. Всичко започна като изтъркано шоу, но се превърна в нещо друго. Да го направя за Сет — със Сет събуди нещо отдавна заспало у мен. Бях загубила контрол; тялото ми диктуваше играта.

Най-накрая се успокоих и се отпуснах върху завивките; дишането ми стана равномерно, когато се посъвзех. Усещах потта по цялото ми тяло. Заедно с физическото удоволствие, от мен се излъчваше и емоционално и почти духовно задоволство. Сякаш случилото се беше запалило огън вътре в мен. Огън, който не утихна с

отшумяването на оргазма. Огън, който преди много време беше почти угаснал, но който сега яростно се разгоря.

Миг по-късно чух, че Сет се изправи. Припряно се приближи към мен и седна на ръба на леглото. Вгледахме се един в друг, никой не проговори — очите ни бяха достатъчно красноречиви. Той протегна ръка, сякаш да погали бузата ми, но я дръпна.

— Страх ме е да те докосна — прошепна той.

— Да. Може би... трябва да стоиш на разстояние още малко. Просто за всеки случай.

— Връщам си думите обратно за онова, което казах за стриптийза. Това беше най-доброто нещо, което някога съм виждал — усмихна се той. Не, ти си най-доброто нещо, което някога съм виждал. И всичко, свързано с теб.

Усмихнах му се в отговор.

— Може би намерихме задна вратичка.

— За теб може би. Аз обаче... се чувствам малко... неловко точно в момента. Радвам се, че най-накрая ти изпита наслада.

Изправих се рязко.

— А защо ти да не можеш?

Усмивката му се стопи.

— Какво? Да отида в банята ли?

— Не. Тук.

— Шегуваш се.

— Не. — Можех да усетя как устните ми се извиват в дяволита усмивка. — Иначе не е честно. Аз го направих за теб, сега е твой ред.

— Аз... не. Не. Не мога да го направя.

— Разбира се, че можеш. Какво толкова?

— Да, но...

— Никакво „но“. Ти си този, който все говори за откровеност и споделяне.

— Хей, това изобщо не е същото!

— Същото е — претърколих се и заех не точно застрашителна поза, но горе-долу. Погледнах го заплашително. — Как смяташ, че успях да го направя? Мислех за теб. Представях си, че си в мен и отворих тялото си за теб. Открих ти се. Исках да видиш всичко, да не остане нищо скрито. А сега искам ти да направиш същото за мен. — Наведох се към него и започнах да дърпам тениската му. — Искам да

видя как свършваш. Искам да видя как се отдаваш на желанието. Искам да видя лицето ти, докато се докосваш и мислиш за мен.

— А казват, че аз имам дар слово — затвори очи за момент. — Не мога да повярвам, че имаш такова влияние върху мен.

Издърпах тениската му с надпис „Спам“ над главата му.

— Чакам.

Сет впери поглед в мен, после внимателно и колебливо започна да събува панталона си. Хвърли го на пода и пристъпи към очарователните си памучни боксерки. Спря за момент, очевидно притеснен и после ги събу с едно бързо движение, преди да е размислил. Погледнах го очаровано, виждах го гол за пръв път. Когато погледът ми се насочи между краката му, трябваше да се насиля да запазя спокойното си изражение. Бастиен го беше подценил.

— Това ще бъде трудно.

— Така като гледам, не чак толкова.

— Не се шегувам.

— Съжалявам. Отпусни се, това е ключът — отдръпнах се и застанах на безопасно разстояние. — Забрави всички задръжки. Мисли само как се чувстваш.

Той кимна и си пое дълбоко дъх.

— Благодаря, тренер. Би ли се обърнала настрани... Да. Така. А сега — ръката. Да, сложи я там. Идеално. — Поклати глава, имаше почти комично изражение, едновременно на страдание и на нетърпение, когато ръката му бавно се придвижи надолу. — Трябва да те виждам добре, за да го направя. Така няма да гледам себе си. Ако мисля за това, което правя, ще осъзная колко е абсурдно всичко.

— Добре — казах и се настаних по-удобно. — Тогава не поглеждай надолу.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.